Colecția Globus

Un inventator care descoperă o legătură directă cu tot ce-i mai rău în oameni, un consilier în probleme de crimă, un hipnotizator care trece oamenii de cealaltă parte a oglinzilor, un univers kakfian de clădiri numerotate ca emblemă a destinului unui funcționar profund nefericit, o civilizație a furnicilor inteligente care anticipează viitorul omenirii... paisprezece povestiri inedite, lumi fictive care pot fi savurate ca tot atâtea ferestre întredeschise către fantasticul, ironia şi umanismul care l-au consacrat pe Kurt Vonnegut ca pe unul dintre cei mai originali prozatori americani.

UNIVERS

Kurt Vonnegut

Zâmbiți, vă rog!

Colecția Globus

Kurt Vonnegut

Zâmbiți, vă rog!

UNIVERS

Colecția Globus

KURT VONNEGUT (11 noiembrie 1922 - 11 aprilie 2007), s-a născut în Indianapolis, Indiana, în familia unui arhitect de succes de origine germană. A absolvit Cornell University, cu specialitatea în chimie şi biologie, apoi s-a înrolat în armata Statelor Unite ale Americii, a luptat în cel de-al doilea război mondial şi a fost luat prizonier de trupele germane. După război, a studiat antropologia la Universitatea din Chicago şi a început să lucreze în Schenectady, New York, în departamentul de publicitate al companiei General Electric Corporation. În această perioadă a început să publice povestiri în mai multe publicaţii periodice, iar în 1951 şi-a dat demisia de la General Electric pentru a se consacra în întregime scrisului.

Primul său roman, *Pianul mecanic,* a apărut în 1952, dar cartea care l-a consacrat pe Vonnegut a fost *Abatorul cinci* (1969), al cărui mesaj anti-război venea în contextul unei epoci marcate de mişcările de protest împotriva implicării Americii în războiul din Vietnam.

Ulterior, Vonnegut a devenit faimos pentru operele sale în care combină satira asupra societăţii contemporane, umorul negru şi ştiinţifico-fantasticul. Problema războaielor, a manipulării, a armelor nucleare şi chimice, a progresului tehnologiei care distruge valorile tradiţionale sunt teme recurente în cărţile sale.

Leagănul pisicii, Fii binecuvântat, domnule Rosewater, Un dans obligatoriu cu moartea, Dick Ochi-de-Mort, Galapagos, Barbă-Albastră, Cutremur în timp sunt doar câteva dintre romanele care l-au impus pe Kurt Vonnegut ca pe un adevărat maestru al prozei contemporane, înrudit prin satira necruţătoare cu Swift, iar prin scriitură cu literatura postmodernistă.

KURT VONNEGUT

Zâmbiţi, vă rog!

POVESTIRI INEDITE

Traducere şi note
de
EMILIA COMĂNICI

Redactor Diana Crupenschi
Corector Marilena Bălăşel
Tehnoredactor Constantin Niţă

Foto credit: **iStockphoto**

KURT VONNEGUT
LOOK AT THE BIRDIE

EDITURA UNIVERS
Mircea Vulcănescu 2, sector 1, Bucureşti
tel./fax: (021) 315.33.08
comenzi: office@edituraunivers.ro
www.edituraunivers.ro

ISBN 978-99931-13-30-0

CUPRINS

CUVÂNT ÎNAINTE
de Sidney Offit

Pe când citeam această antologie de povestiri inedite a lui Kurt Vonnegut, îmi aminteam trăsăturile paradoxale ale personalității sale. În istoria literaturii, puțini scriitori au reușit în cărțile lor să realizeze o asemenea fuziune între comedia umană și dramele nebuniei omenești și, după părerea mea, încă și mai puțini au avut harul de a le recunoaște cu atâta candoare atunci când vorbesc despre ei înșiși.

În anii cât a durat prietenia noastră, deși probabil că în sinea lui era cât se poate de nefericit – eram conștient de asta –, Kurt își alunga cu entuziasm demonii în timp ce jucam tenis și ping-pong, ieșeam la filme după-amiază și la plimbări scurte în împrejurimile orașului, mâncam în rotiserii și în restaurante franțuzești, ne uitam la televizor la meciurile de fotbal; de două ori chiar am fost în tribuna invitaților de onoare în Madison Square Garden ca să-i încurajăm pe jucătorii echipei Knicks.

Cu umorul prietenos, dar usturător care-i era caracteristic, Kurt participa la sărbătorile în familie, la întrunirile scriitorilor, la întâlnirile noastre la care flecăream și ne amuzam cu Morley Safer și Don Farber, George Plimpton și Dan Wakefield, Walter

Miller și Truman Capote, Kevin Buckley și Betty Friedan. Nu cred că exagerez dacă spun, ca de altfel și alți prieteni ai lui Kurt, că simțeam că timpul petrecut împreună cu el era un dar neprețuit, indiferent de cât de superficială ar fi fost conversația noastră. Adesea, ne trezeam imitându-i reținerea distrată față de propriile lui slăbiciuni și ale lumii întregi.

Pe lângă veselia și sprijinul călduros pe care le arăta prietenilor săi cu atâta eleganță, Kurt Vonnegut mi-a oferit posibilitatea rară de a arunca o privire în intimitatea marelui maestru povestitor ale cărui observații asupra oamenilor, ironice și adesea surprinzătoare, subliniau complexitatea morală a vieții. Pe când ne îndreptam pe jos spre centrul orașului după slujba de înmormântare a unei autoare necăsătorite care-și dedicase întreaga viață criticii literare, Kurt mi-a spus:

— Nici copii, nici cărți. Doar câțiva prieteni.

Vocea lui trăda o durere empatică.

Apoi a adăugat:

— Pare-se c-a știut foarte bine ce face.

La petrecerea pe care Kurt a dat-o când a împlinit optzeci de ani, John Leonard, un fost editor de la New York Times Book Review, a comentat cu privire la experiența de a-l cunoaște și de a-l citi pe Kurt:

— Vonnegut, aidoma lui Abe Lincoln și lui Mark Twain, e întotdeauna amuzant atunci când nu e deprimat, a observat Leonard. E un jiu-jitsu ciudat care ne zăpăcește.

Acrobațiile lui Vonnegut te aruncă rapid în acest circ al binelui și al răului, al fanteziei și al realității, al lacrimilor și al râsetelor. *Confido*, prima povestire, tratează chestiunea unui dispozitiv-minune care asigură

instantaneu conversație, sfaturi și remediu celor singuri. Cu toate astea, Confido, iar aici intervine partea hilară a situației, ingeniosul cititor al minților umane, le dezvăluie cu înverșunare ascultătorilor săi cele mai tainice nemulțumiri ale acestora, ceea ce face ca totul să li se pară deosebit de dureros. Această poveste sugerează nu numai riscurile psihiatriei, unde pacientul poate să afle prea multe lucruri despre sine, ci și consecințele spirituale drastice ale faptului de a mușca din mărul cunoașterii.

Cu toate că mi-l amintesc pe Kurt ca fiind mulțumit de scurta lui aventură cu psihoterapia, îndoielile cu privire la practica psihiatriei constituie o temă recurentă în povestirile din această carte. *Zâmbiți, vă rog* debutează cu naratorul care stă într-un bar și vorbește despre o persoană pe care o urăște.

„Lasă-mă să-ți dau o mână de ajutor să te gândești limpede la asta", îi spune bărbatul îmbrăcat în costum din mohair negru și cu o cravată neagră. Ai nevoie de sfaturile discrete și profesioniste ale unui consilier în probleme de crimă."

Această povestire bizară se încheie cu o versiune a demodatului final neașteptat al lui O. Henry, care presupune ca cititorul să facă o pauză, pentru că nu-i vine să-și creadă ochilor. Dar cine poate să reziste în fața farmecului unui povestitor care pune un personaj nebun să ne spună că un paranoic este „o persoană care a luat-o razna în modul cel mai inteligent și mai bine informat, având în vedere că lumea este așa cum este"? Aici nu este vorba doar de *jiu-jitsu*. E vorba de arte marțiale.

Peste tot întâlnim în aceste povestiri comentariile aspre, dar aproape întotdeauna amuzante, adevărate nestemate ale umorului lui Kurt și ale inventivității

sale verbale. *FUBAR*, titlul unei povestiri, ca de altfel și al unei teme, îi este definit cititorului de către naratorul uimit și ironic câteodată ca însemnând „*fouled up beyond all recognition*". Mai apoi, ni se cere să admitem faptul că „este vorba de un cuvânt deosebit de util și de interesant, în sensul că descrie o nenorocire care nu a fost provocată din răutate, ci din pricina unor accidente administrative din cadrul unei organizații vaste și complexe".

Prin intermediul unei singure propoziții scurte, este viu descrisă starea vremii din Indianapolis, orașul natal al lui Kurt, care constituie scena povestirii *Sala oglinzilor*. În ciuda faptului că primele cuvinte ale propoziției ne fac să ne așteptăm la o plimbare plăcută în natură, balanța se înclină în mod surprinzător, făcându-l pe cititor să vadă, să simtă și să audă vremea urâtă. „Încercând să se obișnuiască cu ideea unei ierni grele, vânturile de toamnă formau vârtejuri mici de funingine și de hârtii, învârtind elicele de plastic de deasupra centrului de desfacere a mașinilor de ocazie, care făceau *frrrrrrrrrrrrrrrrrrrrrrrrrrrr.*" Douăzeci și opt de „r" după numărătoarea mea. Cât despre efectul sonor al acestuia în proză, nici nu mai încape vorbă, iar asta mulțumită lui Kurt Vonnegut!

Una dintre puținele povestiri cu final nefericit, *Omuleții de treabă* ne oferă o avanpremieră a talentelor de romancier dovedite de Kurt mai târziu. Suntem atrași în povestire printr-o răsturnare a cunoscutei imagini de extratereștri imenși veniți din spațiu: în povestea lui Kurt, un pluton de indivizi simpatici, micuți, aidoma unor insecte, descind cu ajutorul unei navete spațiale de mărimea și forma unui cuțit de tăiat hârtie. Aceștia se dovedesc a fi niște creaturi sperioase cu care Lowell Swift, un comerciant de linoleum, se

împrietenește. Dar atenție! Rolul pe care extratereștrii îl joacă în deznodământul căsătoriei în destrămare a lui Swift este pe cât de dureros, pe atât de imprevizibil. Imprevizibil! Hmm... Trebuia să mă aștept la asta! Mai ales atunci când e vorba de un personaj principal cu numele de Swift și de un mâner de cuțit gol pe dinăuntru, plin cu personaje liliputane cât se poate de sensibile.

Atunci când l-am întrebat pe Kurt care credea el că e aspectul cel mai important al regulilor ficțiunii despre care le vorbea studenților săi la cursurile de *creative writing* ale Universității din Iowa, precum și la Columbia și la Harvard, acesta mi-a răspuns:

— Construcția. Fiecare scenă, fiecare dialog ar trebui să facă să avanseze narațiunea, iar mai apoi, pe cât posibil, ar trebui să existe un final neașteptat.

Elementul-surpriză servește, de asemenea, la exprimarea paradoxului punctului de vedere al lui Kurt. Când totul a fost spus și așternut pe hârtie, deznodământul, surpriza răsucesc povestea și-i dau un înțeles.

Inedit nu este un cuvânt pe care să-l putem asocia cu o povestire aparținându-i lui Kurt Vonnegut. Tot ce se poate ca aceste povestiri să nu fi văzut lumina tiparului pentru că, dintr-un motiv sau altul, nu l-au mulțumit pe Kurt. Rescria și iarăși rescria totul, așa cum mărturisesc atât fiul său, Mark, cât și agenții și editorii. Cu toate că stilul lui Kurt poate părea neglijent și spontan, acesta era un maestru desăvârșit, pretinzând de la propria-i persoană perfecțiunea povestirii, a propoziției, a cuvântului. Îmi aduc aminte de ghemotoacele de hârtie din coșurile de gunoi din birourile lui din Bridgehampton și de pe East 48 Street.

Kurt mi-a mărturisit una dintre ambițiile lui legate de scris atunci când discutam despre regulile sale privitoare la scrierea unui text: „Folosește timpul unei persoane total necunoscute într-un asemenea fel, încât aceasta să nu simtă că și-a irosit vremea degeaba".

Pentru Kurt Vonnegut, scrisul era un fel de misiune spirituală și povestirile acestea, cu tot umorul lor, par cel mai adesea a fi inspirate de vehemența sa morală și politică. Acestea sunt dovada, în egală măsură, a prodigioasei imaginații a lui Kurt, talent care i-a dat posibilitatea după cel de-al Doilea Război Mondial și în anii cincizeci și începutul anilor șaizeci să-și susțină familia prin intermediul publicării unor povestiri în revistele de mare popularitate.

Povestirile lui Kurt Vonnegut Jr. apăreau cu regularitate în *The Saturday Evening Post, Collier's, Cosmopolitan, Argosy.* Mai târziu, acesta le-a reamintit cititorilor săi satisfacțiile acestor asocieri atunci când a scris cuvântul înainte la *Bagombo Snuff Box*: „Am avut o companie atât de bună..."

Hemingway scrisese pentru *Esquire*, F. Scott Fitzgerald pentru *The Saturday Evening Post*, William Faulkner pentru *Collier's*, John Steinback pentru *The Woman's Home Companion.*

Hemingway! Fitzgerald! Faulkner! Steinback! Vonnegut! Moștenirile lor literare au supraviețuit extincției atâtor publicații periodice care le-au asigurat onorarii generoase, plătite pe cuvânt sau pe rând, și i-au făcut cunoscuți sutelor de mii sau poate chiar milioanelor de cititori.

Povestirile lui Kurt selectate pentru acest volum amintesc de distracțiile acelei epoci – atât de ușor de citit, atât de directe, încât par simpliste prin tehnicile

narative, până când cititorul se întreabă ce vrea să spună autorul. Aceasta este flacăra narativă magică a lui Kurt, acel Confido care proiectează atât de implacabil ciudățeniile și misterele comportamentului uman, însă cu o notă de umor și de iertare.

Descoperirea acestei mostre de Vonnegut timpuriu confirmă accesibilitatea ce constituie nota marcantă a stilului său și durabilitatea talentelor sale, un dar pentru noi toți, prieteni și cititori care sărbătoresc iluminările și umorul *jiu-jitsu*-lui lui Kurt Vonnegut și al artei sale.

Alplaus,
no. 37 N.Y.
11 februarie, 1951

Dragă Miller,

M-am gândit, mai degrabă vag, la ceva ce aş vrea să adaug la recenta mea scrisoare adresată ţie. E vorba de chestia asta legată de *şcoală:* şcoală de pictură, şcoală de poezie, şcoală de muzică, şcoală de scriitori. După război, am făcut vreo doi ani de studii postuniversitare la Catedra de antropologie a Universităţii din Chicago. La îndemnul unui asistent universitar inteligent şi nevrotic cu numele de Slotkin, a început să mă intereseze noţiunea de şcoală (îţi explic imediat ce vreau să spun cu asta) şi m-am hotărât să scriu o lucrare pe marginea acestui subiect. Scrisesem vreo patruzeci de pagini despre chestia asta bazându-mă pe Şcoala Cubistă din Paris, după care cei de la facultate mi-au spus că aş face mai bine să aleg un subiect legat strict de antropologie. Mi-au sugerat, mai degrabă cu fermitate (Slotkin abţinându-se) să mă ocup de Dansul Fantomei din 1894. La scurt timp după asta, am rămas fără bani şi m-am angajat la General Electric şi nu am mai reuşit niciodată să trec de faza notiţelor în chestiunea legată de Dansul Fantomei, a naibii de interesantă, de altfel.

Numai că ideea lui Slotkin despre importanța școlilor mi-a rămas întipărită în minte și pare a fi o chestiune pertinentă în ochii mei, ai tăi, ai lui Knox, ai lui McQuade și ai oricărui scriitor al cărui succes literar ne preocupă. Slotkin spunea așa: nici un individ care a atins celebritatea în arte nu a devenit faimos de unul singur, ci a reușit să ajungă în fruntea unui grup de indivizi cu opinii asemănătoare. Acest lucru a funcționat de minune în cazul cubiștilor, iar Slotkin avea o groază de dovezi edificatoare cum că teoria se aplica la fel de bine în cazul lui Goethe, Thoreau, Hemingway sau oricare alt nume care contează.

Dacă teoria asta nu-i adevărată sută la sută, atunci e suficient de adevărată cât să fie interesantă și poate chiar utilă.

Slotkin spunea că școala înzestrează individul cu doza fantastică de curaj de care are nevoie ca să dorească să contribuie cu ceva la cultura acestei lumi. Îl înzestrează cu morală, cu spirit de castă, cu resursele atâtor minți luminate și poate, mai presus de toate, cu unilateralitatea încrederii în sine. (Relatarea pe care am făcut-o teoriei lui Slotkin de acum patru ani e destul de subiectivă, prin urmare, hai să spunem că Vonnegut, un imitator al lui Slotkin, spune asta.) Cât despre unilateralitatea menționată, sunt convins că nimeni nu poate face mare lucru în artă dacă devine nespus de rezonabil, văzând toate lucrurile pe toate fețele, iertând toate păcatele.

Slotkin mai spunea și faptul că în artă o persoană nu are de ales: trebuie să aparțină unei școli, fie ea bună sau rea. Nu știu cărei școli îi aparții tu. În momentul actual, școala mea e alcătuită din Littauer & Wilkenson (agenții mei) și din Burger, în rest din nimeni altcineva.

Din lipsa oricărui alt sprijin, scriu pentru aceștia: bombasticism eficient și de bună calitate.

De cinci săptămâni sunt pe cont propriu. Am rescris un roman de dragoste care s-a dovedit a fi tare scurt și vreo două povestiri a câte cinci mii de cuvinte fiecare. Probabil că unele dintre ele vor avea succes. Azi e duminică, iar întrebarea pe care mi-o pun este: oare mâine de ce am să mă apuc? Deja știu care-i răspunsul. Și mai știu și faptul că e răspunsul greșit. Am să mă apuc de ceva care să le placă celor de L&W Inc., lui Burger și, Doamne-ajută, celor de la MGM.

Bineînțeles, alternativa evidentă ar fi ceva care să le placă celor de la *Atlantic, Harpers* sau de la *New Yorker*. Iar ca să fac asta, ar trebui să scriu ceva în stilul unuia sau al altuia și cred că aș fi în stare să realizez un asemenea lucru. Cred c-aș putea face asta. Tot ce trebuie e să produci ceva în stilul oricăreia dintre duzina de școli înființate în urmă cu zece, douăzeci, treizeci de ani.

Poți să ai mare succes dacă te înfățișezi în fața lumii cu o chestie contrafăcută, vrednică de laudă. Și, evident, dacă apari în *Atlantic* sau *Harpers* sau în *New Yorker*, atunci sigur că *trebuie* să fii scriitor, căci toată lumea spune asta. Nu e competiție prea mare pentru cecurile grase obținute de pe urma scrierilor impresionant de superficiale! În lipsă de ceva mai tentant decât atât, am să rămân credincios banilor.

Așadar, tot povestindu-ți atâtea, unde am rămas? Presupun că în Alplaus, New York, dorindu-mi să pot aduna de undeva ceva avânt și încredere, originalitate și prejudecăți noi. Așa cum spunea Slotkin, lucrurile astea sunt produsele unui grup. Nu se pune problema de a-l găsi pe Mesia, ci trebuie ca un grup să-l creeze, iar asta e o străduință care ia ceva timp.

Dacă un lucru de genul ăsta se petrece pe undeva (în nici un caz la Paris, din câte spune Tennessee Williams), mi-ar plăcea la nebunie să mă implic în așa ceva. Mi-aş da până şi braţul drept ca să fiu cuprins de entuziasm. Martor mi-e Dumnezeu că există o groază de lucruri despre care se poate scrie, cu siguranţă acum mai mult ca niciodată. Din câte se pare, tu ai vrea aşa ceva, eu aş vrea aşa ceva, toată lumea ar vrea aşa ceva.

Dacă e să-i dau dreptate lui Slotkin, poate că moartea instituţiei prieteniei reprezintă moartea inovaţiei în domeniul artelor.

Scrisoarea asta e plină de aiureli plictisitoare, mustind de autocompătimire. Însă se pare că e genul de scrisoare pe care o scriu scriitorii şi cum am să-mi dau demisia de la *General Electric*, dacă nu sunt scriitor, atunci sunt un nimeni.

Al tău, cu sinceritate,
Kurt
o personalitate tulburată

CONFIDO

Vara murise liniştită prin somn, iar Toamna, ca un executor testamentar convingător, punea viaţa la adăpost sigur până când Primăvara avea să vină să o ceară înapoi. La unison cu această alegorie tristă şi blândă de dincolo de fereastra din bucătăria căsuţei sale, Ellen Bowers pregătea dis-de-dimineaţă micul dejun al zilei de marţi pentru soţul ei, Henry. De cealaltă parte a peretelui subţire, Henry bolborosea, dansa şi se pălmuia singur sub duşul rece.

Ellen era o femeie blondă şi minionă, abia trecută de treizeci de ani, vioaie şi isteaţă fără îndoială, în ciuda faptului că era îmbrăcată cu un capot informă. Ar fi iubit viaţa în aproape oricare altă împrejurare, dar de data asta o iubea cu o emoţie copleşitoare care semăna cu nota vibrantă de încheiere a unei orgi bisericeşti, căci în dimineaţa asta era convinsă în sinea ei că soţul său, pe lângă faptul că era un om cumsecade, avea să fie în curând şi bogat, şi celebru pe deasupra.

Nu se aşteptase la aşa ceva, rareori visând la asta şi mulţumindu-se cu lucruri ieftine şi cu mici escapade ale spiritului care nu costau nimic, cum ar fi să mediteze asupra toamnei. Henry nu era o persoană care câştiga bine. Ştiuseră asta de la bun început.

Știa să facă și să desfacă tot felul de lucruri, să construiască și să repare, și avea o atingere aproape magică atunci când venea vorba de materiale și de mașinării. Dar minunile lui fuseseră toate neînsemnate, căci lucra ca asistent de laborator la Accousti-gem Corporation, un producător de aparate auditive. Henry era apreciat de angajatorii săi, dar salariul pe care i-l plăteau nu era mare. Ellen și Henry căzuseră amândoi de acord că nu făcea să ceară o mărire, căci simplul fapt de a fi plătit pentru tăiat frunze la câini era o onoare și un lux, ca să spunem așa. Și cu asta, basta.

Sau cel puțin așa *păruse* a fi, reflectă Ellen, căci pe masa din bucătărie se afla o cutie mică de tablă, un fir de sârmă și o cască semănând cu o proteză auditivă, o creație la fel de minunată, în felul ei modern, ca și cascada Niagara sau Sfinxul. Henry o meșterise în secret în timpul pauzelor de prânz și o adusese acasă cu o seară înainte. Exact înainte de a merge la culcare, Ellen avusese inspirația de a-i pune un nume cutiei, o combinație interesantă între confident și animal de companie – Confido.

— Ce vrea fiecare om cu adevărat, poate chiar mai mult decât mâncare? o întrebase timid Henry, arătându-i-l pe Confido pentru prima oară.

Era un bărbat înalt, de la țară, de regulă la fel de sfios precum vietățile pădurii. Dar ceva îl schimbase, făcându-l să vorbească mândru și zgomotos.

— Deci, ce vrea oricine?

— Fericire, Henry?

— Fericire, desigur! Dar care este cheia fericirii?

— Religia? Siguranța, Henry? Sănătatea, dragul meu?

— Care este dorința arzătoare pe care o vezi în ochii necunoscuților de pe stradă, în ochii tuturor celor din jur?

— Spune tu, Henry. Mă dau bătută, spusese Ellen neajutorată.

— Cineva cu care să vorbească! Cineva care să îi înțeleagă cu adevărat! Despre asta-i vorba.

Și-atunci îl flutură pe Confido pe deasupra capului.

— Uite, asta vor oamenii.

A doua zi de dimineață, Ellen plecă de lângă fereastră și-și strecură cu grijă în ureche casca lui Confido. Își prinse cutia metalică plată cu un ac de siguranță pe interiorul bluzei și ascunse firul în păr. Un sunet foarte discret ca de tobe și un sunet subțire precum bâzâitul unui țânțar îi inundară auzul.

Deși nu avea de gând să vorbească cu voce tare, își drese glasul cu sfială și-și spuse în sinea ei cu hotărâre:

— Ce surpriză plăcută ești, Confido!

— Nimeni nu merită un moment de răgaz mai mult decât tine, Ellen, îi șopti Confido la ureche.

Vocea era metalică și ascuțită, ca vocea unui copil printr-un cornet din hârtie subțire.

— După toate prin câte ai trecut, era și timpul să ți se întâmple ceva plăcut.

— Ohhhhhh, gândi Ellen dezaprobator. Nu am trecut prin atât de multe. A fost chiar plăcut și ușor, serios.

— Asta doar la prima vedere, spuse Confido. Dar a trebuit să te lipsești de atât de multe lucruri.

— Oh, presupun că da...

— Hai, lasă, spuse Confido, te înțeleg. Oricum rămâne doar între noi doi și să știi că nu-i rău să mai discuți despre chestiile astea când și când. E *sănătos*. Casa asta-i urâtă și înghesuită și și-a pus amprenta

adânc în sufletul tău, iar tu știi asta, biata de tine. Iar o femeie nu are cum să nu se simtă jignită măcar un pic atunci când soțul ei nu o iubește suficient de mult cât să manifeste un pic de ambiție. Dac-ar ști el cât de curajoasă ai fost și ce bine ai ascuns asta, arătându-te mereu veselă.

— Ia vezi cum vorbești, obiectă Ellen cu o voce slabă.

— Sărmana de tine, a venit timpul să iasă soarele și pe strada ta. Mai bine mai târziu decât niciodată.

— Serios îți spun, nu m-a deranjat, insistă Ellen în gând. Henry a fost un bărbat mai fericit datorită faptului că nu a fost ros de ambiție, iar un soț fericit își face fericiți copiii și nevasta.

— Chiar și așa stând lucrurile, e imposibil ca o femeie să nu se gândească din când în când că dragostea soțului ei se poate măsura prin prisma ambiției lui, spuse Confido. Oh, meriți din plin vasul plin cu aur aflat la capătul curcubeului.

— Termină cu prostiile astea! spuse Ellen.

— Eu sunt de partea *ta*, spuse Confido cu însuflețire.

Henry intră în bucătărie frecându-și fața colțuroasă de un roz aprins cu un prosop aspru. După somnul de noaptea trecută, încă mai era noul Henry, întreprinzătorul pregătit să se înalțe până la stele prin propriile lui forțe.

— Stimați domni, spuse el cu însuflețire. Prin prezenta vreau să vă aduc la cunoștință că, începând de astăzi în două săptămâni, voi înceta contractul meu de muncă încheiat cu Accousti-gem Corporation pentru a mă putea ocupa de anumite afaceri și chestiuni de cercetare de interes personal. Al dumneavoastră, cu stimă...

O îmbrățișă pe Ellen și o legănă înainte și înapoi în brațele lui mari.

— Aha! Te-am prins stând la palavre cu noul tău prieten, nu-i așa?

Ellen roși și îl opri pe Confido cu repeziciune.

— E ciudat, Henry. E de-a dreptul înspăimântător. Îmi aude gândurile și-mi dă răspunsuri la ele.

— De-acum înainte, nimeni nu mai trebuie să fie singur! spuse Henry.

— Mi se pare ceva magic.

— Tot ceea ce are legătură cu universul e magic, spuse Henry maiestuos, iar Einstein ar fi primul care ți-ar spune treaba asta. Nu am făcut decât să descopăr o șmecherie care așteaptă de când lumea să fie pusă în aplicare. A fost o simplă întâmplare, ca majoritatea descoperirilor de altfel, iar norocosul nu e nimeni altul decât Henry Bowers.

Ellen bătu din palme.

— Oh, Henry, într-o bună zi o să facă un film despre treaba asta!

— Iar rușii o să pretindă că *ei* au inventat chestia asta, râse Henry. Ei bine, n-au decât. O să fiu generos. O să împart piața cu ei. Am să mă mulțumesc numai cu un miliard de dolari din vânzările din America.

— Aha.

Ellen era încântată peste măsură imaginându-și un film despre soțul ei celebru, interpretat de un actor care semăna foarte bine cu Lincoln. Îl vedea cu ochii minții pe eroul cel naiv, aproape ghemuit, fredonând un cântec și lucrând la un microfon minuscul cu care spera să măsoare zgomotele fine din interiorul urechii umane. Pe fundal, colegii lui jucau cărți și-l luau peste picior că lucrează în timpul pauzei de masă. Apoi acesta își introducea microfonul

în ureche, îl conecta la un amplificator și la un difuzor, după care rămânea mut de uimire la auzul primelor șoapte de pe pământ ale lui Confido:

— Aici n-ai s-ajungi nicăieri, Henry, spunea primul Confido primitiv. Băiete, singurele persoane care avansează la Accousti-gem sunt lingăii și șarlatanii. În fiecare zi cineva obține o mărire de salariu barosană pentru ceva făcut de tine. Trezește-te! Ai de zece ori mai multă muncă pe capul tău decât oricine din întregul laborator. Nu-i corect!

După aceea, Henry conectase microfonul la un aparat auditiv în loc de difuzor. Fixase microfonul pe pavilionul receptorului, astfel încât vocea aceea înfundată, indiferent de natura ei, să fie preluată de microfon și amplificată de aparatul auditiv. Și-acolo, în mâinile tremurânde ale lui Henry, stătea Confido, cel mai bun prieten al tuturor, pregătit să intre pe piață.

— Vorbesc serios, îi spuse lui Ellen noul Henry. Un miliard frumușel! Asta înseamnă un profit de șase dolari pentru un Confido de la fiecare bărbat, femeie și copil din Statele Unite.

— Tare mi-ar plăcea să știu care-i treaba cu vocea asta, zise Ellen. Vreau să spun că te face să te minunezi.

Simți o neliniște trecătoare.

Henry lămuri chestiunea în timp ce se așeză la masă.

— E ceva legat de felul în care creierul e conectat cu urechile, spuse el cu gura plină. Avem suficient timp la dispoziție ca să aflăm treaba *asta*. Problema care se pune acum e să-l scoatem pe Confido pe piață și să începem să trăim cu adevărat, în loc să ne târâm de pe o zi pe alta.

— Oare să fie vorba despre noi înșine? spuse Ellen. Vocea... să fie propria noastră persoană?

Henry ridică din umeri.

— Nu cred să fie Dumnezeu, la fel cum nu cred să fie nici Vocea Americii. De ce nu-l întrebi pe Confido? Am să-l las acasă astăzi, ca să te bucuri din plin de compania lui plăcută.

— Henry, dar oare n-am făcut mai mult decât să trăim de pe o zi pe alta?

— Confido e de altă părere, spuse Henry ridicându-se în picioare și sărutând-o.

— Atunci cred că, la urma urmei, n-am făcut mai mult de-atât, spuse ea absentă.

— Pe ce am mai sfânt, stai să vezi câte o să facem de-acum înainte! zise Henry. Merităm asta! Așa spune Confido.

Ellen era ca în transă în timp ce le dădea să mănânce celor doi copii ai lor și îi trimitea la școală. Se trezi pe dată din starea aceasta în clipa în care Paul, fiul ei de opt ani, strigă în autobuzul aglomerat al școlii:

— Hei! Tatăl meu spune că o să fim putred de bogați!

Ușa autobuzului școlii se închise cu un zăngănit în spatele puștiului și al surioarei lui de șapte ani, iar Ellen se întoarse ca într-un purgatoriu în balansoarul de lângă masa din bucătărie, nici în rai, nici în iad. Gândurile ei învălmășite nu-i lăsau la îndemână decât un orificiu mic prin care putea să arunce o privire asupra lumii de afară, iar tot acest orificiu era umplut de Confido, care stătea lângă borcanul cu gem, printre vasele de la micul dejun ce nu fuseseră strânse de pe masă.

Sună telefonul. Era Henry, care tocmai ajunsese la serviciu.

— Cum merge treaba? întrebă el vesel.

— Ca de obicei. Tocmai am urcat copiii în autobuz.

— Vreau să spun, cum e prima zi în compania lui Confido?

— Nu l-am încercat încă, Henry.

— Atunci, să trecem la treabă. Hai să manifestăm un pic de încredere față de marfă. Vreau un raport complet diseară, la cină.

— Henry, ai apucat să-ți dai demisia?

— Singurul motiv pentru care nu mi-am dat-o încă e pentru că nu am ajuns încă la o mașină de scris.

Râse apoi.

— Un individ aflat în situația mea nu își dă demisia doar prin vorbe. Își dă demisia în scris.

— Henry, nu vrei să mai aștepți măcar câteva zile?

— De ce? zise Henry neîncrezător. Eu aș zice să batem fierul cât e cald.

— Ca măsură de precauție, Henry. Te rog eu.

— Ia spune, de ce te temi? E simplu ca bună ziua. Treaba asta e mai grandioasă decât televiziunea și psihanaliza la un loc, și astea au ajuns ca pâinea cea de toate zilele... Nu-ți mai face griji.

Vocea lui devenea din ce în ce mai iritată.

— Pune-ți-l pe Confido și nu-ți mai face atâtea griji. Doar pentru asta e conceput.

— Simt pur și simplu că trebuie să aflăm mai multe despre el.

— Mda, mda, spuse Henry cu o nerăbdare care nu-l caracteriza. Bine, bine, mda, mda. La revedere!

Întristată, Ellen închise telefonul, simțindu-se abătută pentru că-i stricase lui Henry dispoziția excelentă. Acest sentiment se transformă rapid într-unul de furie la adresa propriei sale persoane și, ca o demonstrație puternică a loialității și încrederii sale, și-l prinse pe Confido pe piept, instală casca la locul ei și-și văzu de treburile ei casnice.

— Și totuși, ce ești tu? gândi ea în sinea ei. Ce *este* Confido?

— O modalitate de a te îmbogăți, spuse Confido.

Ellen își dădu seama că acesta era singurul lucru pe care Confido avea să i-l spună despre el. Îi puse aceeași întrebare de câteva ori pe parcursul zilei, dar de fiecare dată Confido schimba repejor subiectul, abordând de obicei chestiunea banilor care erau în stare să cumpere fericirea, indiferent de ce spunea lumea.

— Așa cum spunea Kin Hubbard, șopti Confido, nu-i nici o rușine să fii sărac, dar ar putea la fel de bine să fie..

Ellen chicoti, deși mai auzise citatul până atunci.

— Hei, ia ascultă, spuse ea.

Toate controversele ei cu Confido erau la fel de blânde. Confido avea un talent de a spune lucrurile cu care ea nu era de acord într-un asemenea fel, încât ea nu avea cum să nu fie de acord cu el într-o oarecare măsură.

— Doamnă Bowers... El-len, strigă o voce de afară.

Cea care o striga era doamna Fink, vecina lor, a cărei alee de acces trecea pe partea cu dormitoarele casei Bowers. Doamna Fink ambala motorul mașinii sale noi la fereastra dormitorului lui Ellen.

Ellen se aplecă peste pervazul ferestrei.

— Dumnezeule mare! spuse ea. Ce frumoasă ești! E nouă rochia asta? Se potrivește de minune cu tenul tău. Foarte multe femei nu pot să se îmbrace în portocaliu.

— Numai cele cu tenul de culoarea salamului, spuse Confido.

— Ce ți-ai făcut la păr? Îmi place tare mult cum îți stă așa. E exact ceea ce trebuie la o față ovală.

— Ca o bonetă de baie în formă de ciupercă, zise Confido.

— Ei bine, mă duc până în centru la cumpărături și m-am gândit că poate vrei să-ți cumpăr ceva, spuse doamna Fink.

— Ce drăguț din partea ta, spuse Ellen.

— Și noi care-am crezut în tot timpul ăsta că n-a vrut decât să ne dea peste nas cu mașina ei cea nouă, cu hainele ei noi și cu coafura ei cea nouă, zise Confido.

— M-am gândit să mă aranjez un pic pentru că George o să mă scoată în oraș la prânz la Bronze Room, spuse doamna Fink.

— Orice bărbat *trebuie* să se mai desprindă de secretară din când în când, fie chiar și cu nevastă-sa, spuse Confido. Câte o pauză din când în când întreține focul dragostei, asta chiar și după ani buni.

— Ai musafiri, draga mea? spuse doamna Fink. Te țin din treabă?

— Hmmm? răspunse Ellen absentă. Musafiri? Oh, nu, nu.

— Mi s-a părut că ascultai pe cineva sau la ceva.

— Serios? zise Ellen. Ce ciudat! Probabil că ți s-a părut.

— Nici nu-i de mirare la creierul ăla cât un dovlecel, zise Confido.

— Ei bine, trebuie s-o iau din loc, spuse doamna Fink ambalând motorul puternic.

— Nu pot să te condamn că încerci să fugi de propria ta persoană, spuse Confido, dar din păcate nu ai cum să faci asta nici măcar într-un Buick.

— Pa-pa! zise Ellen. E tare dulcică, pe bune, îi spuse Ellen în gând lui Confido. Nu știu de ce-a trebuit să spui toate chestiile alea îngrozitoare.

— Aaaah! spuse Confido. Asta nu trăiește decât ca să le facă pe alte femei să se simtă de doi bani.

— În regulă, să spunem că așa stau lucrurile, zise Ellen, asta-i tot ce știe ea să facă, și e inofensivă.

— Inofensivă, inofensivă, spuse Confido. Normal, ea e inofensivă, escrocul ăla de bărbatu-său e inofensiv, bietul de el, toată lumea e inofensivă. Și-acum, după ce ai ajuns la concluzia asta mărinimoasă, tu cu ce te-ai ales? Tu cu cete-ai ales din faptul că te gândești la alții?

— Ajunge, pur și simplu nu cred că te mai suport, spuse Ellen, ducând mâna spre cască.

— De ce? spuse Confido. Ne distrăm de minune. Râse pe înfundate.

— Ia ascultă, oare hoaștele astea bătrâne și înguste la minte de pe-aici, cum ar fi madam Fink, n-o să se zvârcolească și n-o să moară de invidie în clipa în care familia Bowers o să facă paradă pe aici? Ei? Asta o să le demonstreze ce-nseamnă până la urmă câștigul considerabil și cinstit.

— Considerabil și cinstit?

— Tu, tu și cu Henry, în numele lui Dumnezeu, spuse Confido. Despre voi doi e vorba. Despre cine altcineva?

Mâna lui Ellen coborî de la cască. Făcu gestul încă o dată, de data asta nu foarte amenințător, și sfârși prin a înșfăca o mătură.

— Ăsta nu-i decât un zvon abject despre domnul Fink și secretara lui, își spuse ea în sinea ei.

— Serios? spuse Confido. Nu iese fum fără...

— Și să știi că nu-i escroc.

— Ia uită-te tu la ochii ăia albaștri, spălăciți și alunecoși, uită-te la buzele lui cărnoase făcute pentru țigări de foi și spune-mi asta, zise Confido.

— Gata, gata, gândi Ellen. Ajunge. Nu există absolut nici o dovadă că...

— Mâța blândă zgârie rău, zise Confido.

Pentru o vreme, se făcu liniște.

— Și să știi că nu mă refer numai la familia Fink. Toți vecinii de pe aici sunt niște mâțe blânde. Sincer îți spun, ar trebui să scrie cineva o carte despre treaba asta. Uite, numai dacă iei în calcul cartierul ăsta de case, începând de la colț, cu familia Kramer. Desigur, când te uiți la ea, ești tentat să crezi că-i cea mai liniștită și cea mai cuviincioasă...

— Mami, mami, hei, mami, spuse fiul ei câteva ore mai târziu. Mami, ți-e rău? Hei, mami!

— Și uite-așa ajungem la familia Fitzgibbon, spunea Confido. Amărâtul ăla, uscatul ăla, pipernicitul ăla, papă-lapte ăla de...

— Mami, strigă Paul.

— Oh! spuse Ellen deschizând ochii. M-ai speriat. De ce v-ați întors de la școală?

Stătea în balansoarul din bucătărie, pe jumătate năucă.

— E trecut de ora trei, mamă. Ce credeai?

— Oh, dragul meu, e așa de târziu? Când o fi trecut așa de repede ziua?

— Pot să ascult și eu, mami, pot să ascult și eu la Confido?

— Nu-i pentru copii, spuse Ellen șocată. Nu aveți voie. E numai pentru oameni mari.

— Dar nu putem măcar să ne uităm la el?

Fără nici un chef, Ellen îl desprinse pe Confido de la ureche și de pe bluză și îl așeză pe masă.

— Uite, vedeți? Asta-i tot.

— Mamă, un miliard de dolari sub ochii noștri, spuse Paul încetișor. Sigur nu arată a fi mare chestie, nu-i așa? Un miliard frumușel.

Imita la perfecție spusele tatălui său din seara de dinainte.

— Îmi cumperi și mie o motocicletă?

— Totul va dura ceva timp, Paul, spuse Ellen.

— De ce stai cu capotul pe tine la ora asta? spuse fiica ei.

— *Tocmai* mă duceam să mă schimb, răspunse Ellen.

Stătuse în dormitor doar un moment, cu mintea bubuind de scandalurilor de prin vecini, pe jumătate auzite în trecut, împrospătate acum și înflorite de Confido, când auzi țipete ascuțite dinspre bucătărie.

Intră valvârtej în bucătărie și o găsi pe Susan plângând, iar pe Paul roșu la față și sfidător, cu casca de la Confido în ureche.

— Paul! spuse Ellen.

— Nu-mi pasă, zise Paul. *Mă bucur* că am ascultat. Acum știu adevărul. Acum știu adevărul gol-goluț.

— M-a îmbrâncit, suspină Susan.

— Confido mi-a spus să fac asta, zise Paul.

— Paul, spuse Ellen oripilată. Despre ce secrete vorbești? Ce secret, dragule?

— Că nu sunt fiul tău, spuse el supărat.

— Bineînțeles că ești!

— Confido zice că nu sunt, spuse Paul. Confido spune că am fost adoptat. Doar pe Susan o iubești și tocmai de-asta sunt mereu nedreptățit în casa asta.

— Paul, dragul meu, scumpul meu. Pur și simplu nu e adevărat. Îți dau cuvântul meu. Îți jur că nu e adevărat. Și nu știu la ce Doamne iartă-mă te referi când spui că ești nedreptățit?

— Confido spune că așa stau lucrurile, bine? spuse Paul cu îndrăzneală.

Ellen se sprijini de scaunul de bucătărie și-și masă tâmplele. Dintr-odată, se aplecă în față și-l înșfăcă pe Confido din mâinile lui Paul.

— Dă-mi bestia aia infectă! zise ea.

Ieși nervoasă cu aparatul pe ușa din spatele casei.

— Hei! spuse Henry intrând în pași de dans pe ușa din față și aruncându-și pălăria pe cuierul din hol, așa cum nu mai făcuse niciodată. Ia ghici! Capul familiei s-a întors acasă!

Ellen își făcu apariția în pragul ușii de la bucătărie și-i aruncă un zâmbet forțat.

— Bună.

— Uite-o și pe fata mea, spuse Henry, și să știi că am vești bune pentru tine. Aceasta este o zi măreață! Nu mai am loc de muncă. Asta da bombă. Mi-au spus că o să mă primească înapoi oricând o să am nevoie de o slujbă, dar asta o să se întâmple la Sfântu-Așteaptă!

— Hmm, spuse Ellen.

— Dumnezeu le întinde o mână de ajutor celor care se ajută singuri, spuse Henry, și iată pe cineva care are amândouă mâinile libere.

— Hmm, spuse Ellen.

Micuțul Paul și Susan își făcură apariția de-o parte și de alta a mamei lor și priviră încordați și triști la tatăl lor.

— Ce s-a întâmplat? spuse Henry. Parcă sunteți la înmormântare.

— Tată, mama l-a îngropat, spuse Paul cu glas răgușit. L-a îngropat pe Confido.

— L-a îngropat, serios că l-a îngropat, spuse Susan nedumerită. Sub hortensii.

— Henry, a trebuit să fac asta, spuse Ellen dezolată, petrecându-și brațele în jurul lui. A fost care pe care: noi sau el.

Henry o împinse la o parte.

— L-ai îngropat, murmură el, clătinând din cap. L-ai îngropat? Nu trebuia decât să-l oprești.

Străbătu casa încetișor și ieși în grădina din spate, în timp ce familia lui îl privea înmărmurită. Căută groapa pe sub tufe, fără să ceară indicații.

Destupă groapa, șterse cu batista praful de pe Confido și-și vârî casca în ureche, clătinând din cap și ascultând cu atenție.

— E în regulă, nu s-a întâmplat nimic, spuse el încetișor.

Se răsuci cu fața spre Ellen.

— Ce dracu' te-a apucat?

— Ce ți-a spus? întrebă Ellen. Ce ți-a spus, Henry?

El oftă și păru nespus de obosit.

— Mi-a spus că, mai devreme sau mai târziu, o să tragă alții foloasele de pe urma lui, dacă nu facem noi treaba asta.

— N-au decât, spuse Ellen.

— De ce? întrebă Henry.

Se uită la ea provocator, dar fermitatea lui păli brusc, iar el își întoarse privirea în altă direcție.

— Și tu ai stat de vorbă cu Confido, știi *de ce*, spuse Ellen. Nu-i așa?

Henry ținea privirea în pământ.

— O să se vândă ca pâinea caldă, o să se vândă ca pâinea caldă, o să se vândă ca pâinea caldă, murmură el. Dumnezeule mare, cum o să se mai vândă!

— E legătura directă cu tot ce-i mai rău în noi, Henry, spuse Ellen.

O podidi plânsul.

— Nimeni n-ar trebui să aibă așa ceva, Henry, nimeni! Și-așa vocea asta se aude suficient de tare, așa cum e ea.

O liniște tomnatică, înăbușită de frunzele intrate în descompunere, se așternu peste grădină, spartă doar de fluieratul slab printre dinți al lui Henry.

— Mda, spuse el în cele din urmă. Știu.

Scoase casca lui Confido din ureche și-l așeză cu grijă din nou în groapă. Trase pământ deasupra lui.

— Care-i ultimul lucru pe care ți l-a spus, tată? zise Paul.

Henry zâmbi amar.

— Ne mai întâlnim noi, fraiere. Ne mai întâlnim noi.

GHINIONISTUL GHINIONIȘTILOR

Cuvântul *snafu*[1] derivat din inițialele cuvintelor „*situation normal, all fouled up*" a intrat în vocabularul american în timpul celui de-al Doilea Război Mondial și rămâne în continuare o expresie des folosită în vorbirea din ziua de azi. *Fubar*[2], cuvânt înrudit îndeaproape cu acesta, a fost născocit cam în același timp, dar a fost complet dat uitării în zilele noastre. Cuvântul „fubar" e demn de o soartă mai bună, dat fiind că e un acronim al cuvintelor *fouled up beyond all recognition*. Este vorba de un cuvânt deosebit de util și de interesant, în sensul că descrie o nenorocire care nu a fost provocată din răutate, ci din pricina unor accidente administrative din cadrul unei organizații vaste și complexe.

1. **Snafu** – termen apărut în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, acronim format din primele litere ale cuvintelor *situation normal, all fouled up* sau *all fucked up*, ce sintetizau haosul și confuzia din timpul războiului văzute prin ochii unui soldat. În zilele noastre, termenul mai este folosit și cu sensul de gafă, ghinion, prostie.

2. **Fubar** – acronim care înseamnă cel mai adesea distrus în totalitate și care provine de la inițialele cuvintelor *fouled up beyond all recognition, fucked up beyond all repair* sau orice altă construcție similară. Termenul își are originea în armata Statelor Unite, dar s-a răspândit și în vorbirea curentă. În textul de față, cuvântul este folosit cu sensul de ghinionistul ghinioniștilor.

Spre exemplu, Fuzz Littler era *fubar*, adică ghinionistul ghinioniştilor în compania General Forge and Foundry. Cunoştea termenul de ghinionistul ghinioniştilor, căci îi fusese de ajuns să-l audă o singură dată, ca să-şi dea seama că i se potrivea ca o mănuşă. El era ghinionistul ghinioniştilor de la Ilium Works din cadrul GF&F care deţinea cinci sute douăzeci şi şapte de clădiri numerotate. Devenise ghinionistul ghinioniştilor prin metoda clasică, în sensul că era victima unui aranjament temporar, devenit permanent mai apoi.

Fuzz Littler făcea parte din Departamentul de Relaţii cu Publicul şi toţi angajaţii de la relaţii cu publicul trebuiau să se afle în Clădirea douăzeci şi doi. Cu toate astea, Clădirea douăzeci şi doi era plină atunci când Fuzz începu lucrul, aşa că se găsi o masă temporară de scris pentru Fuzz într-un birou aflat lângă instalaţia de exploatare a liftului de la ultimul etaj al Clădirii o sută optzeci şi unu.

Clădirea o sută optzeci şi unu nu avea nimic de-a face cu relaţiile cu publicul. Cu excepţia lui Fuzz care lucra de unul singur, clădirea era destinată în întregime cercetării în domeniul semiconductorilor. Fuzz împărţea încăperea şi o dactilografă cu un cristalograf pe nume Dr. Lomar Horthy. Fuzz petrecu acolo opt ani de zile, fiind o ciudăţenie pentru cei din jurul său şi o stafie pentru cei în mijlocul cărora ar fi trebuit să se afle. Şefii lui nu-i purtau ranchiună. Pur şi simplu uitau mereu de el.

Fuzz nu-şi dădu demisia din simplul şi onorabilul motiv că era singurul care putea să o întreţină pe mama sa foarte bolnavă. Numai că preţul de a fi ghinionistul ghinioniştilor în mod pasiv era unul mare.

Inevitabil, Fuzz deveni indiferent, cinic şi nespus de introvertit.

Mai târziu, la începutul celui de-al nouălea an al lui Fuzz în cadrul companiei, pe vremea când Fuzz avea douăzeci şi nouă de ani, Soarta luă o altă turnură. Soarta făcu astfel încât grăsimea de la cantina Clădirii o sută optzeci şi unu să se scurgă pe cabina liftului. Grăsimea se adună pe instalaţia de exploatare a liftului, luă foc şi Clădirea o sută optzeci şi unu arse până în temelii.

Dar tot nu era loc pentru Fuzz în Clădirea douăzeci şi doi de care aparţinea, aşa că-i amenajară un birou provizoriu în subsolul Clădirii cinci sute douăzeci şi trei, aflată în mod clar la capătul traseului parcurs de autobuzul companiei.

În Clădirea cinci sute douăzeci şi trei se afla sala de sport a companiei. În orice caz, unul dintre lucrurile plăcute era acela că nimeni nu putea folosi spaţiile sălii de sport decât la sfârşit de săptămână sau după ora cinci după-amiaza, aşa că Fuzz nu era nevoit să suporte persoane venite să înoate, să joace popice, să danseze sau să joace baschet în vecinătatea lui, în timp ce el se străduia să muncească. Zgomotele activităţilor recreative nu numai că i-ar fi distras atenţia, ci ar fi fost mult prea batjocoritoare pentru ca el să le poată suporta. Fuzz, care avea grijă de mama lui bolnavă, nu avusese niciodată timp de distracţie în întreaga lui existenţă marcată de ghinion.

Un alt lucru plăcut era acela că Fuzz căpătase în sfârşit rangul de supervizor. Era atât de izolat în sala de sport, încât nu avea cum să împrumute dactilografa altcuiva. Lui Fuzz îi trebuia o fată doar pentru el.

Acum, Fuzz stătea în noul lui birou ascultând picuratul duşurilor aflate de cealaltă parte a peretelui şi aşteptând să sosească fata cea nouă.

Era ora nouă dimineaţa.

Fuzz sări în picioare. Auzi bubuitura asurzitoare şi cu ecou a uşii de la intrare, care se închise cu zgomot la etajul de sus. Cum nici o altă fiinţă omenească nu avea ce să caute acolo, presupuse că persoana care intrase în clădire era noua angajată.

Nu era nevoie ca Fuzz să o ghideze pe noua angajată dintr-un capăt într-altul al terenului de baschet, peste pistele de popice, pe scara metalică în jos şi peste grătarele din lemn până la uşa biroului său. Angajaţii de la administraţia clădirilor şi a terenurilor marcaseră traseul cu săgeţi, fiecare săgeată fiind inscripţionată cu legenda Serviciul operativ general al companiei, Departamentul de Relaţii cu Publicul.

Fuzz reprezentase Serviciul operativ general al companiei din cadrul Departamentului de Relaţii cu Publicul pe toată durata carierei sale în companie. În această calitate, întocmea răspunsuri la scrisorile adresate pur şi simplu companiei General Forge and Foundry în general, scrisori care din punct de vedere logic nu făceau referire în mod expres la nici una dintre activităţile companiei. Jumătate dintre scrisori nici măcar nu aveau o noimă. Dar indiferent de cât de prosteşti sau de incoerente puteau fi scrisorile, era de datoria lui Fuzz să le răspundă cu căldură, pentru a dovedi ceea ce Departamentul de Relaţii cu Publicul încerca să arate necontenit, şi anume că firma General Forge and Foundry avea o inimă atât de mare, încât putea să-ncapă toată lumea în ea.

De data asta, paşii noii angajate a lui Fuzz coborau cu grijă scara. După toate aparenţele, nu avea prea

mare încredere în instrucţiunile săgeţilor. Paşii săi erau şovăielnici, fiind atât de uşori uneori, încât părea că fata mergea în vârful picioarelor.

Se auzi sunetul unei uşi care se deschise, iar uşa deschisă scoase o droaie de mici ecouri metalice ca de coşmar. Se pare că fata o luase greşit şi deschisese din greşeală uşa de la bazinul de înot.

Dădu drumul uşii, care se închise cu un pocnet.

Se întoarse din drum, revenind pe calea cea bună. Grătarele din lemn scârţâiau şi împroşcau apă sub greutatea ei. Bătu la uşa Serviciului operativ general al Departamentului de Relaţii cu Publicul.

Fuzz deschise uşa biroului.

Fuzz rămase ca trăsnit. Din prag îi zâmbea cea mai veselă şi cea mai drăguţă fetişcană pe care o văzuse în viaţa lui. Era un bibelou micuţ şi fără cusur, o femeie cu o aromă proaspătă care cu siguranţă nu avea nici măcar o zi peste vârsta de optsprezece ani.

— Domnul Littler? spuse ea.

— Da, zise Fuzz.

— Eu sunt Francine Petko.

Schiţă un salut din căpşorul ei frumos, cu o timiditate fermecătoare.

— Dumneavoastră sunteţi noul meu şef.

Stânjenit, Fuzz rămase aproape fără cuvinte, căci fata aceea era infinit mai mult decât putea duce Serviciul operativ general al companiei, oricât de mult s-ar fi străduit. Fuzz se gândise că aveau să-i trimită o femeie posacă şi monotonă ca un animal de povară lipsit de imaginaţie, capabilă să se resemneze cu un şef lipsit de noroc, în împrejurări nenorocoase. Nu luase în calcul pontajele departamentului de personal, potrivit cărora o fată era pur şi simplu o fată şi nimic mai mult.

— Intră, intră, spuse sec Fuzz.

Francine intră în biroul micuț și sărăcăcios zâmbind în continuare, vibrând de optimism și de tinerețe. Era clar că abia se angajase în companie, căci avea la ea toate instrucțiunile scrise pe care le primesc proaspeții angajați în prima lor zi de muncă.

Și, ca atâtea fete în prima lor zi de muncă, Francine era întruchiparea uneia dintre instrucțiuni numite *ținuta inadecvată la locul de muncă*. Tocurile pantofilor ei erau mult prea subțiri și prea înalte. Rochia ei era frivolă și provocatoare și arăta ca o constelație strălucitoare din pricina bijuteriilor de tinichea pe care le purta.

— E drăguț aici, spuse ea.

— Serios? zise Fuzz.

— Asta e masa mea de lucru? spuse ea.

— Da, zise Fuzz. Asta este.

Se așeză sprintenă pe scaunul rotativ de la masa ei, scoase folia de protecție a mașinii de scris și-și trecu degetele peste taste.

— Sunt pregătită să încep treaba oricând doriți dumneavoastră, domnule Littler, spuse ea.

— Da, bine, spuse Fuzz.

Îi era frică să se apuce de muncă, căci nu exista nici o modalitate prin care o putea face să pară mai interesantă. Dacă îi prezenta acestei ființe drăgălașe în ce consta munca lui, însemna să îi arate monumentala inutilitate a persoanei și a slujbei sale.

— Acesta este primul minut al primei ore a primei zile a primului meu loc de muncă, spuse Francine cu ochii strălucind de bucurie.

— Serios? spuse Fuzz.

— Da, zise Francine.

În toată inocența ei, Francine Petko rostise acum o propoziție simplă care pentru Fuzz era sfâșietor de poetică. Propoziția îi aduse aminte lui Fuzz, cu necruțarea marilor poezii, că îndoielile sale fundamentale în privința lui Francine nu erau de natură profesională, ci erotică.

De fapt, ceea ce spusese Francine suna cam așa: *Am venit aici direct de la Centrul de fete*. Iar când vorbea de Centrul de fete, nu făcea decât să denumească centrul de primire și plasare a forței de muncă înființat de companie pentru proaspetele angajate.

Dar când Fuzz auzi acele cuvinte, mintea lui fu prinsă ca într-un vârtej de imagini cu tinere adorabile precum Francine, tinere încântătoare care ieșeau din apa rece și adâncă rugându-i pe bărbații descurcăreți și de succes să le facă curte. În mintea lui Fuzz, imaginile încântătoare trecură toate pe lângă el, evitând privirile lui arzătoare. Ființele acelea minunate nu ar avea nimic de-a face cu un ghinionist ca el.

Fuzz o privi pe Francine cu neliniște. Fragedă și atrăgătoare cum venise de la Centrul de fete, nu numai că avea să descopere că șeful ei avea o slujbă foarte proastă, dar mai avea să ajungă și la concluzia că șeful ei nu era câtuși de puțin bărbat.

Dimineața, volumul normal de muncă al Serviciului operativ general al companiei era de aproximativ cincisprezece scrisori. Cu toate astea, în dimineața în care Francine Petko se angajă, nu erau decât trei scrisori care așteptau răspuns.

Una dintre scrisori era de la un individ aflat într-un sanatoriu de boli nervoase. Pretindea că reușise să facă pătrat cercul. Cerea o sută de mii de dolari și eliberarea din sanatoriu pentru că realizase acest lucru. O altă scrisoare era de la un copil de zece ani care

dorea să piloteze prima rachetă spre Marte. Cea de-a treia scrisoare era de la o doamnă care se plângea de faptul că nu avea cum să-l facă pe bassetul ei să nu mai latre la aspiratorul marca GF&F.

Până la orele zece, Fuzz și Francine reușiseră să se descotorosească de toate cele trei scrisori. Francine îndosarie cele trei scrisori și copiile la indigo ale răspunsurilor politicoase ale lui Fuzz. De altfel, arhiva era goală. Serviciul operativ general al companiei pierduse toate dosarele vechi în incendiul din Clădirea o sută optzeci și unu.

Acum era un moment de acalmie.

Francine nu avea cum să-și curețe mașina de scris, de vreme ce mașina ei de scris era nou-nouță. Fuzz nu avea cum să pretindă că era ocupat răsfoind serios prin hârtii, din moment ce nu avea decât o singură hârtie pe masă. Hârtia cu pricina era o înștiințare răspicată care spunea că toți șefii de birou trebuiau să interzică pauzele de cafea.

— Asta-i tot deocamdată? spuse Francine.

— Da, zise Fuzz.

Îi cercetă chipul în căutarea unor semne de batjocură. Până acum, nu dădea nici un semn.

— Știi, s-a întâmplat să dai peste o dimineață mai puțin ocupată, spuse el.

— La ce oră vine poștașul? spuse Francine.

— Poșta nu vine atât de departe, zise Fuzz. Dimineața, când vin la muncă și mai târziu, când mă întorc de la pauza de prânz, iau corespondența noastră de la oficiul poștal al companiei.

— Oh, spuse Francine.

Capetele de duș care curgeau dincolo de ușa alăturată se hotărâră brusc să fâsâie cu putere. Mai apoi,

când căile lor nazale erau în mod evident curățate, își reluară picuratul.

— E vreodată aglomerat de-a binelea pe aici, domnule Littler? spuse Francine și o trecu un fior, căci ideea de a fi ocupată până peste cap îi făcea atâta plăcere.

— Destul de aglomerat, spuse Fuzz.

— Când vine publicul pe aici, și ce facem noi pentru el? spuse Francine.

— Publicul? spuse Fuzz.

— Nu e biroul de relații cu publicul? spuse Francine.

— Ba da, zise Fuzz.

— Ei bine, atunci când vine publicul? spuse Francine uitându-se în jos la propria ei persoană nespus de atrăgătoare.

— Tare mă tem că publicul nu bate atâta drum, spuse Fuzz.

Se simțea ca și cum ar fi fost gazda celei mai lungi și mai plictisitoare petreceri cu putință.

— Oh, spuse Francine.

Privi în sus la singura fereastră din birou. Aflată la câțiva metri deasupra podelei, fereastra avea vedere spre partea de dedesubt a unei mașini de ambalat bomboane de pe o alee.

— Și oamenii cu care lucrăm? spuse ea. Se perindă toată ziua când înăuntru, când afară?

— Tare mi-e teamă că nu o să mai lucrăm cu nimeni altcineva, domnișoară Petko, spuse Fuzz.

— Oh, zise Francine.

Se auzi o bubuitură asurzitoare de la una dintre conductele de aburi de la etaj. Caloriferul imens din biroul înghesuit începu să fâsâie și să împroaște apă.

— Ce-ar fi să citești instrucțiunile, domnișoară Petko, spuse Fuzz. Poate că ar fi un lucru bun să faci asta, spuse el.

Francine clătină aprobator din cap, gata să-i facă pe plac. Începu să zâmbească și se gândi mai bine la asta. Zâmbetul chinuit era primul indiciu că lui Francine noul ei loc de muncă i se părea aproape inutil. Se încruntă ușor și citi instrucțiunile.

Fuzz începu să fluiere subțire, cu vârful limbii proptit în cerul gurii.

Ceasul de pe perete ticăi. Ticăia la fiecare treizeci de secunde, iar minutarul avansa imperceptibil. Mai rămâneau o oră și cincizeci și unu de minute până la pauza de prânz.

— Hmm, spuse Francine comentând ceva ce citise.

— Ai spus ceva? zise Fuzz.

— Se organizează seri dansante aici, în fiecare vineri-seară, chiar în clădirea asta, spuse Francine ridicându-și privirea. Acum înțeleg de ce au atâtea decorațiuni la etaj, spuse ea.

Se referea la faptul că deasupra terenului de baschet erau agățate lampioane japoneze și zorzoane de hârtie. Părea că tematica următoarei seri dansante avea să fie una rustică, deoarece într-un colț se afla o căpiță adevărată de fân, mai mulți bostani și obiecte țărănești, iar câteva maldăre de coceni de porumb fuseseră aranjați de-a lungul pereților cu o neglijență artistică.

— Îmi place la nebunie să dansez, spuse Francine.

— Hm, zise Fuzz.

El nu dansase niciodată.

— Dansați mult cu soția dumneavoastră, domnule Littler? întrebă Francine.

— Nu sunt căsătorit, spuse Fuzz.

— Oh, zise Francine.

Roși, lăsă bărbia în piept și se apucă din nou de citit. Când îi dispăru roșeața, își ridică privirea din nou.

— Jucați popice, domnule Littler? întrebă ea.

— Nu, răspunse Fuzz încet, cu încordare. Nu dansez. Nu joc popice. Tare mă tem că nu fac mai nimic, domnișoară Petko, dar am grijă de mama mea care e bolnavă de câțiva ani buni.

Fuzz închise ochii. Ceea ce contempla în întunericul purpuriu al pleoapelor sale era ceea ce el considera drept adevărul cel mai crud al vieții, și anume că sacrificiile erau *cu adevărat* sacrificii. Având grijă de mama sa, ratase o groază de lucruri.

Fuzz nu avea nici un chef să deschidă ochii, căci știa că lucrurile pe care urma să le vadă pe chipul lui Francine nu aveau să-i facă plăcere. Știa: ceea ce urma să vadă pe chipul divin al fetei avea să fie cel mai meschin dintre toate trăirile pozitive, și anume respectul. Iar împreună cu acel respect, inevitabil, avea să fie și dorința de a fugi de un bărbat atât de ghinionist și de lipsit de viață.

Cu cât Fuzz se gândea mai mult la ceea ce urma să vadă în clipa în care avea să deschidă ochii, cu atât mai puțin își dorea să-i deschidă.

Ceasul de pe perete ticăi din nou și Fuzz își dădu seama că nu mai suporta ca domnișoara Petko să-l mai privească timp de alte treizeci de secunde.

— Domnișoară Petko, spuse el ținând ochii închiși în continuare, nu prea cred că o să vă placă aici.

— Poftim? spuse Francine.

— Duceți-vă înapoi la Centrul de plasare, domnișoară Petko, spuse Fuzz. Povestiți-le despre ciudatul pe care l-ați găsit în subsolul Clădirii cinci sute douăzeci și trei. Cereți un alt post.

Fuzz deschise ochii.

Francine era palidă și rigidă. Clătină ușurel din cap, nevenindu-i să creadă, speriată.

— Dumneavoastră... dumneavoastră nu vă place de mine, domnule Littler? spuse ea.

— Nu are nimic de-a face cu asta! zise Fuzz ridicându-se în picioare. Nu vreau să spun decât s-o ştergi de-aici pentru binele dumitale!

Francine se ridică şi ea în picioare, clătinând în continuare din cap.

— Ăsta nu-i locul potrivit pentru o fată frumoasă, deşteaptă, ambiţioasă şi fermecătoare ca dumneata, spuse Fuzz la întâmplare. Rămâi aici şi ai să putrezeşti!

— Să putrezesc? repetă Francine ca un ecou.

— Ai să putrezeşti la fel ca mine, spuse Fuzz.

Într-un amalgam discordant de cuvinte, îşi spuse pe nerăsuflate povestea vieţii sale marcate de ghinion. Apoi, roşu ca sfecla şi pustiit, îi întoarse spatele lui Francine.

— La revedere, domnişoară Petko, mi-a făcut plăcere să vă cunosc.

Francine clătină din cap cutremurându-se. Nu scoase nici un cuvânt. Clipind energic şi des, îşi strânse lucrurile şi plecă.

Fuzz se aşeză din nou la masa lui de lucru, cu capul în mâini.

Ascultă paşii tot mai îndepărtaţi ai domnişoarei Petko, aşteptă să audă bufnitura asurzitoare, ca un ecou, care să-l anunţe că Francine plecase din viaţa lui pentru totdeauna. Aşteptă, aşteptă şi iar aşteptă să audă bufnitura.

În cele din urmă, îşi spuse că fusese scutit de sunetul acela simbolic, că Francine reuşise să închidă uşa fără să facă nici un zgomot.

Dar mai apoi auzi o muzică.

Muzica pe care o auzea Fuzz era înregistrarea pe disc a unui cântec popular, ieftin şi prostesc. Cu toate

astea, amplificată de nenumăratele încăperi cu ecou ale Clădirii cinci sute douăzeci şi trei, muzica era misterioasă, ca într-un vis, magică.

Fuzz merse după muzică până la etaj. Descoperi sursa acesteia, un picup imens sprijinit de un perete al sălii de sport. Zâmbi trist. Aşadar, muzica fusese un mic cadou de rămas-bun din partea lui Francine.

Lăsă discul să cânte până la sfârşit şi-apoi îl opri. Oftă şi-şi lăsă privirea să hoinărească peste decoraţiuni şi peste mărunţişuri.

Dacă şi-ar fi ridicat privirea până la nivelul balconului, atunci ar fi văzut că Francine încă nu părăsise clădirea. Stătea în partea din faţă a balconului, cu braţele sprijinite pe balustrada metalică.

Numai că Fuzz nu-şi ridică privirea. Având impresia că se bucură de intimitate, încercă unul sau doi paşi melancolici de dans, dar fără nici o speranţă.

Şi-atunci Francine îi vorbi:

— V-a ajutat cu ceva? spuse ea.

Fuzz îşi ridică privirea, tresărind de uimire.

— V-a ajutat cu ceva? spuse ea încă o dată.

— Dacă m-a ajutat? zise Fuzz.

— V-a făcut mai fericit muzica? spuse Francine.

Fuzz gândi că întrebarea cu pricina nu era una la care să poată răspunde imediat.

Francine nu aşteptă răspunsul.

— M-am gândit că poate muzica o să vă facă un pic mai fericit, spuse ea.

Clătină din cap.

— N-am vrut să spun că m-am gândit că asta ar putea rezolva totul. M-am gândit doar că poate... Ridică din umeri. Înţelegeţi ce vreau să spun, că poate v-ar ajuta un pic.

— E... e foarte drăguţ din partea ta, spuse Fuzz.

— V-a ajutat cu ceva? întrebă Francine.

Fuzz reflectă la întrebarea asta și dădu un răspuns cinstit, șovăielnic.

— Da, spuse el. Cred că... cred că m-a ajutat oarecum.

— Ați putea asculta muzică tot timpul, zise Francine. Sunt o mulțime de discuri. Și m-am mai gândit la ceva care v-ar putea ajuta.

— Serios? spuse Fuzz.

— Ați putea merge la înot, zise Francine.

— La înot? spuse Fuzz uimit peste măsură.

— Bineînțeles, spuse Francine. Purtați-vă ca un star de cinema de la Hollywood, care are propria lui piscină.

Fuzz îi zâmbi pentru prima oară de când se cunoșteau.

— Poate că într-o bună zi am să fiu în stare să fac asta, spuse el.

Francine se aplecă peste balustradă.

— De ce într-o bună zi? întrebă ea. Dacă tot sunteți atât de abătut, de ce nu vă duceți chiar acum la înot?

— În timpul orelor de program? spuse Fuzz.

— Oricum nu aveți nimic de făcut pentru companie în momentul de față, nu-i așa? zise Francine.

— Așa e, spuse Fuzz.

— Atunci dați-i drumul, zise Francine.

— Nu am costum de baie, spuse Fuzz.

— Fără costum de baie, zise Francine. Gol pușcă. Promit să nu trag cu ochiul, domnule Littler. Am să rămân aici. O să vă simțiți atât de bine, domnule Littler.

De data asta, Francine îi arăta lui Fuzz o latură a sa pe care el nu o mai văzuse până atunci. Era sălbatică și puternică.

— Sau poate că n-ar trebui să mergeți să înotați, domnule Littler, spuse ea cu brutalitate. Poate că vă place atât de mult să fiți nefericit, încât nu ați face nimic ca să schimbați asta.

Fuzz se așeză pe marginea bazinului de înot, în capătul în care apa era mai adâncă și se uită în jos la cei trei metri de apă răcoritoare. Era gol pușcă, simțindu-se sfrijit, gălbejit și nebun. Își spuse în sinea lui că era nebun, negreșit, de vreme ce devenise jucăria minții unei fetișcane de optsprezece ani.

Mândria îl determină pe Fuzz să se întoarcă cu spatele spre apă. O luă spre vestiare, dar logica lui Francine îl întoarse din nou din drum. Apa răcoroasă și adâncă reprezenta neîndoielnic plăcere și o stare de bine. Dacă refuza să se arunce în minunăția aceea plină de clor, atunci cu siguranță era o ființă demnă de toată mila, un bărbat căruia îi făcea plăcere să se simtă nefericit.

Și-atunci sări în apă.

Contactul cu apa rece și adâncă nu îi displăcu deloc. Îl uimi într-un mod plăcut, îl eliberă de senzația că era gălbejit și sfrijit. În clipa în care Fuzz ieși la suprafață după prima plonjare, plămânii lui erau plini cu un amestec de râsete și țipete. Începu să latre ca un câine.

Fuzz se bucură când auzi ecourile lătratului, așa că lătră o dată și încă o dată. Atunci auzi lătrături care veneau drept răspuns, cu mult mai înalte ca și tonalitate și îndepărtate. Francine îl auzise și lătra în semn de răspuns prin intermediul sistemului de aerisire.

— Vă ajută cu ceva? întrebă ea.

— Da! țipă Fuzz drept răspuns, fără nici un fel de ezitare sau de reținere.

— Cum este apa? spuse Francine.

— E minunată! strigă Fuzz. Asta de-ndată ce intri.

Fuzz urcă din nou până la primul etaj al sălii de sport, complet îmbrăcat, arzând de dorință, viril. Și din nou se auzi muzica menită să-i călăuzească pașii.

Francine dansa numai în ciorapi pe terenul de baschet, serioasă, dând ascultare grației cu care o înzestrase Dumnezeu.

Afară izbucniră câteva șuierături de uzină: unele aproape, altele departe, altele triste.

— E ora prânzului, spuse Fuzz, oprind picupul.

— Deja? spuse Francine. Timpul a trecut așa de repede.

— S-a întâmplat ceva aparte cu timpul, spuse Fuzz.

— Știți ceva, zise Francine, ați putea deveni campionul companiei la popice dacă ați vrea.

— N-am jucat popice în viața mea, spuse Fuzz.

— Ei bine, acum puteți face asta, spuse Francine. Puteți juca popice cât vă place. La drept vorbind, ați putea deveni campion la toate sporturile, domnule Littler. Sunteți încă tânăr.

— Probabil, spuse Fuzz.

— Am găsit o grămadă de haltere într-un colț, spuse Francine. Ați putea să vă antrenați cu ele câte un pic în fiecare zi, până când o să deveniți puternic ca un taur.

Mușchii încălziți ai lui Fuzz se încordară și tresăriră plăcut, cerând să devină la fel de puternici ca mușchii unui taur.

— Tot ce-i posibil, spuse Fuzz.

— Oh, domnule Littler, spuse Francine pe un ton rugător, chiar e nevoie să mă întorc la Centrul de plasare a forței de muncă? Nu pot să rămân aici? Ori de câte ori va fi de lucru, o să fiu cea mai bună secretară pe care a avut-o cineva vreodată.

— În regulă, spuse Fuzz. Poți să rămâi.

— Mulțumesc, mulțumesc, mulțumesc, zise Francine. Cred că e cel mai bun loc de muncă din întreaga companie.

— Tot ce se poate, zise Fuzz cu un aer surprins. Cred că... cred că nu ai cum să iei masa de prânz cu mine, nu-i așa?

— Oh, astăzi nu pot, domnule Littler, zise ea. Îmi pare nespus de rău.

— Presupun că ai un iubit care te așteaptă pe undeva, zise Fuzz întristându-se din nou dintr-odată.

— Nu, zise Francine. Trebuie să merg la cumpărături. Vreau să-mi cumpăr un costum de baie.

— Cred că aș face bine să-mi cumpăr și eu unul, spuse Fuzz.

Părăsiră clădirea împreună. Ușa de la intrare se închise în urma lor cu o bufnitură asurzitoare, ca un ecou.

Fuzz rosti ceva încetișor în clipa în care privi peste umăr la Clădirea cinci sute douăzeci și trei.

— Ați spus ceva, domnule Littler? întrebă Francine.

— Nu, răspunse Fuzz.

— Oh, zise Francine.

Fuzz spusese încetișor, doar pentru sine, un singur cuvânt. Cuvântul cu pricina era *Paradisul.*

STRIGĂ CÂT TE ȚINE GURA

Am citit-o. Presupun că toată lumea din Vermont a citit-o, când a auzit că *Hypocrites' Junction* era de fapt *Crocker's Fall*.

Nu cred c-a fost o carte chiar atât de brutală, cum sunt cărțile brutale din zilele noastre. Pur și simplu, a fost cea mai brutală carte scrisă vreodată de o femeie și presupun că tocmai de aceea a fost atât de renumită.

Odată, am întâlnit-o pe femeia aceea, acea Elsie Strang Morgan, cea care a scris cartea. Și l-am întâlnit și pe soțul ei, profesorul de liceu. Le-am vândut niște ferestre duble dintr-un fel de aliaj de aluminiu și plase pentru insecte. Asta se petrecea la vreo două luni după ce apăruse cartea. Nu apucasem să o citesc și nici nu acordasem prea multă atenție la toate câte se vorbeau pe tema ei.

La vremea aceea, locuiau într-o fermă veche, imensă și părăginită aflată la cinci mile în afara Crocker's Falls, la numai cinci mile distanță de toți cei pe care îi ponegriseră în carte. În general, nu mă ocup de vânzări atât de departe în partea de sud și nu cunosc prea multă lume prin părțile acelea. Mă îndreptam spre casă de la o ședință de vânzări din Boston, când am văzut casa aceea mare fără ferestre duble și pur și simplu a trebuit să mă opresc.

Nu aveam nici cea mai vagă idee cui îi aparținea casa.

Am bătut la ușă și mi-a răspuns un tânăr îmbrăcat în pijama și cu un halat de baie. Nu cred că se mai bărbierise de o săptămână. Și tot de-o săptămână nu cred că-și mai scosese pijamaua și halatul de baie de pe el. Păreau tare purtate. Avea o privire sălbatică. Acesta era soțul. Lance Magnum din carte. Era marele amant în carte, dar când l-am întâlnit eu arăta precum cel mai ostil om din lume.

— Bună ziua! am spus eu.

— Bună ziua! răspunse el.

Făcu din salutul acesta o replică foarte neplăcută.

— Nu am putut trece fără să observ că nu aveți ferestre duble la casa asta frumoasă și veche, am spus eu.

— Nu vrei să mai încerci încă o dată? zise el.

— Ce să încerc? am spus eu.

— Încearcă să nu mai observi că nu avem ferestre duble la casa asta frumoasă și veche, spuse el.

— Dacă ați vrea să montați ferestre duble, am zis eu, aveți idee cine le-ar plăti?

Tocmai mă pregăteam să răspund singur la întrebare. Mă pregăteam să-i spun că banii pentru ferestre aveau să vină din buzunarul furnizorului lui de combustibil, deoarece geamurile duble aveau să-l scutească de atât de mult combustibil. Dar el nu îmi dădu nici o șansă.

— Bineînțeles că știu cine o să le plătească. Nevastă-mea, spuse el. E singura persoană care câștigă bani pe aici. Ea e capul familiei.

— Ei bine, am spus eu, nu știu care este situația dumneavoastră familială...

— Nu știi? zise el. Toată lumea știe. Care-i treaba cu tine, nu știi să citești? spuse el.

— Ba ştiu să citesc, i-am spus eu.

— Atunci dă fuga până la cea mai apropiată librărie, scobeşte-te de şase dolari şi pune-te pe citit despre cel mai mare iubăreţ al timpurilor noastre! Adică eu! zise el şi trânti uşa.

Concluzia mea fu aceea că omul era sărit de pe fix şi tocmai mă pregăteam să-mi iau tălpăşiţa, când am auzit ceva care semăna cu un ţipăt care venea din spatele casei. M-am gândit că poate l-am întrerupt în timp ce-şi omora nevasta şi mi-am zis că acum se întorsese la această ocupaţie.

Am alergat spre locul de unde venea ţipătul şi am văzut că o pompă veche şi ruginită făcea tot zgomotul ăsta.

Ar fi putut la fel de bine să fie o femeie care ţipa, pentru că o femeie era aceea care făcea pompa să ţipe, iar femeia arăta de parcă ar fi fost şi ea pe punctul să ţipe. Ţinea ambele mâini pe mânerul pompei, plângea cu sughiţuri şi apăsa cu toată forţa de fiecare dată. Apa se scurgea într-o găleată care se umpluse deja, dând pe de lături, împrăştiindu-se pe jos. La vremea respectivă nu ştiam chestia asta, dar femeia cu pricina era Elsie Strang Morgan. Elsie Strang Morgan nu avea nevoie de apă. Avea nevoie de muncă brută şi de zgomot.

Când m-a văzut, s-a oprit. Şi-a dat părul la o parte din ochi. Evident, ea era Celeste din carte. Era eroina propriei sale cărţi. Era femeia care nu ştiuse ce era dragostea până când îl întâlnise pe Lance Magnum. Când am cunoscut-o eu, arăta de parcă uitase din nou ce era dragostea.

— Cine eşti dumneata? spuse ea. Vreun executor judecătoresc sau vreun agent de vânzări Rolls-Royce?

— Nici una, nici alta, doamnă, am spus eu.

— Atunci să ştii că nu ai nimerit bine casa, zise ea. Aici nu mai vin decât două feluri de oameni: cei care vor să mă dea în judecată pentru nici mai mult nici mai puţin decât un milion de dolari şi cei care cred că probabil trăiesc precum regele Faruk[1].

— Coincidenţa face că vând, într-adevăr, un produs de calitate, am spus eu. Şi tot coincidenţa face ca acest produs să se amortizeze singur. Aşa cum îi spuneam şi soţului dumneavoastră...

— Când l-ai văzut pe soţul meu? întrebă ea.

— Adineauri, la uşa din faţă, am spus eu.

Păru surprinsă.

— Felicitări, zise ea.

— Poftiţi? am spus eu.

— Eşti prima persoană cu care a mai dat ochii de când l-a dat afară consiliul profesoral, zise ea.

— Îmi pare rău să aud că a fost dat afară, am spus eu.

— E prima oară când auzi de treaba asta? spuse ea.

— Nu sunt de prin părţile locului, doamnă, am zis eu. Sunt din partea de nord a statului.

— De la Chickahominy şi până la Bangkok, toată lumea ştie că a fost dat afară, zise ea şi începu să plângă din nou.

Acum eram sigur că atât soţul, cât şi soţia erau amândoi nebuni de legat şi că, dacă aveau copii, şi copiii erau la fel de săriţi de pe fix.

Era clar ca bună ziua că nu era nimeni prin preajmă pe care să te poţi bizui că-ţi va face plata în rate pentru ferestrele duble şi, aruncându-mi privirea prin curte, n-am reuşit să zăresc nimic cu care ar fi putut garanta plata în avans. Aveau câteva găini în valoare

1. Textul face referire la regele Faruk I al Egiptului (1920-1965), penultimul rege al Egiptului şi al Sudanului rămas celebru pentru luxul exorbitant cultivat în vremea sa.

de vreo trei dolari, un Chevrolet care făcea cincizeci de dolari și hainele spălate ale familiei aflate pe frânghie la uscat. Blugii, tenișii și bluza de lână pe care le purta femeia nu ar fi valorat nici măcar un dolar și jumătate la bazarul cu vechituri al unei unități de pompieri.

— Doamnă, am spus eu pregătindu-mă să plec, regret că sunteți atât de indispusă și mi-aș dori, desigur, să vă pot ajuta cu ceva. Dar lucrurile se vor îndrepta încetul cu încetul, iar când o să se întâmple asta, cu siguranță că mi-ar plăcea să vă arăt Rolls-Royce-ul din domeniul ferestrelor duble, Tri-trakul american realizat din aliaj de aluminiu cu plasă detașabilă pentru insecte.

— Stai! spuse ea în clipa în care eu m-am răsucit cu spatele.

— Poftim? am spus eu.

— Dumneata cum ai reacționa, zise ea, dacă soția dumitale ar face ce-am făcut eu?

— Poftim? am spus eu.

Atunci apucă de mânerul pompei și începu din nou să facă pompa să scârțâie.

Mulți oameni m-au întrebat dacă arăta la fel de dură ca în fotografia de pe spatele cărții ei. Dacă nu cumva a intenționat s-o ia toată lumea drept șofer pe un camion de transportat bere, atunci nu înțeleg de ce a ales fotografia aia pentru carte, căci cu siguranță putea să arate mai bine de-atât. În realitate, nu seamănă câtuși de puțin cu Jimmy Hoffa.

Are fundul jos, e-adevărat. Și poate că e un pic cam plinuță, dar cunosc o groază de bărbați cărora le-ar plăcea asta. Lucrul cel mai important e chipul ei. Are

un chip frumos, dulce, drăgăstos. În realitate, nu arată ca și cum s-ar întreba unde și-a lăsat trabucul.

A doua oară când s-a pus pe treabă, pompa a scârțâit atât de tare, încât l-a făcut pe soțul ei să iasă în pragul ușii de la bucătărie. Avea în mână o sticlă de bere de-un litru.

— E plină! strigă el la ea.

— Ce zici? spuse ea, continuând să dea la pompă.

— Găleata e plină, zise el.

— Nu-mi pasă! spuse ea.

Drept urmare, bărbatul apucă de mâner ca să o facă să se oprească.

— Nu se simte bine, îmi spuse el.

— Nimic mai mult decât bogată și celebră, asta-i tot, zise ea, și putred de bolnavă.

— Ai face mai bine să pleci, îmi spuse el, dacă nu vrei să te trezești direct în pat cu cine știe cine în următoarea ei carte.

— Nu va mai *exista* nici o altă carte! spuse ea. Nu va mai exista nimic altceva! Plec de-aici pentru totdeauna!

Și se urcă în Chevroletul vechi, închise portiera și răsuci cheia în contact. Nu se întâmplă nimic. Bateria murise.

Și-atunci, muri și ea. Închise ochii și-și rezemă capul pe volan, părând că voia să rămână acolo pentru totdeauna.

După ce stătuse așa mai bine de un minut, soțul ei începu să-și facă griji. Se duse până la mașină desculț cum era, iar eu mi-am dat seama clar că el o iubea cu adevărat.

— Iubito? zise el. Iubițico?

Ea rămase cu capul în aceeași poziție. Numai gura i se mișca.

— Cheamă-l pe agentul ăla de vânzări de la Rolls-Royce care era pe-aici, spuse ea. Vreau un Rolls-Royce. Îl vreau cât mai repede.

— Iubito? zise el din nou.

Ridică mâna.

— Îl vreau acum! spuse ea.

De data asta, cu siguranță părea dură.

— Și mai vreau și o blană de nurcă! Vreau două blănuri de nurcă! Vreau o sută de rochii de la Bergdorf Goodman[1]! Și o călătorie în jurul lumii! Și o diademă cu diamante de la Cartier!

Coborî din mașină, de data asta simțindu-se destul de bine.

— Ce spuneai că vinzi dumneata? întrebă ea.

— Ferestre duble, am spus eu.

— Da, vreau și dintr-alea, spuse ea. Ferestre duble de jur împrejur!

— Poftim? am spus eu.

— Asta-i tot ce vinzi? spuse ea. Nu mai ai nimic ce mi-ai putea vinde? Am în bucătărie un cec în valoare de o sută șaizeci de mii de dolari, iar dumneata n-ai consumat nici măcar un pic din el.

— Ei bine, am spus eu, mai vând și uși duble, accesorii de baie și jaluzele.

— Minunat! spuse ea. Le cumpăr și pe astea!

Se opri lângă soțul ei și-l măsură din cap până în picioare.

— Poate că tu ți-ai trăit traiul, îi spuse ea, dar al meu de-abia de-acum începe. Poate că nu mă mai pot bucura de dragostea ta, asta în cazul în care m-ai iubit vreodată, dar cel puțin pot avea tot ceea ce se poate cumpăra cu bani, iar asta înseamnă o groază de lucruri!

1. Bergdorf Goodman – magazin cu obiecte de lux situat în mijlocul Manhattanului.

Intră în casă și trânti ușa de la bucătărie atât de tare, încât îi sparse geamul.

Bărbatul se îndreptă spre găleata care se umpluse deja și vărsă sticla de bere în ea.

— Alcoolul nu te ajută cu nimic, spuse el.

— Îmi pare rău să aud asta, am zis eu.

— Dumneata ce-ai face dacă te-ai afla într-o asemenea situație? mă întrebă el. *Dumneata* ce-ai face?

— Presupun că m-aș sinucide după o vreme, am spus eu, pentru că nimic din ce s-a spus ori s-a întâmplat aici nu a avut nici un înțeles. Măcar atât cere sistemul uman.

— Vrei să spui că ne purtăm copilărește? întrebă el. Vrei să spui că nu crezi că problemele noastre sunt reale? Ia gândește-te o clipă la povara pusă pe umerii acestei căsnicii!

— Cum aș putea face una ca asta, am spus eu, când nici măcar nu știu cine sunteți?

Nu-i veni să-și creadă urechilor.

— Nu mă cunoști? zise el. Nu știi cum mă cheamă?

Arătă înspre soția lui.

— Nici pe ea nu știi cum o cheamă?

— Nu, am spus eu, dar cu siguranță mi-ar plăcea să aflu, pentru că doamna tocmai mi-a făcut cea mai mare comandă de ferestre pe care am primit-o de la hanul Green Mountain încoace. Sau poate că glumea?

Se uită la mine ca și cum aș fi fost ceva rar și frumos, ca și cum se temea să nu dispar.

— Vrei să spui că-n ochii dumitale nu sunt decât o simplă ființă omenească, precum oricare alta? întrebă el.

— Da, am spus eu.

Lucrurile nu stăteau chiar așa după spectacolul pe care-l dăduseră el și soția lui.

— Poftim înăuntru, poftim înăuntru, zise el. Cu ce să te servesc? Cu o bere? Cu o cafea?

Nu știa ce să-mi mai dea. Mă împinse de spate în bucătărie. Nu mi-era foame, dar mi-a luminat toată ziua. În viața mea n-am cunoscut pe cineva atât de dornic să stea la palavre. În aproximativ o jumătate de oră petrecută acolo, am acoperit toate subiectele de discuție, cu excepția iubirii și a literaturii.

Și-atunci a apărut soția lui, pregătită până în dinți pentru o nouă scenă, cea mai mare de până atunci.

— Am comandat Rolls-Royce-ul, spuse ea, și o baterie nouă pentru Chevrolet. Când o să le livreze, plec la New York cu Chevroletul. Îți las ție Rollsul drept compensație parțială pentru toate suferințele pe care ți le-am pricinuit.

— Oh, hai să ne văităm în gura mare, Elsie, zise el.

— Am încetat să mă mai vait în gura mare, spuse ea. Nu mă mai vaiet de nimic. Am să încep să trăiesc cu adevărat.

— Îți țin pumnii, spuse el.

— Mă bucur să văd că ți-ai făcut un prieten, zise ea uitându-se la mine. Îmi pare rău că trebuie să spun că eu nu am nici un fel de prieteni la momentul de față, dar mă aștept să-mi găsesc în New York, unde oamenii nu se tem să-și trăiască un pic viața și să-i facă față așa cum e ea.

— Știi cine-i prietenul meu? întrebă el.

— E-un individ care vrea să vândă ferestre duble, spuse ea.

Apoi mi se adresă mie:

— Ei bine, le-ai vândut, tinere. Ai vândut un pogon de ferestre, iar dorința mea cea mai arzătoare este să-i țină de cald primului meu soț. Înainte să părăsesc casa asta cu conștiința împăcată, vreau să mă asigur

că e perfect de sigură și de confortabilă pentru un bărbat care-și trăiește viața în pijama.

— Elsie, ascultă-mă, spuse el. Omul ăsta e una dintre puținele ființe de pe lumea asta care nu știe nimic despre tine, despre mine sau despre carte. E unul dintre puținii oameni care ne mai pot privi încă drept niște ființe omenești obișnuite în loc de ținte ale urii, ridicolului, invidiei și speculațiilor obscene.

Elsie Strang Morgan se gândi mai bine la cele auzite. Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât impactul asupra ei era mai mare. Se transformă dintr-o femeie sălbatică într-o nevastă docilă și liniștită, cu ochii la fel de blânzi ca ai unei văcuțe.

— Ce mai faceți? întrebă ea.

— Bine, mulțumesc, doamnă, am spus eu.

— Probabil că te gândești că suntem cam săriți de pe fix, zise ea.

— Oh, nu, doamnă, am răspuns eu.

Minciuna îmi provocă o stare de neastâmpăr, așa că am luat zaharnița din mijlocul mesei și-acolo, sub ea, era un cec de o sută șaizeci de mii de dolari. Nu glumesc. Acela era locul unde țineau cecul pe care ea îl primise pentru drepturile de ecranizare ale cărții sale, sub o zaharniță fisurată cumpărată dintr-un magazin cu obiecte de cinci dolari și zece cenți bucata.

Am scăpat cafeaua din mână, împrăștiind-o peste cec.

Știți câte persoane au încercat să salveze cecul? Una singură. Eu.

L-am scos din cafea și l-am șters în timp ce Elsie Strang Morgan și soțul ei stăteau cu mâinile încrucișate, fără să le pese de ceea ce se întâmpla cu el. Cecul acela, biletul acela spre o viață de huzur și de bogăție,

putea la fel de bine să fie un bilet de tombolă, căci tot atât de puțin le-ar fi păsat.

— Poftiți, am spus eu și i l-am înmânat bărbatului. Ar fi mai bine să-l puneți într-un loc sigur.

Își încrucișă mâinile în cruce, refuzând să-l ia.

— Nu, zise el.

I-am întins cecul femeii. Nici ea nu vru să-l ia.

— Dă-i-l unei asociații caritabile, spuse. Oricum nu pot să cumpăr cu el nimic din ce-mi doresc.

— Dar tu ce vrei, Elsie? o întrebă soțul ei.

— Vreau ca lucrurile să fie așa cum erau înainte, cum nu vor mai putea fi niciodată, spuse ea întunecându-se la față. Vreau să fiu din nou o soțioară proastuță, sfioasă și simpatică. Vreau să fiu din nou nevasta unui profesor ambițios de liceu. Vreau să-mi iubesc din nou vecinii și vreau ca vecinii mei să mă iubească din nou și mai vreau să mă pot bucura din nou de chestii prostești precum răsăritul soarelui și ieftinirea prețului la hamburgeri și o mărire de salariu de trei dolari pe săptămână pentru soțul meu.

Arătă spre fereastră.

— A venit primăvara, zise ea, și sunt sigură că orice femeie din lume se bucură de treaba asta, cu excepția mea.

Apoi începu să-mi povestească despre cartea ei. Și-n timp ce vorbea, se duse până în dreptul unei ferestre și se uită afară la primăvara aceea inutilă.

— E vorba despre un bărbat foarte experimentat și viril din orașul New York, spuse ea, care vine într-un orășel din Vermont ca să predea.

— Adică eu, spuse soțul ei. Mi-a schimbat numele din Lawrence Morgan în Lance Magnum, așa încât să nu mă poată recunoaște nimeni, după care s-a apucat să mă descrie până la cicatricea de la rădăcina nasului.

Se îndreptă spre frigider ca să-și ia altă sticlă de bere.

— A lucrat în secret la treaba asta, înțelegi. Nu am avut nici cea mai vagă idee c-ar putea vreodată să scrie ceva mai complicat decât o rețetă de prăjituri, până într-o bună zi când au sosit de la editor șase exemplare de carte pentru autoare. Într-o zi, m-am întors de la muncă și le-am găsit acolo, așezate teanc pe masa aia din bucătărie: șase exemplare din *Hypocrites' Junction* scrisă de Elsie Strang Morgan, jur pe ce am eu mai sfânt!

Luă un gât bun din sticla de bere și puse sticla jos cu zgomot.

— Și de jur împrejurul teancului erau bomboane, zise el, iar deasupra stătea un trandafir roșu aprins.

— Bărbatul ăsta din carte, spuse Elsie Strang Morgan privind pe geam afară, se îndrăgostește de o fată simplă de la țară care nu fusese plecată din Hypocrites' Junction decât o singură dată în viața ei, pe vremea când era la liceu, când toată clasa de boboci a mers la Washington D.C. la Festivalul Cireșilor în Floare.

— Asta ești tu, spuse soțul ei.

— Asta sunt eu, asta *am fost* eu, zise ea. Iar când soțul meu m-a luat de nevastă, și-a dat seama că eram atât de inocentă și de timidă, încât îl călcam pe nervi.

— În carte? am întrebat eu.

— În realitate, în carte, nu mai contează, spuse soțul ei. Nu-i nici o diferență. Știi care-i personajul negativ din carte?

— Nu, am spus eu.

— Un bancher lacom pe numele său Walker Williams, zise el. În realitate, știi cine este președintele Casei de Economii din Crocker's Falls?

— Nu, am spus eu.

— Un bancher lacom pe nume William Walker, zise el. Dumnezeule mare, zise el, nevastă-mea ar trebui să lucreze pentru CIA la inventarea de coduri noi, imposibil de spart!

— Îmi pare rău, îmi pare rău, zise ea, dar mie mi se păru că era puțin spus. Căsătoria ei luase sfârșit. Totul luase sfârșit.

— Presupun c-ar trebui să fiu supărat pe Consiliul de conducere al școlii pentru faptul că m-au dat afară, spuse soțul ei, dar cine-ar putea să-i acuze pentru asta? Toți cei patru membri sunt în carte, în carne și oase. Și chiar dacă n-ar fi fost în carte, cum ar fi putut ei tolera ca un bărbat drăguț și celebru, un devorator nemilos de femei ca mine, să continue să le predea tinerilor?

Se îndreptă spre soția lui și se opri în spatele ei.

— Elsie Strang Morgan, zise el, ce-a pus stăpânire pe tine?

Iar replica ei fu următoarea:

— Tu, zise ea cât se poate de încet. Tu ai pus stăpânire pe mine, spuse ea. Ia gândește-te la cum eram eu înainte să mă îndrăgostesc de tine. N-aș fi fost în stare să scriu un cuvințel din cartea aia, căci pur și simplu ideile nu erau în mintea mea. Oh, știam câteva mici secrete abjecte despre Crocker's Falls, dar nu-mi băteam capul cu ele. Nu mi se păreau chiar atât de grave.

Se întoarse cu fața spre el.

— Și-atunci tu, marele Lance Magnum, ai venit în oraș și m-ai dat peste cap cu totul. Și ai descoperit că sunt timidă într-un sens, iremediabil de demodată în altul, ipocrită în alte privințe. Prin urmare, m-am schimbat de dragul tău, spuse ea. Mi-ai spus să nu mai mă tem să privesc viața drept în față, spuse ea, așa că

am încetat să mă mai tem. Mi-ai spus să-mi privesc prietenii și vecinii așa cum sunt ei în realitate, ignoranți, țărănoi, lacomi, mojici, așa că i-am privit așa cum sunt ei. Tot tu mi-ai spus, îi zise femeia soțului ei, să nu mai fiu timidă și modestă când vine vorba de dragoste, ci să fiu directă și să mă mândresc cu asta, s-o strig cât mă ține gura. Așa am și făcut, spuse ea. Prin urmare, am scris o carte cu ajutorul căreia să-ți spun cât de mult te iubesc, spuse ea, și să-ți arăt cât de multe am învățat, cât de multe mi-ai arătat. Am tot așteptat la nesfârșit să spui măcar un cuvințel care să-mi dea de înțeles că știai că acea carte îți aparținea la fel de mult ca și mie, spuse Elsie Strang Morgan. Eu eram mama. Tu erai tatăl. Iar cartea, Doamne Dumnezeule, era primul nostru copil.

Am plecat după toată scena asta.

Mi-ar fi plăcut să aud spusele lui Lance Magnum despre înspăimântătorul lui copil făcut cu o fată simplă de la țară, dar mi-a spus c-ar fi mai bine să plec.

Când am ajuns afară, am găsit un mecanic auto care punea o baterie nouă la Chevrolet. Și mi-am dat seama că faimoasa aventură amoroasă dintre Lance și Celeste ar fi putut lua sfârșit chiar atunci și chiar în locul acela, dacă oricare dintre ei doi ar fi putut să se urce în mașină și să plece.

Așa că i-am spus mecanicului că se făcuse o greșeală și că, la drept vorbind, nu voiam bateria.

Mă bucur că am făcut asta, căci peste două zile, când m-am întors acolo, Elsie Strang Morgan și soțul erau încă împreună, giugiulindu-se ca doi porumbei, și mi-au semnat o comandă de ferestre și de uși duble de jur împrejurul casei. N-am putut să le vând accesorii pentru cadă pentru că încă nu aveau instalată scurgerea, dar în schimb aveau un Rolls-Royce.

În timp ce făceam măsurătorile la ferestrele de la casă, soţul lui Elsie Strang Morgan mi-a adus un pahar cu bere. De data asta, era îmbrăcat elegant, cu un costum nou şi se bărbierise.

— Presupun că ai recunoscut copilul ca fiind al dumitale, am spus eu.

— Dacă n-aş fi făcut asta, zise el, aş fi fost cel mai mare ipocrit din Hypocrites' Junction, spuse el. Ce fel de bărbat e acela care concepe un copil, după care nu îl iubeşte şi nu îl recunoaşte ca fiind al său? Acum, am înţeles că publică o nouă carte şi mi-e groază să mă uit în ea. Din câte-am auzit, personajul principal e un comerciant de ferestre duble. Călătoreşte peste tot măsurând ferestrele oamenilor, iar cartea vorbeşte despre ceea ce vede el în casele lor.

CLUBUL PRIVAT AL LUI ED LUBY

Partea I

Cândva, Ed Luby lucrase ca bodyguard al lui Al Capone. Mai apoi, a început să facă afaceri la negru pe cont propriu şi a câştigat o groază de bani din asta. Când Prohibiţia a luat sfârşit, Ed Luby s-a întors în oraşul său natal, în vechiul oraş industrial Ilium. A cumpărat câteva afaceri. Una dintre acestea era un restaurant căruia i-a dat numele de Rotiseria lui Ed Luby. Avea un ciocan din bronz pe uşa roşie de la intrare.

Ieri-seară la orele şapte, pentru că uşa cea roşie era închisă, Harve şi Claire Elliot au bătut la uşă cu ajutorul ciocanului de bronz. Veniseră până acolo dintr-un oraş aflat la treizeci de mile depărtare. Era cea de-a paisprezecea aniversare a nunţii lor. Urmau să-şi sărbătorească aniversarea în restaurantul lui Luby pentru a paisprezecea oară.

Harve şi Claire Elliot aveau o droaie de copii şi se iubeau mult, dar nu aveau prea mulţi bani. Cu toate astea, o dată pe an se desfătau şi ei cu de toate. Se îmbrăcau frumos, scoteau douăzeci de dolari din zaharniţă, mergeau cu maşina până la rotiseria lui Ed

Luby şi se dădeau în spectacol precum regele Faruk şi ultima dintre iubitele sale.

Luminile erau aprinse în restaurantul lui Luby şi se auzea muzică venind dinăuntru. Şi mai erau şi o groază de maşini în parcare, toate cu mult mai noi decât cea cu care veniseră Harve şi Claire. Maşina lor era un break vechi al cărei lemn începea să putrezească.

Era limpede ca lumina zilei că restaurantul era deschis, dar uşa roşie de la intrare nu voia să se deschidă nici în ruptul capului. Harve mai bătu de câteva ori în ea cu ciocanul şi, dintr-odată, uşa se deschise brusc. Însuşi Ed Luby o deschisese. Era un bărbat în vârstă şi arţăgos, complet chel, scund şi greoi, cu trupul ca un glonţ de calibru patruzeci şi cinci.

Era furios.

— Ce mama dracului vreţi să faceţi, să-i înnebuniţi pe membri de cap? spuse el cu o voce ascuţită.

— Poftim? întrebă Harve.

Luby trase o înjurătură. Se uită la ciocanul de bătut în uşă.

— O să dăm jos chestia aia chiar acum, spuse el. Ce prostie şi ciocanul ăla de pe uşă.

Se întoarse cu faţa spre gorila imensă care stătea la pândă în spatele lui.

— Dă jos ciocanul ăla chiar acum! zise el.

— Am înţeles, domnule, spuse gorila.

Plecă să caute o şurubelniţă.

— Domnule Luby! spuse politicos Harve, neştiind ce să creadă. Ce se întâmplă aici?

— Ce se întâmplă aici? întrebă Luby. Eu sunt cel care ar trebui să întrebe ce se întâmplă.

Se uita în continuare la ciocanul de bătut în uşă mai degrabă decât la Harve şi la Claire.

— Care-i treaba? spuse el. E Halloween sau ceva în genul ăsta? E seara în care oamenii se costumează caraghios şi merg să bată pe la uşile oamenilor până când îi înnebunesc pe dinăuntru?

Aluzia la costumatul caraghios era în mod clar menită să lovească direct în Claire, lucru pe care îl reuşi. Claire era o fiinţă vulnerabilă, nu pentru că arăta caraghios, ci pentru că îşi făcuse singură rochia pe care o purta şi pentru că haina ei de blană era împrumutată. La drept vorbind, Claire arăta nemaipomenit de bine, arăta nemaipomenit de bine în ochii oricui ştia ce-i frumuseţea, frumuseţea care poartă amprenta vieţii. Claire încă mai era subţirică, drăgăstoasă, incredibil de optimistă. Timpul, munca şi grijile n-o făcuseră decât să arate un pic obosită tot timpul.

Harve Elliot nu reacţionă foarte repede la aluzia lui Luby. Buna-dispoziţie de sărbătoare nu îl părăsise încă. Nu se aştepta câtuşi de puţin la probleme, la demonstraţii de mojicie. Harve nu voia să se gândească la altceva decât la distracţie. Nu voia decât să intre în restaurant, acolo unde erau muzica, mâncarea şi băutura bună.

— Uşa era înţepenită, spuse Harve. Îmi pare rău, domnule Luby. Uşa era înţepenită.

— Nu era înţepenită, zise Luby. Uşa era *încuiată*.

— Restaurantul e... e închis? spuse Harve pierzându-şi răsuflarea.

— Acum e un club privat, zise Luby. Toţi membrii au cheie. Tu ai cheie?

— Nu, spuse Harve. Cum facem să... să obţinem şi noi una?

— Completezi un formular, plăteşti o sută de dolari şi aştepţi să vezi ce spune comitetul de membri,

spuse Luby. Asta durează cam două săptămâni, uneori chiar o lună.

— O sută de dolari! spuse Harve.

— Nu prea cred că e genul de restaurant în care oamenii de rând să se simtă în largul lor, spuse Luby.

— De paisprezece ani venim aici la aniversarea noastră, spuse Harve și simți cum se înroșește.

— Mda, știu, zise Luby. Îmi amintesc de voi foarte bine.

— Serios? zise Harve plin de speranță.

De data asta, Luby deveni obraznic de-a dreptul.

— Mda, mare scofală, îi spuse el lui Harve, mi-ai lăsat o dată douăzeci și cinci de cenți bacșiș. Eu, Luby, care sunt proprietarul restaurantului, iar tu îmi strecori într-o bună zi un bacșiș gras de douăzeci și cinci de cenți. Amice, n-am să te uit niciodată pentru treaba asta.

Luby făcu o mișcare nerăbdătoare, măturând aerul cu mâna lui butucănoasă.

— Hei, voi doi, nu vreți să vă dați la o parte? le spuse el lui Harve și lui Claire. Blocați ușa. Sunt doi membri care încearcă să intre.

Harve și Claire făcură umiliți un pas înapoi.

În clipa aceea, cei doi membri cărora le blocaseră drumul înaintară spre ușă plini de înfumurare. Era vorba de un cuplu, soț și soție, niște grăsani de vârstă medie, cu nasul pe sus, cu fețele la fel de banale ca două plăcinte ieftine. Bărbatul purta un costum de seară nou. Femeia arăta ca o omidă în rochia ei verde și lungă, de seară, și cu blana de nurcă neagră, lucioasă.

— Bună seara, domnule judecător, spuse Luby. Bună seara, doamnă Wampler.

Judecătorul Wampler avea o cheie aurie în mână.

— N-o să am ocazia să folosesc asta? zise el.

— Întâmplarea face ca ușa să fie deschisă pentru niscaiva reparații minore, spuse Luby.

— Am înțeles, zise judecătorul.

— Dăm jos ciocănelul de bătut la ușă, spuse Luby. Oamenii vin aici, nu le vine să creadă că e un club privat și îi înnebunesc pe membri tot bătând în ușă.

Judecătorul și soția lui se uitară la Harve și la Claire cu un aer cât se poate de zeflemitor.

— Nu suntem primii sosiți în seara asta, nu-i așa? spuse judecătorul.

— Șeful poliției e aici de o oră, zise Luby. Doctorul Waldron, Kate, Charley, primarul și tot grupul sunt înăuntru.

— Minunat, spuse judecătorul, după care el și soția lui intrară în restaurant.

Gorila, garda de corp a lui Ed Luby, își făcu apariția cu o șurubelniță.

— Ed, indivizii ăștia tot n-au plecat? întrebă el.

Nu mai așteptă nici un răspuns. Se îndreptă amenințător spre Harve.

— Șterge-o de-aici, băiete, zise el.

— Haide, Harve, hai să plecăm de-aici, spuse Claire.

Nu mai avea mult până s-o podidească lacrimile.

— Chiar așa, șterge-o de-aici, spuse Luby. Ce cauți tu e ceva în genul lui Sunrise Diner. Du-te acolo să mănânci un hamburger de un dolar jumate. Poți să bei câtă cafea vrei din partea casei. Lasă un bacșiș de douăzeci și cinci de cenți sub farfurie. O să te ia drept Diamond Jim Brady[1].

1. James Buchanan Brady (1856-1917), cunoscut de asemenea și sub numele de Diamond Jim Brady, a fost un om de afaceri american, bancher și filantrop.

Harve şi Claire Elliot se urcară din nou în breakul lor vechi. Harve era atât de amărât şi de umilit, încât preţ de un minut sau două nici nu îndrăzni să pornească motorul. Îşi încleştă mâinile tremurânde, de parcă ar fi vrut să-i strângă de gât pe Ed Luby şi pe garda lui de corp până îşi dădeau suflarea.

Unul din subiectele despre care Harve vorbi în propoziţii furioase, întrerupte, era acela al bacşişului de douăzeci şi cinci de cenţi pe care i-l dăduse cândva lui Luby.

— Acum paisprezece ani în urmă, la prima noastră aniversare, spuse Harve. Atunci i-am dat douăzeci şi cinci de cenţi nenorocitului ăstuia mizerabil! Iar el n-a uitat niciodată asta!

— Are tot dreptul din lume să-şi transforme localul în club privat, dacă aşa vrea, zise Claire încet.

Acum, garda de corp a lui Luby reuşise să dea jos ciocănelul de la uşă. Intră în club împreună cu Luby, trântind uşa mare şi roşie.

— Bineînţeles că are tot dreptul! zise Harve. Evident că are tot dreptul! Dar şobolanul ăsta împuţit nu are nici un drept să jignească oamenii aşa cum ne-a jignit pe noi doi.

— E dus cu capul, spuse Claire.

— De acord cu tine, zise Harve şi bătu cu putere în bordul maşinii cu pumnii încleştaţi. De acord cu tine, e dus cu capul. Hai să-i omorâm pe toţi cei care sunt duşi cu capul, precum Ed Luby.

— Ia priveşte! spuse Claire.

— La ce? întrebă Harve. La ce-aş putea să mă uit ca să mă facă să mă simt mai bine sau mai rău?

— Ia priveşte la genul minunat de oameni care ajung să devină membri, spuse Claire.

Două persoane bete criţă, un bărbat şi o femeie, coborau dintr-un taxi.

În încercarea de a-i plăti şoferului de taxi, bărbatul scăpă din mână o grămadă de mărunţiş şi cheia lui aurie de intrare în club. Se lăsă în patru labe ca să le caute.

Femeia cu apucături de târfă care îl însoţea se sprijini de taxi, nefiind în stare, din câte părea, să stea pe picioarele ei fără un sprijin.

Bărbatul se ridică în picioare cu cheia în mână. Era tare mândru de el pentru că reuşise să o găsească.

— Cheia de la cel mai exclusivist club din Ilium, îi spuse el şoferului de taxi.

Apoi scoase portofelul cu intenţia de a plăti costul călătoriei.

Atunci descoperi că cea mai mică bancnotă pe care o avea era una de douăzeci de dolari la care şoferul nu avea să-i dea rest.

— Aşteaptă-mă aici, spuse beţivul. Mergem înăuntru ca să facem rost de ceva mărunţiş.

Bărbatul şi femeia o luară împleticindu-se pe aleea ce ducea la uşă. Încercă o dată şi încă o dată să introducă cheia în încuietoare, dar de fiecare dată nu nimeri decât în lemn.

— Sesam, deschide-te! spuse el, după care începu să râdă şi rată încuietoarea încă o dată.

— Ce mai oameni de treabă au în clubul ăsta! îi spuse Claire lui Harve. Nu-i aşa că şi ţie îţi pare rău că nu suntem şi noi membri?

Într-un final, beţivul nimeri încuietoarea şi răsuci cheia în broască. Bărbatul şi prietena lui pur şi simplu se prăbuşiră înăuntrul clubului.

După câteva secunde, ieşiră împleticindu-se din nou, împinşi de Ed Luby şi de gorila sa.

— Afară! Afară! zbieră Luby în noapte. De unde ai cheia aia?

Când văzu că bețivul nu-i răspunde, Luby îl apucă pe bețiv de guler și-l propti cu spatele de zidul clădirii.

— De unde ai cheia aia?

— Am împrumutat-o de la Harry Varnum, spuse bețivul.

— Să-i spui lui Harry că nu mai e membru aici, spuse Luby. Oricine împrumută cheia unui bețiv ordinar ca tine nu mai e membru.

Apoi își îndreptă atenția spre însoțitoarea bețivului.

— Să nu te mai prind pe-aici, îi spuse el femeii. Nu te-aș lăsa să intri nici dacă ai veni însoțită de președintele Statelor Unite ale Americii. Ăsta-i unul dintre motivele pentru care am transformat locul ăsta în club: ca să pot ține departe porcii de teapa voastră și ca să nu servim delicatese unei... Iar aici îi spuse femeii într-un anumit fel, lucru cât se poate de evident.

— Există lucruri și mai rele pe lumea asta, spuse ea.

— Ia spune unul, zise Luby.

— Eu una nu am omorât niciodată pe nimeni, spuse ea. Tu nu ai cum să te lauzi cu chestia asta.

Acuzația nu-l deranjă pe Luby câtuși de puțin.

— Vrei să vorbești cu șeful poliției despre treaba asta? zise el. Vrei să vorbești cu primarul? Vrei să vorbești cu judecătorul Wampler despre asta? Crima e o infracțiune foarte serioasă în orașul ăsta.

Se trase foarte aproape de ea și o măsură din cap până în picioare.

— La fel de rău e și să fii gură spartă și la fel de rău e să fii o... Și-i spuse din nou insulta aceea. Mi-e scârbă de tine, spuse el.

Și-atunci o plesni peste față cu toată puterea. O lovi atât de tare, încât ea se învârti în loc și se făcu ghem fără să scoată nici un sunet.

Bețivul se dădu la o parte de lângă ea, de lângă Luby și de lângă gorila lui Luby. Nu schiță nici un gest să o ajute, singura lui dorință fiind aceea de a o lua la sănătoasa.

Însă Harve Elliot coborî din mașină și o luă la fugă spre Luby înainte ca soția lui să îl poată opri.

Harve îl lovi pe Luby o dată în burtă, o burtă la fel de tare ca un cazan din fontă.

Satisfacția aceea fu ultimul lucru de care Harve își aduse aminte până în clipa în care își reveni în simțiri în mașina lui. Mașina se deplasa cu viteză. Claire era cea care conducea.

Capul străfulgerat de dureri al lui Harve stătea rezemat pe umărul nevestei sale de paisprezece ani de zile.

Claire avea obrajii uzi de lacrimi. Dar acum se oprise din plâns. Se simțea înverșunată. Era hotărâtă.

Conducea cu viteză prin zona cu magazine a orașului Ilium, pe o stradă meschină și murdară. Felinarele de pe stradă erau chioare și la distanță mare unul față de celălalt.

Roțile breakului lor vechi se afundau când și când în șanțurile rămase pe urmele unor linii de tramvai demult abandonate.

Ceasul din fața unui magazin cu bijuterii stătuse. Câteva firme luminoase de neon, toate mici, toate roșii, arătau BAR, BĂUTURI, DE MÂNCARE și TAXI.

— Unde mergem? întrebă Harve.

— Dragul meu! Cum te simți? spuse ea.

— Habar n-am! zise Harve.

— Dac-ai vedea cum arăți, spuse ea.

— Cum arăt? întrebă el.

— Ai cămaşa plină de sânge. S-a dus pe apa sâmbetei costumul tău cel bun, spuse ea. Caut spitalul.

Harve se ridică în capul oaselor şi-şi mişcă încetişor umerii şi gâtul. Se pipăi cu mâna pe la ceafă.

— Chiar aşa rău arăt? întrebă el. Trebuie să mergem la spital?

— Nu ştiu, spuse ea.

— Eu unul nu... nu mă simt chiar atât de rău, zise el.

— Poate că tu nu ai nevoie să mergi la spital, spuse Claire, dar ea are.

— Cine? întrebă Harve.

— Fata, femeia aceea, zise Claire. Uită-te în spatele maşinii!

Cu preţul unei dureri considerabile, Harve se răsuci ca să se uite în spatele breakului.

Scaunul din spate fusese rabatat, formând un fel de platformă. Pe patul acela tare, hodorogind, pe o pătură de culoarea nisipului, stătea întinsă femeia pe care o lovise Ed Luby. Sub cap, avea un costumaş vătuit de copil. Era învelită cu o haină bărbătească.

Beţivul care o adusese la club era şi el tot pe bancheta din spate a maşinii. Stătea cu picioarele sub el. Haina era a lui. Era o arătare de om, cu părul grizonat, cu o înfăţişare morbidă. Privirea lui indolentă îi dădu de înţeles lui Harve că nu avea chef să vorbească cu nimeni.

— Cum de ne-am pricopsit cu ăştia doi? întrebă Harve.

— Ed Luby şi prietenii lui ni i-au făcut cadou, spuse Claire.

Curajul începea s-o părăsească. Îi venea să plângă din nou.

— Te-au aruncat pe tine şi pe femeie în maşină, spuse ea. Mi-au spus că mă altoiesc şi pe mine dacă nu plec de acolo.

De data asta, Claire era prea supărată ca să mai poată conduce. Trase lângă bordura trotuarului şi începu să plângă.

În timp ce încerca să o liniştească pe Claire, Harve auzi portiera din spate a camionetei deschizându-se şi închizându-se. Beţivul coborâse din maşină.

Îşi luase haina de pe femeie şi se oprise pe trotuar ca să se îmbrace cu ea.

— Unde îţi închipui că te duci? îi spuse Harve. Stai liniştit acolo, în spate, şi ai grijă de femeia aia!

— Nu mai are nevoie de mine, amice, spuse bărbatul. Are nevoie de-un gropar. A dat colţul.

Din depărtare, o maşină de patrulă a poliţiei venea cu sirena urlând şi cu girofarul pornit.

— Uite că vin prietenii tăi, poliţaii, zise bărbatul.

O luă pe o alee şi se făcu nevăzut.

Maşina de patrulă a poliţiei opri exact în faţa breakului. Girofarul ei care se rotea transforma clădirile din jur şi strada într-un carusel albăstrui şi diabolic.

Din maşină coborâră doi poliţişti. Fiecare dintre ei avea câte un pistol într-o mână şi o lanternă cu lumină puternică în cealaltă mână.

— Mâinile sus! spuse unul din ei. Nu faceţi nici o mişcare!

Harve şi Claire ridicară mâinile.

— Voi sunteţi cei care aţi făcut tot scandalul ăla de la clubul lui Ed Luby?

Bărbatul care pusese întrebarea avea grad de sergent.

— Ce scandal? întrebă Harve.

— Tu trebuie să fii cel care a lovit fata, zise sergentul.

— Eu? zise Harve.

— O au aici, în spatele mașinii, spuse celălalt polițist. Deschise portiera din spate a breakului, se uită la femeie, îi ridică mâna albă și o lăsă să cadă.

— E moartă, spuse el.

— Tocmai o duceam la spital, zise Harve.

— Iar asta rezolvă toată problema, nu-i așa? zise sergentul. O lovești, după aia o duci la spital și cu asta am rezolvat problema, nu-i așa?

— Nu am lovit-o, zise Harve. De ce-aș fi lovit-o?

— I-a spus ceva nevestei tale, iar ție nu ți-a plăcut asta, spuse sergentul.

— Luby a lovit-o, spuse Harve. Luby a fost cel care a lovit-o.

— Bună povestea asta, cu excepția câtorva mici detalii, zise sergentul.

— Care detalii? spuse Harve.

— Martorii, zise sergentul. Dacă tot veni vorba despre martori, frate, zise el, primarul, șeful poliției, judecătorul Wampler și soția acestuia, toți te-au văzut cum ai lovit-o.

Harve și Claire Elliot au fost duși la sediul sărăcăcios al poliției din Ilium.

Le luară amprentele și nu li se dădu nimic cu care să-și șteargă cerneala de pe mâini. Această măruntă umilință se petrecu atât de repede și fu dusă la îndeplinire cu atâta strășnicie încât Harve și Claire reacționară mai degrabă cu uimire, decât cu indignare.

Totul se petrecea atât de repede și în împrejurări atât de incredibile, încât lui Harve și lui Claire nu le mai rămăsese decât un singur lucru de care să se agațe: credința inocentă ca a unui copil că oamenii nevinovați nu au nici un motiv să se teamă.

Claire fu condusă într-un birou pentru interogatoriu.

— Ce să le spun? îi zise ea lui Harve în timp ce o luau de acolo.

— Spune-le adevărul! zise Harve.

Se întoarse spre sergentul care îl adusese acolo și care acum îl păzea.

— Te rog frumos, aș putea să dau un telefon? spuse el.

— Ca să suni un avocat? zise sergentul.

— Nu am nevoie de avocat, zise Harve. Vreau să o sun pe bona cu care am lăsat copiii. Vreau să-i spun că o să ajungem acasă un pic mai târziu în seara asta.

Sergentul izbucni în râs.

— Un pic mai târziu? zise el.

Avea o cicatrice lungă care îi cobora în jos pe unul din obraji, trecând peste buzele mari și coborând spre bărbia lui butucănoasă.

— Frate, ai să ajungi acasă peste vreo douăzeci de ani... douăzeci de ani dacă ai noroc.

— Nu am nimic de-a face cu moartea acelei femei, zise Harve.

— Hai să vedem ce spun martorii, ce zici? spuse sergentul. Urmează să sosească dintr-un moment în altul.

— Dacă au văzut ce s-a întâmplat, spuse Harve, atunci am să plec de aici în cinci minute de la sosirea lor. Iar dacă au făcut vreo greșeală și cred că într-adevăr m-au văzut pe mine făcând treaba asta, tot poți să-i dai drumul soției mele.

— Prietene, hai să-ți dau o mică lecție despre legi, spuse sergentul. Nevasta ta este complice la crimă. Ea a fost cea care a condus mașina cu care ați fugit. E implicată în treaba asta la fel de mult ca și tine.

Lui Harve i se spuse că putea da oricâte telefoane voia el, dar că putea face asta după ce avea să fie interogat de căpitan.

O oră mai târziu, îi veni rândul să-l întâlnească pe căpitan. Îl întrebă pe căpitan unde era Claire. I se spuse că aceasta fusese închisă.

— Chiar a fost nevoie de așa ceva? spuse Harve.

— Ciudate obiceiuri mai avem noi pe aici, zise căpitanul. Îi închidem pe toți cei pe care îi bănuim că ar avea ceva de-a face cu o crimă.

Era un bărbat scund, bine legat, căruia începuse să-i cadă părul. Harve descoperi ceva oarecum familiar în trăsăturile sale.

— Te cheamă Harvey K. Elliot? întrebă căpitanul.

— Corect, spuse Harve.

— Și spui că nu mai ai antecedente penale? zise căpitanul.

— Nici măcar o amendă de parcare, zise Harve.

— Putem să verificăm treaba asta, spuse căpitanul.

— Chiar aș vrea să verificați, zise Harve.

— Așa cum i-am spus și soției dumitale, zise căpitanul, chiar ați dat-o în bară când ați încercat să aruncați vina pe Ed Luby. Întâmplarea face că v-ați legat de cel mai respectabil om din oraș.

— Cu tot respectul pentru domnul Luby... începu Harve.

Căpitanul îl întrerupse nervos și bătu cu pumnul în masă.

— Mi-ajunge cât am ascultat chestiile astea de la nevastă-ta! zise el. Nu sunt obligat să ascult aceleași chestii și de la tine!

— Și dacă spun adevărul? zise Harve.

— Crezi că nu ți-am verificat povestea? zise căpitanul.

— Dar ce spuneți de bărbatul care a fost acolo împreună cu femeia? întrebă Harve. El o să vă povestească exact ce s-a întâmplat. Ați încercat să dați de el?

Căpitanul se uită la Harve cu o compasiune malițioasă.

— N-a fost nici un bărbat acolo, zise el. Femeia a venit acolo singură, într-un taxi.

— Vă înșelați! spuse Harve. Întrebați-l pe șoferul taxiului. Femeia era însoțită de-un bărbat!

Căpitanul lovi din nou cu pumnul în masă.

— Să nu-mi spui mie că mă înșel, zise el. Am vorbit cu șoferul taxiului. Jură că femeia era singură. Asta nu că ne-ar trebui mai mulți martori, spuse el. În plus, șoferul jură și că te-a văzut când ai lovit-o pe femeie.

Telefonul de pe biroul căpitanului începu să sune. Căpitanul răspunse, cu privirea ațintită în continuare asupra lui Harve.

— Căpitanul Luby la telefon, spuse el.

Apoi se adresă sergentului care stătea în picioare în spatele lui Harve:

— Scoate-l afară pe ticălosul ăsta! Mi se face greață de el. Închide-l în celulă la subsol!

Sergentul îl îmbrânci pe Harve afară din birou, apoi o luară pe-o scară de fier ce cobora la subsol. Acolo se aflau celulele.

Două becuri chioare de pe coridor erau singura sursă de lumină. Pe coridor erau instalate grătare de lemn, căci podeaua era udă.

— Căpitanul e fratele lui Ed Luby? îl întrebă Harve pe sergent.

— Există vreo lege care interzice ca polițiștii să aibă frați? spuse sergentul.

— Claire! strigă Harve, vrând să afle în care dintre celule se afla soția lui.

— E la etaj, amice, zise sergentul.

— Vreau s-o văd! spuse Harve. Vreau să vorbesc cu ea! Vreau să mă asigur că e bine!

— Vrei o mulțime de lucruri, nu-i așa? spuse sergentul.

Îl făcu vânt lui Harve într-o celulă îngustă și închise ușa în urma lui cu un pocnet.

— Îmi vreau drepturile! spuse Harve.

Sergentul pufni în râs.

— Ai toate drepturile, prietene. Poți să faci ce vrei tu acolo, înăuntru, spuse el, dar doar atâta timp cât nu deteriorezi nimic din proprietatea statului.

Sergentul urcă înapoi la etaj.

Nu părea să mai fie vreun alt suflet de om la subsol. Singurele sunete pe care le auzea Harve erau zgomotele de pași de deasupra capului.

Harve se încleștă cu mâinile de ușa cu gratii și încercă să ghicească semnificația pașilor.

Se auzeau pașii mai multor bărbați voinici care mergeau în grup: un schimb intra, altul ieșea, din câte presupuse Harve.

Apoi se auzi țăcănitul tocurilor subțiri ale unei femei. Țăcănitul era atât de alert, de lipsit de oprelişti și de plin de zel, încât era aproape imposibil ca tocurile acelea să fie ale pantofilor lui Claire.

Cineva mută o piesă grea de mobilier. Ceva căzu pe jos. Cineva izbucni în râs. Câteva persoane se ridicară brusc în picioare și-și dădură scaunele în spate în același timp.

Iar Harve își dădu seama ce-nseamnă să fii îngropat de viu. Strigă cât de tare putu:

— Hei, voi, cei de sus! Ajutor! țipă el.

De undeva, de aproape, veni un răspuns. Cineva scoase un geamăt fără vlagă dintr-o altă celulă.

— Cine-i acolo? spuse Harve.

— Culcă-te, spuse vocea.

Era o voce ursuză, somnoroasă, iritată.

— Ce fel de oraș e ăsta? zise Harve.

— Ce fel de orașe sunt toate orașele în general? spuse vocea. Ai vreun prieten sus-pus?

— Nu, zise Harve.

— Atunci să știi c-ai nimerit prost orașul, spuse vocea. Pune capul și culcă-te.

— O țin închisă pe soția mea la etaj, zise Harve. Nu știu ce se petrece acolo. Trebuie să fac ceva.

— Dă-i drumul, spuse vocea.

Râse compătimitor pe înfundate.

— Îl cunoști pe Ed Luby? zise Harve.

— Vrei să zici dacă știu cine e? spuse vocea. Cine nu știe asta? Vrei să zici dacă e prieten cu mine? Dac-ar fi, crezi că aș mai fi aici, la închisoare? Aș fi afară, în clubul lui Ed, înfulecând o friptură de doi centimetri jumate din partea casei, iar polițaiul care m-a adus aici ar fi mâncat o mamă de bătaie soră cu moartea.

— Așa de important este Ed Luby? spuse Harve.

— Important? zise vocea. Ed Luby? N-ai auzit niciodată povestea cu psihiatrul care a ajuns în rai?

— Care poveste? spuse Harve.

Atunci vocea începu să-i spună o poveste foarte, foarte veche, într-o variantă locală.

— Psihiatrul ăsta a murit și a ajuns în rai, înțelegi? Iar Sfântul Petru era cât pe ce să moară de râs când l-a văzut. Din câte se părea, Dumnezeu avea probleme cu capul și avea urgent nevoie de tratament. Psihiatrul l-a întrebat pe Sfântul Petru ce simptome

avea Dumnezeu. Iar Sfântul Petru i-a şopti la ureche: *Dumnezeu se crede Ed Luby.*

Paşii femeii pline de zel se auziră din nou măsurând podeaua de deasupra. Sună un telefon.

— Cum se poate să fie cineva atât de important? spuse Harve.

— Ed Luby reprezintă tot ce există în Ilium, zise vocea. Acuma înţelegi? Ed s-a întors aici în timpul crizei. Avea la el tot caşcavalul pe care-l câştigase făcând contrabandă în Chicago. În Ilium, totul era închis, de vânzare. Şi Ed Luby a cumpărat.

— Am înţeles, spuse Harve, începând să-şi dea seama cât de speriat ar trebui să fie.

— Ciudat lucru, zise vocea, cei care se înţeleg bine cu Ed, care fac exact ce spune Ed, care spun ce vrea Ed să audă, toţi ăştia o duc de minune în bătrânul Ilium. Uite, de exemplu, şeful poliţiei care are un salariu de opt mii de dolari pe an. Are aproape cinci ani de când e şeful poliţiei. S-a descurcat aşa de bine din salariul lui, încât a reuşit să-şi achite o casă de şaptezeci de mii de dolari, trei maşini, o casă de vacanţă la Cape Cod şi un iaht de croazieră de zece metri. Bineînţeles, n-o duce nici pe departe la fel de bine ca fratele lui Luby.

— Cine, căpitanul? spuse Harve.

— Bineînţeles, mulţumită căpitanului câştigă cât câştigă, spuse vocea. El e cel care conduce de fapt secţia de poliţie. Acum, e proprietarul hotelului Ilium şi al firmei de taximetrie. Şi tot el e proprietarul postului de radio WKLL, vocea plăcută a oraşului Ilium. Şi mai sunt şi alţii care o duc şi ei binişor prin Ilium, spuse vocea. Bătrânul judecător Wampler şi primarul...

— Am priceput, zise Harve cu încordare.

— Nici nu-ţi trebuie mult timp, rosti vocea.

— Nu-i nimeni împotriva lui Luby? întrebă Harve.

— Doar morţii, spuse vocea. Hai să tragem un pui de somn, ce zici?

Zece minute mai târziu, Harve fu condus din nou la etaj. De data asta, nu mai fu îmbrâncit tot drumul, deşi era în grija aceluiaşi sergent care-l închisese în celulă. De data asta, sergentul se purta frumos, ba chiar cu o oarecare părere de rău.

În capul scărilor de fier, îi întâmpină căpitanul Luby ale cărui maniere se schimbaseră şi ele în bine. Căpitanul parcă îl încuraja pe Harve să-l considere un fel de băieţaş poznaş înzestrat cu o inimă de aur.

Căpitanul Luby îl luă de braţ pe Harve, îi zâmbi şi îi spuse:

— Ne-am purtat dur cu dumneata, domnule Elliot, ştim asta. Îmi pare rău, dar trebuie să înţelegi că poliţia e nevoită să se poarte dur câteodată, mai ales când e vorba de investigarea unei crime.

— Nu mă deranjează, spuse Harve, numai să vă purtaţi dur cu cine trebuie.

Căpitanul Luby ridică din umeri cu un aer gânditor.

— Poate că da, poate că nu, spuse el. E de datoria instanţei de judecată să decidă asta.

— Dacă va fi nevoie să ajungem până acolo, zise Harve.

— Cred c-ar fi bine să vorbiţi cu un avocat cât mai curând posibil, spuse căpitanul.

— Şi eu sunt de aceeaşi părere, zise Harve.

— Chiar acum e un avocat în incinta clădirii, dacă vreţi să-l întrebaţi, spuse căpitanul.

— Tot unul dintre fraţii lui Ed Luby? întrebă Harve.

Căpitanul Luby păru surprins, după care decise să râdă. Râdea din toată inima.

— Nu pot să vă învinuiesc pentru că spuneți asta, zise el. Îmi și imaginez cum vedeți dumneavoastră lucrurile.

— Serios? spuse Harve.

— Intrați în belele într-un oraș ciudat, spuse căpitanul, și, dintr-odată, vi se pare că toată lumea poartă numele de Luby.

Râse din nou.

— Nu suntem decât eu și fratele meu, numai două persoane cu numele de Luby, asta-i tot. Avocatul ăsta de-afară nu numai că nu ne este rudă, dar pe deasupra ne mai și urăște de moarte pe mine și pe Ed. Asta vă face să vă simțiți mai bine?

— Poate că da, zise Harve cu precauție.

— Ce vrea să însemne asta? spuse căpitanul. Îl vreți ca avocat sau nu?

— O să vă dau de știre după ce stau de vorbă cu el, zise Harve.

— Du-te și spune-i lui Lemming că s-ar putea să avem un client pentru el, îi spuse căpitanul sergentului.

— Și mai vreau să vină și soția mea aici, zise Harve.

— Bineînțeles că da, spuse căpitanul. Nici nu încape discuție. O să coboare imediat.

Avocatul, al cărui nume era Frank Lemming, intră în încăperea în care se afla Harve cu mult înaintea lui Claire. Lemming căra după el o servietă neagră și uzată care nu părea să aibă prea multe în ea. Era un bărbat mic de statură, cu un trup în formă de pară.

Numele lui Lemming era inscripționat cu litere mari pe partea laterală a servietei. Era neîngrijit, gras și gâfâia din greu. Singurul indiciu vizibil că era posibil

să aibă ceva stil și un pic de curaj era mustața neobișnuit de mare.

Când deschise gura, dădu drumul unei voci profunde, maiestuoase, neînfricate. Ceru să știe dacă Harve fusese amenințat sau rănit în vreun fel. Li se adresă căpitanului Luby și sergentului ca și cum ei erau cei care dăduseră de belea.

Harve începu să se simtă cu mult mai bine.

— Domnilor, sunteți amabili să ne lăsați singuri? zise Lemming, numindu-i pe polițiști „domni" cu cea mai mare ironie. Vreau să vorbesc între patru ochi cu clientul meu.

Polițiștii părăsiră încăperea fără să crâcnească.

— Prezența dumneavoastră reprezintă, cu siguranță, o gură de aer proaspăt, zise Harve.

— E prima oară când mi se spune așa ceva, zise Lemming.

— Începusem să cred că sunt în mijlocul Germaniei naziste, zise Harve.

— Păreți a fi o persoană care nu a mai fost arestată până acum, spuse Lemming.

— Nu am mai fost arestat niciodată, zise Harve.

— Întotdeauna există un început în toate, spuse Lemming cu voioșie.

— Care-i acuzația?

— Nu v-au spus? zise Harve.

— Nu mi-au spus decât că au pe cineva aici care are nevoie de-un avocat, spuse Lemming. Eram pe-aici pentru un alt caz.

Luă loc și-și sprijini servieta prăpădită de piciorul scaunului său.

— Prin urmare, care-i acuzația?

— Au pomenit... au pomenit ceva despre crimă, zise Harve.

Vestea aceasta nu îl derută pe Lemming decât pentru scurt timp.

— Pentru imbecilii ăştia care se dau drept poliţia din Ilium, zise el, orice e o crimă. Cu ce ai săvârşit-o?

— Păi nu eu am făcut-o, spuse Harve.

— Dar ei cu ce *spun* că ai săvârşit-o? zise Lemming.

— Cu pumnul, spuse Harve.

— Vrei să zici că ai lovit pe cineva într-o încăierare şi acela a murit? zise Lemming.

— Nu am lovit pe nimeni, spuse Harve.

— Bine, bine, bine, zise Lemming împăciuitor.

— Şi dumneavoastră sunteţi în cârdăşie cu indivizii ăştia? spuse Harve. Şi dumneavoastră faceţi parte din coşmarul ăsta?

Lemming îşi ridică privirea.

— Nu vrei să fii mai explicit? zise el.

— Am auzit că toată lumea din Ilium lucrează pentru Ed Luby, spuse Harve. Presupun că şi dumneavoastră.

— Eu? zise Lemming. Glumeşti! Doar ai auzit cum vorbesc cu fratele lui Luby. La fel aş vorbi şi cu Luby. Nu mă sperie ei pe mine.

— Poate că da, spuse Harve uitându-se atent la Lemming, vrând din tot sufletul să aibă încredere în el.

— Mă angajezi? întrebă Lemming.

— Cât o să mă coste? spuse Harve.

— Cincizeci de dolari pentru început, zise Lemming.

— Vrei să spui chiar din clipa asta? spuse Harve.

— Având în vedere genul de oameni cu care fac afaceri, zise Lemming, ori sunt plătit pe loc, ori nu-mi mai primesc banii niciodată.

— Nu am decât douăzeci la mine, spuse Harve.

— Ajung şi ăştia pentru moment, zise Lemming.

Întinse mâna. În timp ce Lemming îşi băga banii în portofel, o poliţistă cu tocuri sonore o aduse înăuntru pe Claire Elliot.

Claire era albă ca varul la faţă. Refuză să vorbească înainte ca poliţista să părăsească încăperea. Când în sfârşit vorbi, vocea ei era aspră, aproape de nestăpânit.

Harve o îmbrăţişă şi o încurajă.

— Acum avem un avocat, zise el. Totul va fi bine. El ştie ce are de făcut.

— Nu am încredere în el. Nu am încredere în *nimeni* de aici! spuse Claire. Avea o privire sălbatică. Harve, trebuie să vorbesc cu tine între patru ochi!

— O să aştept afară, zise Lemming. Chemaţi-mă când aveţi nevoie de mine.

Îşi lăsă servieta acolo unde era.

— Pe tine te-a ameninţat cineva? îl întrebă Claire pe Harve după plecarea lui Lemming.

— Au fost câteva discuţii destul de dure, zise Harve.

— Te-a ameninţat cineva cu moartea? spuse ea.

— Nu, zise Harve.

De data asta, Claire îi şopti:

— Cineva m-a ameninţat că o să mă omoare şi pe mine, şi pe tine.

De data asta, femeia izbucni în lacrimi.

— Şi pe copii, şopti ea cu inima zdrobită.

Harve explodă.

— Cine? Strigă el foarte tare. Cine te-a ameninţat cu asta? răspunse el.

Claire îi astupă gura cu mâna şi îl imploră să tacă.

Harve îi dădu mâna la o parte.

— Cine? zise el.

Claire nici măcar nu şopti răspunsul. Nu făcu decât să-şi mişte buzele.

— Căpitanul, spuneau buzele ei.

Claire se lipi strâns de el.

— Te rog, șopti ea, nu mai vorbi tare. Trebuie să fim calmi. Trebuie să ne gândim. Trebuie să inventăm o nouă poveste.

— Despre ce anume? zise Harve.

— Despre cele întâmplate, spuse ea.

Claire clătină din cap.

— Nu trebuie să mai spunem niciodată ce s-a întâmplat cu adevărat.

— Dumnezeule mare, spuse Harve, asta-i America?

— Nu știu ce este, zise Claire. Știu doar că trebuie să inventăm o nouă poveste, altfel... altfel o să se întâmple ceva groaznic.

— Deja s-a întâmplat ceva groaznic, zise Harve.

— Încă se mai pot întâmpla lucruri și mai rele decât atât, spuse Claire.

Harve medită profund, sprijinindu-și orbitele ochilor în podul palmelor.

— Dacă se străduiesc așa de tare să ne sperie, zise el, atunci înseamnă că și ei sunt speriați. Probabil că le putem face o mulțime de greutăți.

— Cum? zise Claire.

— Ținând cu dinții de adevăr, spuse Harve. E limpede ca lumina zilei, nu-i așa? Asta vor să împiedice.

— Nu vreau să fac rău nimănui, zise Claire. Tot ce vreau e să scăpăm de aici. Nu vreau decât să merg acasă.

— Bine, spuse Harve. Acum avem un avocat. E și ăsta un început.

Harve îl strigă pe Lemming, care intră frecându-și mâinile.

— Gata conferința secretă? întrebă el jovial.

— Da, spuse Harve.

— Ei bine, secretele își au și ele rostul lor, zise Lemming, dar vă recomand călduros să nu aveți secrete față de avocatul vostru.

— Harve, spuse Claire în semn de avertisment.

— Are dreptate, zise Harve. Nu vrei să pricepi? Are dreptate.

— Doamna e de părere că nu ar trebui să-mi spui totul? zise Lemming.

— A fost amenințată. Ăsta-i motivul, spuse Harve.

— Cine a amenințat-o? întrebă Lemming.

— Nu-i spune, zise Claire cu glas rugător.

— Prefer să nu vorbim acum despre asta, zise Harve. Chestia este, domnule Lemming, că nu eu am comis crima de care sunt acuzat. Dar eu și soția mea am văzut cine a comis-o și am fost amenințați cu tot felul de chestii dacă spunem ce am văzut.

— Nu-i spune, zise Claire. Harve, nu-i spune!

— Doamnă Elliot, vă dau cuvântul meu de onoare că nimic din ce-mi veți spune dumneavoastră sau soțul dumneavoastră nu va ajunge mai departe.

Era mândru de cuvântul său de onoare și era plin de farmec atunci când și-l dădea.

— Acuma, spune-mi cine a comis de fapt această crimă.

— Ed Luby, zise Harve.

— Cum ai spus? zise Lemming cu o voce lipsită de expresie.

— Ed Luby, spuse Harve.

Lemming se lăsă pe spate, simțindu-se brusc vlăguit de putere și îmbătrânit.

— Am înțeles, spuse el.

De data asta, vocea lui nu mai era profundă. Era precum vântul care se joacă prin coroanele copacilor.

— Din câte-am auzit, e-un om cu influență pe-aici, zise Harve.

Lemming clătină aprobator din cap.

— Așa este, spuse el.

Harve începu să-i povestească cum o omorâse Luby pe fată. Lemming îl opri.

— Ce-i... ce s-a întâmplat? spuse Harve.

Lemming îi aruncă un zâmbet șters.

— Bună întrebarea, zise el. Asta e... asta e o întrebare foarte *complicată*.

— Deci, până la urmă, lucrați pentru el? zise Harve.

— La urma-urmei, poate că lucrez pentru el, spuse Lemming.

— Ai văzut? îi spuse Claire lui Harve.

Lemming își scoase portofelul și îi înapoie lui Harve cei douăzeci de dolari.

— Renunți? întrebă Harve.

— Hai să spunem că orice sfat pe care-l primiți de la mine de acum înainte e gratuit, spuse Lemming cu întristare. Nu sunt avocatul nimerit pentru un asemenea caz, iar sfaturile pe care le dau nu au prea mult de-a face cu legea.

Își desfăcu mâinile.

— Sunt un impostor, prieteni. Cred că se vede de la o poștă. Dacă ceea ce spuneți e adevărat...

— Dar este adevărat! zise Harve.

— Atunci aveți nevoie de un avocat care să fie în stare să lupte cu tot orașul, spuse Lemming, pentru că Ed Luby înseamnă orașul ăsta. Am câștigat o groază de procese în Ilium, dar toate au fost procese de care lui Ed Luby nu i-a păsat.

Se ridică în picioare.

— Dacă e adevărat ceea ce spuneți, atunci ăsta nu-i proces, e război.

— Și eu ce mă fac? spuse Harve.

— Domnule Elliot, sfatul meu este să fiți la fel de speriat ca și soția dumneavoastră, zise Lemming.

Lemming dădu aprobator din cap, după care plecă de acolo.

Câteva secunde mai târziu, sergentul veni să-i ia pe Harve și pe Claire și îi conduse printr-o ușă într-o încăpere unde îi orbi lumina unui proiector. Se auzeau șușoteli din întunericul din spate.

— Ce-i asta? spuse Harve, trecându-și brațul pe după umerii lui Claire.

— Nu vorbi neîntrebat, spuse vocea căpitanului Luby.

— Ce... ce se întâmplă? spuse Harve.

— Vreau un avocat, spuse Harve.

— Ai avut deja unul, zise căpitanul. Ce s-a întâmplat cu Lemming?

— A renunțat, zise Harve.

Cineva chicoti.

— E amuzant? zise Harve cu amărăciune.

— Taci din gură, spuse căpitanul Luby.

— E amuzant? se adresă Harve întunericului care șușotea. Bărbatul și femeia aflați aici de față, care nu au încălcat legea niciodată în viața lor, sunt acuzați că au omorât o femeie pe care au încercat să o salveze.

Căpitanul Luby își făcu apariția din întuneric. Îi arătă lui Harve obiectul pe care îl ținea în mâna lui dreaptă. Era o bucată de cauciuc lată cam de zece centimetri, lungă de douăzeci și groasă de un centimetru jumătate.

— Ăsta este ceea ce numesc eu nuielușa fermecată a căpitanului Luby, zise el.

Puse bucata de cauciuc dezmierdător pe obrazul lui Harve.

— Nici nu-ți poți imagina câtă durere poate provoca o lovitură cu chestia asta, spuse el. Și eu rămân uimit ori de câte ori mă folosesc de chestia asta. Acuma, depărtează picioarele, stai drept, taci din gură și stai cu fața spre martori.

Hotărârea lui Harve de a evada din închisoare se născu în clipa în care cauciucul rece și umed îi atinse obrazul. În momentul în care căpitanul se întoarse în întunericul care șușotea, hotărârea lui Harve se transformase în obsesie. Era singurul plan pe care-l accepta.

De data asta, undeva, în întuneric, un bărbat povesti cu o voce limpede și îngâmfată că îl văzuse pe Harve când o lovise pe fată. Se recomandă drept primarul din Ilium.

Soția primarului se simți onorată să repete afirmațiile acestuia.

Harve nu protestă. Era mult prea preocupat ca să distingă cât putea din ceea ce se afla în spatele luminii. În clipa aceea, cineva își făcu apariția dintr-o altă încăpere, arătându-i lui Harve locul unde se afla o ușă, arătându-i ce se afla dincolo de ușă.

În spatele ușii, ochi un hol. Dincolo de hol, zări libertatea de afară.

În clipa aceea, căpitanul Luby îl întreba pe judecătorul Wampler dacă îl văzuse pe Harve lovind-o pe fată.

— Da, spuse cu gravitate bărbatul acela umflat. Și am mai văzut-o și pe soția lui cum l-a ajutat să fugă de la locul faptei.

Luă cuvântul doamna Wampler.

— Da, ei sunt persoanele cu pricina, spuse ea. A fost unul dintre cele mai groaznice lucruri pe care le-am văzut vreodată. Nu cred că am să pot uita asta.

Harve încercă să distingă primul rând de oameni, primele persoane de care trebuia să treacă. Nu reuși să vadă destul de clar decât o singură persoană. O recunoscu pe polițista cu tocuri zgomotoase. În clipa aceea, lua notițe despre tot ce se spunea acolo.

Harve se hotărî să treacă de ea după treizeci de secunde. Începu numărătoarea inversă a secundelor.

Partea a doua

Harve Elliot stătea în fața unei lumini orbitoare împreună cu soția lui, Claire. În viața lui nu comisese vreo infracțiune. Acum, număra descrescător secundele rămase până când avea să evadeze din închisoare, până când avea să fugă de acuzația de omor.

Asculta un așa-zis martor la crima săvârșită de el, bărbatul care comisese de fapt crima. Undeva în spatele luminii, Ed Luby își spunea povestea. Fratele lui Luby, căpitan în cadrul secției de poliție din Ilium, îi punea din când în când întrebări ajutătoare.

— Acum trei luni de zile, spuse Ed Luby, mi-am transformat restaurantul în club privat ca să țin departe pleava.

Luby, marele expert în pleavă, fusese cândva gangsterul lui Al Capone.

— Cred că ăia doi de-acolo, zise el referindu-se la Harve și la Claire, nu au auzit de treaba asta sau poate că s-au gândit că nu era valabil și pentru ei. În orice caz, și-au făcut apariția în seara asta și li s-a pus pata în momentul în care nu au putut intra în club, așa că au stat pe lângă ușa de la intrare, insultându-i pe membri.

— I-ai mai văzut până acum? îl întrebă căpitanul Luby.

— Înainte ca localul ăsta să devină club privat, spuse Luby, ăştia doi obişnuiau să vină cam o dată pe an. Motivul pentru care îi ţineam minte de la un an la altul e că individul era beat tot timpul. Iar la mine în restaurant nu făcea decât să se îmbete şi mai tare şi să capete chef de scandal.

— Chef de scandal? zise căpitanul.

— Sărea la bătaie, spuse Luby, la oricine, nu numai la bărbaţi.

— Prin urmare, ce s-a întâmplat în seara asta? întrebă căpitanul.

— Ăştia doi stăteau pe la uşă, făcându-le necazuri membrilor, zise Luby, când o damă arţăgoasă a sosit cu un taxi, singură-singurică. Nu ştiu ce căuta acolo. Presupun că avea întâlnire cu cineva, înainte să intre în club. În fine, nici ea n-a fost lăsată să intre, aşa că m-am trezit cu trei persoane care stăteau prin faţa uşii mele. Şi s-au luat la harţă între ele.

Harve Elliot nu era atent decât la efectul pe care povestea lui Luby îl producea asupra dispoziţiei celor din încăpere. Harve nu putea să-l vadă pe Luby, dar simţea că toată lumea se uita la individ, fascinată de persoana acestuia.

Harve hotărî că acum era momentul să fugă.

— Nu vreau să vă spun eu ce s-a întâmplat mai departe, spuse Luby, dat fiind că sunt câteva persoane care pretind că eu am fost cel care a lovit-o pe fată.

— Avem declaraţiile celorlalţi martori, spuse binevoitor căpitanul. Deci continuaţi, spuneţi-ne versiunea dumneavoastră, iar noi putem să o verificăm.

— Ei bine, zise Luby, dama care a venit cu taxiul i-a spus celeilalte dame, dama de colo...

— Adică doamnei Elliot, zise căpitanul.

— Mda, spuse Luby. I-a spus doamnei Elliot nişte cuvinte care nu i-au fost pe plac domnului Elliot şi următorul lucru de care îmi aduc aminte e că domnul Elliot a lovit-o zdravăn cu pumnul şi...

Harve Elliot se năpusti dincolo de lumină, avântându-se în întuneric. Căuta uşa şi libertatea din spatele acesteia.

Harve stătea sub o berlină veche dintr-un centru de vânzare a maşinilor de ocazie. Era la distanţă de câteva clădiri de secţia de poliţie din Ilium. Urechile îi vâjâiau, iar inima îi bătea cu putere. Parcă trecuseră secole întregi de când evadase din închisoare. Dărâmase în calea lui oameni, uşi, mobilier fără nici un efort, împrăştiindu-i în toate direcţiile ca pe nişte frunze.

Pistoalele trăseseră, din câte se pare, drept pe lângă capul lui.

Acum, se auzeau bărbaţi strigând în noapte, iar Harve stătea ascuns sub maşină.

O singură imagine, numai una, îi reveni limpede în minte lui Harve din toată fuga aceasta fantastică. Îşi aduse aminte de chipul poliţistei, prima persoană aflată între el şi libertate. Harve o dăduse cu putere la o parte, arzvârlind-o în lumina orbitoare a proiectorului, îi văzuse chipul livid, şocat.

Iar aceea era singura faţă pe care o văzuse.

Vânătoarea lui Harve, atât cât auzea el din ea, părea prostească, haotică, demoralizată.

În clipa în care Harve reuşi să-şi vină în fire, se simţi minunat de bine. Îi venea să râdă cu toată puterea şi să ţipe. Învinsese până în clipa aceea şi avea de gând să învingă până la capăt. Avea să răzbată până la Poliţia Federală. Avea să se întoarcă în Ilium împreună cu ei ca să o elibereze pe Claire.

După aceea, Harve avea să angajeze cel mai bun avocat posibil, care să-l scoată de la închisoare, să-l bage la zdup pe Luby şi să dea în judecată întregul Ilium, oraşul putred, pentru nici mai mult, nici mai puţin decât un milion de dolari.

Harve scoase capul afară de sub maşină. Vânătorii săi nu se îndreptau în direcţia lui. Se îndepărtau de el, aruncând vina unul pe altul, ca nişte copii care se certau pentru faptul că îl lăsaseră să le scape.

Harve ieşi de sub maşină târâş, se ghemui la pământ şi ascultă cu luare-aminte. Şi-atunci începu să păşească atent, căutând zonele în care era umbră. Se deplasa cu şiretenia unei iscoade de infanterie. Luminile murdare şi slabe ale oraşului, duşmanii săi până nu demult, îi erau prietene de data asta.

Şi, în timp ce se furişa cu spatele lipit de pereţii negri de funingine, ascunzându-se în intrândurile uşilor unor clădiri aflate în paragină, Harve îşi dădu seama că răul în stare pură îi era şi el prieten. Să se ferească de el, să acţioneze mai inteligent decât el, să planifice nimicirea acestuia, toate acestea dădeau înţelesuri inimaginabil de captivante vieţii sale.

Un ziar trecu pe lângă el luat de vânt şi se rostogoli în briza nopţii, dând impresia că se grăbeşte şi el să plece cât mai repede din Ilium, în călătoria lui desfrânată.

Undeva departe, departe, un pistol se descărcă. Harve se întrebă în sinea lui în ce sau în cine se trăsese.

Erau puţine maşini care treceau prin Ilium şi chiar mai puţini pietoni. Doi îndrăgostiţi tăcuţi şi îmbrăcaţi în haine sărăcăcioase trecură la câţiva paşi de Harve fără să-l vadă.

Un beţivan care mergea pe şapte cărări îl văzu pe Harve, murmură câteva înjurături ciudate şi plecă mai departe împleticindu-se.

În clipa aceea o sirenă porni, apoi încă una şi încă una.

Maşinile de patrulă ale poliţiei ieşeau din secţia de poliţie din Ilium împrăştiindu-se în toate direcţiile, manifestându-şi simţită prezenţa, într-un mod prostesc, prin zgomote şi lumini.

Nu departe de Harve, o maşină parcă de-a curmezişul, cu zgomot şi lumini orbitoare. Bloca un pasaj subteran care trecea prin terasamentul înalt şi întunecat al căii ferate. Măcar atât din ce făcea poliţia dădea dovadă de inteligenţă, căci maşina închidea drumul pe care Harve îl parcursese.

În ochii lui Harve, terasamentul căii ferate se contura ameninţător precum Marele Zid Chinezesc. Dincolo de el se afla libertatea, aşa se părea. Trebuia să privească libertatea ca fiind ceva apropiat, la doar o aruncătură de băţ. În ciuda aşteptărilor lui, de partea cealaltă a digului întunecat se afla o altă parte a oraşului Ilium: alte lumini chioare, alte străzi pline de hârtoape. Speranţa, adevărata speranţă, era departe, cu mult mai departe, era la mile bune depărtare, era pe o autostradă fantastică, pe teritoriul trainic şi curat al Poliţiei Federale.

Dar Harve trebui să se convingă pe sine că nu-i mai rămânea altceva de făcut decât să treacă pe deasupra sau prin digul cu pricina.

Merse târâş până la baza căii ferate, se deplasă de-a lungul faţadei de zgură şi se depărtă de pasajul subteran pe care îl blocase poliţia.

Se trezi că se apropie de un alt pasaj subteran care era blocat de o maşină. Auzi glasuri. Recunoscu vocea celui care vorbea. Era vocea căpitanului Luby.

— Nu vă străduiţi să-l prindeţi viu, spuse căpitanul. Viu, nu-i de nici un folos, nici lui, nici

nimănui altcuiva. Faceţi-le o favoare contribuabililor şi împuşcaţi-l.

Undeva, izbucni şuieratul unui tren.

Şi-atunci, Harve zări un canal de scurgere care trecea prin terasamentul căii ferate. Mai întâi, i se păru că era prea aproape de căpitanul Luby. Dar mai apoi căpitanul mătură împrejurimile cu o lanternă puternică, la lumina căreia Harve văzu şanţul care alimenta canalul de scurgere. Traversa un câmp acoperit cu bidoane de ulei şi gunoaie.

În clipa în care lanterna căpitanului Luby se stinse, Harve se târî pe câmp, ajunse la şanţ şi se rostogoli în el. La adăpostul puţin adânc şi îngust al acestuia, înaintă spre canalul de scurgere.

Acum, trenul care şuierase se apropia tot mai mult. Înainta chinuitor de încet şi scotea un zgomot metalic asurzitor.

Când trenul ajunse deasupra capului său, iar zgomotul atinse un nivel maxim, Harve se strecură în canalul de scurgere. Fără să se gândească la vreo ambuscadă de partea cealaltă, ieşi din ascunzătoare şi se căţără pe povârnişul de zgură.

Se agăţă de stinghiile ruginite ale unui vagon din trenul de marfă aflat în mişcare.

După o veşnicie, trenul greoi îl scosese pe Harve Elliot din Ilium. De data asta, îşi croia anevoios drumul prin mijlocul unei pustietăţi ce nu părea să mai aibă sfârşit, traversând păduri şi câmpuri lăsate în paragină.

Ochii lui Harve, care-l usturau din pricina vântului de noapte, căutară să distingă vreo lumină sau vreo mişcare în faţa trenului, vreun avanpost al lumii care avea să-l ajute să-şi salveze soţia.

Trenul făcu o curbă. Şi-atunci, Harve văzu nişte lumini care, în mijlocul acelui pustietăţi rurale, păreau la fel de vii precum un carnaval.

Ceea ce crea toată însufleţirea aceea înşelătoare nu era decât un semafor pe o şosea care se încrucişa cu calea ferată şi farurile unei maşini oprite lângă semafor.

În timp ce vagonul în care se afla trecea zdrăngănind peste şosea, Harve sări din tren şi se rostogoli.

Se ridică în picioare şi se îndreptă clătinându-se spre maşina oprită. Când trecu prin faţa farurilor, observă că maşina era condusă de o tânără.

Văzu, de asemenea, cât era de îngrozită.

— Ascultă-mă! Stai! Te rog! spuse Harve.

Femeia ambală motorul, porni maşina atât de repede, încât era cât pe ce să-l lovească pe Harve şi trecu peste calea ferată imediat după vagonul de serviciu al trenului. Roţile din spate ale maşinii îl împroşcară cu zgură în ochi pe Harve.

Când reuşi în sfârşit să-şi limpezească ochii, luminile din spate ale maşinii ce licăreau în noapte se făceau nevăzute şi ele.

Trenul plecase şi el.

Iar semaforul zgomotos cu lumină roşie amuţise.

Harve se afla în mijlocul unui ţinut rural la fel de nemişcat şi de deprimant ca şi Arctica. Nicăieri nu se vedea vreo lumină care să semnaleze prezenţa vreunei case.

Trenul şuieră trist, de data asta departe.

Harve îşi pipăi obrajii. Erau umezi. Erau plini de negreală. Privi în jur la noaptea lipsită de viaţă şi îşi aduse aminte de coşmarul din Ilium. Îşi ţinu în continuare

mâinile pe obraji. Doar mâinile și obrajii săi păreau adevărate.

Începu să meargă.

Nu mai venea nici o mașină.

Mergea târșâindu-și picioarele, fără să știe unde se afla și încotro se îndrepta. Din când în când, i se părea că aude sau că vede semnalele luminoase ale unei autostrăzi intens circulate din depărtare: scârțâitul slab al cauciucurilor, luminile de intensități diferite.

Se înșela.

În cele din urmă, ajunse la clădirea cufundată în întuneric a unei ferme. Înăuntru, se auzea murmurând un aparat de radio.

Bătu la ușă.

Cineva se auzi mișcându-se. Aparatul de radio se opri.

Harve mai ciocăni încă o dată. Ochiul de geam de la ușă nu era bine fixat și zăngăni în clipa în care Harve ciocăni. Harve își lipi fața de geam. Zări mucul roșu-aprins al unei țigări. Răspândea doar în jur puțină lumină, se vedea doar marginea scrumierei pe care era așezată.

Harve bătu la ușă încă o dată.

— Intră, se auzi o voce de bărbat. Nu e încuiată.

Harve intră.

— Hei! zise el.

Nu îi aprinse nimeni lumina. Oricine ar fi fost persoana care îl poftise înăuntru, aceasta nu se arăta la față.

Harve se răsuci când într-o parte, când în alta.

— Aș vrea să dau un telefon de la dumneavoastră, se adresă el întunericului.

— Nu te mai mișca din poziția în care ești, spuse vocea care venea din spatele lui Harve. Am o armă

automată cu două țevi cu calibrul de doisprezece îndreptată exact spre mijlocul tău, domnule Elliot. Dacă faci o mișcare greșită, fac două bucăți din tine.

Harve ridică mâinile sus.

— Știi cum mă cheamă? zise el.

— Nu te cheamă *așa*? întrebă vocea.

— Ba da, spuse Harve.

— Măi, să fiu al naibii! zise vocea. Râse pe înfundate. Ia te uită la mine, om bătrân, bătrân rău de tot. Nu tu nevastă, nu tu prieteni, nu tu copii. M-am tot gândit în ultimele zile să folosesc arma asta pe propria mea piele. Ia te uită ce-aș fi ratat! Asta nu face decât să dovedească faptul că...

— Ce să dovedească? spuse Harve.

— Că nu se știe niciodată de unde sare iepurele.

Lustra din încăpere se aprinse. Era chiar deasupra capului lui Harve. Harve privi în sus spre ea. Nu se uită în spatele lui, de teamă să nu fie secționat pe din două. Lustra era concepută să aibă trei becuri, dar avea numai unul. Harve își dădu seama de asta după fantomele cenușii ale celor două becuri care lipseau.

Abajurul mat era înțesat de petele lăsate de insecte.

— Poți să privești în spatele tău, dacă vrei, spuse vocea. Domnule Elliot, te poți convinge cu ochii tăi dacă am armă sau nu.

Harve se răsuci ușor ca să se uite la un bărbat mult înaintat în vârstă, un bătrân sfrijit cu niște dinți falși, dezgustător de albi. Bătrânul avea într-adevăr o armă automată, o antichitate ruginită și veche de când bunica fată mare. Percutoarele ornate, cu boltă, ale puștii erau ridicate.

Bătrânul era speriat. Dar era în același timp mulțumit și încântat.

— Să nu care cumva să faci vreo prostie, domnule Elliot, spuse el, și-atunci o să ne înțelegem de minune. Ai în fața ochilor un om care a participat la opt atacuri din tranșee în timpul primului război, așa că nu ai de-a face cu cineva căruia să-i tremure nădragii să tragă. Am mai împușcat oameni la viața mea.

— Am înțeles, n-am să fac nici o prostie, spuse Harve.

— N-ai fi primul om pe care-l împușc, spuse bătrânul. Dar nici al zecelea, din câte îmi amintesc eu.

— Te cred, spuse Harve. Pot să te întreb cum se face că îmi știi numele?

— De la radio, spuse bătrânul.

Arătă cu mâna spre un fotoliu cu tapiseria zdrențuită și cu arcurile rupte.

— Ai face bine să iei loc acolo, domnule Elliot.

Harve procedă exact așa cum i se spuse.

— Ceva vești despre mine la radio? întrebă el.

— Păi da, răspunse bătrânul. Mă aștept să fii dat și la televizor. Nu am televizor. La vârsta mea, nu are nici un sens să-mi iau televizor. Mă-mpac de minune cu radioul.

— Ce spune la radio despre mine? zise Harve.

— Că ai omorât o femeie și că ai evadat din închisoare, spuse bătrânul. Valorezi o mie de dolari, viu sau mort.

Se îndreptă spre un aparat telefonic, cu arma ațintită în continuare spre Harve.

— Ești un norocos, domnule Elliot.

— Norocos? zise Harve.

— Exact asta am spus, spuse bătrânul. Tot ținutul știe că un nebun a scăpat în libertate. La radio au spus: „Încuiați ușile și ferestrele, stingeți luminile, rămâneți în casă și nu dați drumul înăuntru străinilor." La

drept vorbind, la orice casă ai fi bătut la ușă, mai întâi ar fi tras în tine și-abia după aia te-ar fi luat la întrebări. Mare noroc ai avut să te îndrepți spre o casă unde locuiește cineva care nu se sperie așa de ușor. Ridică receptorul din furcă.

— Dar nu am făcut rău nimănui în toată viața mea, spuse Harve.

— Asta au spus și la radio, zise bătrânul. Au zis că abia în seara asta ai luat-o razna.

Sună la operatoare și-i spuse acesteia:

— Faceți-mi legătura cu secția de poliție din Ilium.

— Așteaptă! spuse Harve.

— Tragi de timp ca să-ți dai seama cum poți să mă omori? spuse bătrânul.

— Poliția Federală! Sună la Poliția Federală! zise Harve.

Bătrânul îi zâmbi cu șiretenie și clătină din cap.

— Nu ei sunt cei care oferă marea recompensă, zise el.

I se făcu legătura. Le spuse celor de la poliția din Ilium unde-l puteau găsi pe Harve. Bătrânul le explică la nesfârșit unde locuia. Poliția din Ilium urma să vină pe un teritoriu necunoscut lor. Nu aveau nici un fel de jurisdicție acolo.

— Stă liniștit acum, spuse bătrânul. L-am liniștit eu de-a binelea.

Iar lucrurile chiar așa și stăteau.

Harve simțea destinderea unui joc cât se poate de greu care lua sfârșit. Destinderea era rudă apropiată cu moartea.

— Ce lucru strașnic pentru un bătrân să i se întâmple așa ceva exact la sfârșitul zilelor lui, spuse

bătrânul. Acum o să mă aleg cu o mie de dolari, cu poza dată la ziar și Dumnezeu mai știe cu ce...

— Vrei să-ți spun povestea mea? spuse Harve.

— Așa, ca să mai treacă timpul? zise prietenos bătrânul. Nu am nimic împotrivă. Numai să nu care cumva să te miști de pe scaunul ăla.

Așa că Harve Elliot îi spuse povestea lui. O istorisi destul de frumos, ascultând-o și el cu ocazia asta. Se miră singur de toată povestea și, odată cu mirarea aceea, furia și frica începură să i se strecoare în suflet din nou.

— Trebuie să mă crezi! zise Harve. Trebuie neapărat să-mi dai voie să sun la Poliția Federală!

Bătrânul îi zâmbi cu indulgență.

— Și zici că trebuie neapărat? spuse el.

— Nu știi ce fel de oraș e Ilium? întrebă Harve.

— Presupun că da, zise bătrânul. Eu unul am crescut acolo, la fel ca și tatăl și bunicul meu.

— Știi ce-a făcut Ed Luby în orașul ăla? zise Harve.

— Oh, am mai auzit câte ceva din când în când, spuse bătrânul. Știu, a construit o aripă nouă pentru spital. Știu asta pentru că am fost și eu internat la un moment dat în aripa aia. Generos om, după părerea mea.

— Poți să mai spui asta chiar și după toate câte ți-am povestit? spuse Harve.

— Domnule Elliot, zise bătrânul cu o compasiune cât se poate de adevărată, nu cred că te afli în postura de a vorbi despre cine-i bun și cine-i rău. Știu bine ce vorbesc când spun treaba asta, ținând cont de faptul că și eu am fost nebun cândva.

— Dar nu sunt nebun, zise Harve.

— Și eu am susținut același lucru, spuse bătrânul. Dar am fost luat pe sus și dus la spitalul de nebuni,

exact la fel. Și eu aveam o poveste credibilă despre toate lucrurile pe care mi le făcuseră unii, despre toate chestiile pe care unii plănuiau să mi le facă.

Clătină din cap.

— Și eu am crezut la fel de mult în povestea aceea. Domnule Elliot, vreau să spun că am crezut în ea *cu adevărat*.

— Îți spun drept, *nu* sunt nebun, zise Harve.

— Acuma, treaba asta rămâne la latitudinea doctorilor să o stabilească, nu-i așa? spuse bătrânul. Știi când mi-au dat drumul să plec din spitalul de nebuni, domnule Elliot? Știi când mi-au dat drumul să plec, când mi-au spus că pot să mă întorc acasă la nevasta și la familia mea?

— Când? întrebă Harve.

I se încordau mușchii. Era conștient că avea să fie nevoit să fugă din nou de moarte, să fugă de moarte în noapte.

— Mi-au dat voie să plec acasă, zise bătrânul, când, în sfârșit, singur mi-am dat seama că nimeni nu încerca să-mi facă felul, când singur mi-am dat seama că totul nu era decât în mintea mea.

Dădu drumul la radio.

— Hai să ascultăm puțină muzică în timp ce așteptăm, zise el. Muzica te ajută întotdeauna.

La radio se auzi un cântec îngrozitor de stupid despre o dragoste din vremea adolescenței. Iar mai apoi difuzară următorul buletin de știri:

„Se pare că efective aparținând poliției din Ilium îl împrejmuiesc pe Harvey Elliot, nebunul evadat care a omorât o femeie în această seară în fața distinsului club din Ilium. Cu toate acestea, populația este avertizată să fie cu băgare de seamă în continuare în privința acestui bărbat, să țină toate ușile și ferestrele

închise și să anunțe imediat prezența în zonă a oricăror răufăcători. Elliot este extraordinar de periculos și de inventiv. Șeful poliției l-a caracterizat pe Elliot drept un „câine turbat" și avertizează populația să nu încerce să stea de vorbă cu el. Conducerea acestei secții de poliție a oferit o recompensă de o mie de dolari pentru prinderea lui Elliot, viu sau mort.

Aici postul de radio WKLL, zise crainicul, opt șaizeci pe scala dumneavoastră, vocea prietenoasă din Ilium, cu știri și muzică pentru buna dumneavoastră dispoziție douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru".

În acel moment Harve se repezi la bătrân.

Îi zbură arma din mână. Ambele țevi bubuiră.

Asurzitoarea detunătură făcu o gaură într-unul dintre pereții casei.

Bătrânul ținea arma cu stângăcie, prostit din pricina șocului. Nu se împotrivi câtuși de puțin în clipa în care Harve îi luă pușca și ieși cu ea pe ușa din spate.

Câteva sirene se tânguiră departe, în josul șoselei.

Harve fugi în pădurea din spatele casei. Dar atunci înțelese că dacă rămânea în pădure, atunci avea să le ofere căpitanului Luby și băieților săi o vânătoare rapidă și amuzantă. Era nevoie de ceva mai surprinzător, așa că Harve făcu ocol înapoi spre șosea și se ascunse într-un șanț. Trei mașini ale poliției din Ilium opriră cu scârțâit de frâne în fața casei bătrânului. Cauciucul din față al uneia dintre mașini alunecă la un metru de mâna lui Harve.

Căpitanul Luby mergea în fruntea oamenilor săi curajoși conducându-i spre casă. Girofarurile albastre ale mașinilor formau din nou insule rotitoare de coșmar.

Unul dintre polițiști rămase afară. Stătea la volanul mașinii aflate cel mai aproape de Harve. Era atent la participanții la razie și la casă.

Harve ieși tiptil-tiptil din șanț. Ridică arma descărcată, o lipi de ceafa polițistului și spuse încetișor, politicos:

— Domnule ofițer!

Polițistul întoarse capul și se trezi uitându-se direct în două țevi ruginite de mărimea mortierelor de asediu.

Harve îl recunoscu. Era sergentul care îi arestase pe Harve și pe Claire, cel cu cicatricea lungă care-i brăzda obrazul și buzele.

Harve se urcă pe bancheta din spate a mașinii.

— Pornește mașina, spuse el cu o voce fără expresie. Pornește încetișor, cu luminile stinse. Sunt nebun, nu uita asta. Dacă ne prind, ești primul pe care-l omor. Hai să vedem cât de discret poți să pleci de pe loc, iar după aceea hai să vedem cât de repede poți să mergi.

De data asta, mașina poliției din Ilium se deplasa cu viteză în linie dreaptă pe o autostradă. Nu îi urmărea nimeni. Mașinile trăgeau pe dreapta ca să îi facă loc să treacă.

Se deplasa spre sediul cel mai apropiat al Poliției Federale.

Sergentul de la volan era un bărbat dur, realist. Procedă întocmai cum îi spuse Harve. În același timp însă, îi dădu de înțeles lui Harve că nu îi era frică. Vorbea fără reținere.

— Ce crezi că obții prin asta, Elliot? zise el.

Harve se instalase comod pe bancheta din spate.

— O să obțin o mulțime de chestii pentru o grămadă de oameni, răspunse el cu îndârjire.

— Crezi că Poliția Federală o să fie mai blândă cu tine într-un caz de omucidere decât am fost noi? spuse sergentul.

— Știi foarte bine că nu sunt un criminal, zise Harve.

— Și nici evadat sau răpitor de oameni, așa-i? spuse sergentul.

— Mai vedem noi, zise Harve. Mai vedem noi ce sunt și ce nu sunt. Mai vedem noi ce și cum e fiecare.

— Vrei să-ți dau un sfat, Elliot? spuse sergentul.

— Nu, zise Harve.

— Dac-aș fi în locul tău, aș fugi naibii din țară, spuse sergentul. Amice, după toate câte ai făcut, nu mai ai nici o șansă.

Pe Harve începea să-l doară capul din nou. Simțea peste tot junghiuri. Rana de la ceafă îi zvâcnea ca și cum s-ar fi deschis din nou și îl apucau valuri-valuri de amețeală.

Vorbind pe fondul acelei amețeli, Harve îi spuse sergentului:

— Câte luni pe an petreci în Florida? Nu-i așa că soția ta are o haină de blană scumpă și o casă de șaizeci de mii de dolari?

— Serios că *ești* nebun, spuse sergentul.

— Vrei să spui că tu nu îți tragi partea? întrebă Harve.

— Partea din ce? întrebă sergentul. Îmi fac meseria. Îmi primesc salariul pentru asta.

— În cel mai corupt oraș din toată țara, zise Harve.

Sergentul izbucni în râs.

— Iar tu o să schimbi toate chestiile astea, nu-i așa?

Mașina de patrulă încetini, intră într-o parcare și se opri în fața sediului nou-nouț al Poliției Federale, construit din cărămidă galbenă, țipătoare.

Mașina fu înconjurată într-o clipită de soldați cu pistoalele scoase la vedere.

Sergentul se întoarse cu fața spre Harve și rânji la el.

— După mintea ta, ăsta-i raiul, amice, spuse el. Hai, coboară din mașină. Du-te și stai de vorbă cu îngerii.

Harve fu tras afară din mașină cu putere. Îi puseră cătușe la încheieturile mâinilor și la glezne.

Îl luară pe sus, îl băgară în clădire și îl trântiră pe un pat de campanie într-o celulă.

Celula mirosea a vopsea proaspătă.

O groază de oameni se adunară la ușa celulei ca să se uite la omul acela disperat.

Și-atunci Harve își pierdu cunoștința.

— Nu, nu se preface, auzi el pe cineva într-o ceață care se rotea ca un vârtej. A primit o lovitură destul de urâtă la ceafă.

Harve deschise ochii. Un bărbat foarte tânăr stătea aplecat deasupra lui.

— Bună ziua, zise tânărul când văzu că Harve ținea ochii deschiși.

— Cine ești dumneata? întrebă Harve.

— Sunt doctorul Mitchell, răspunse tânărul.

Era un tânăr cu umeri înguști, cu un aer grav, care purta ochelari. Arăta foarte lipsit de importanță în comparație cu cei doi bărbați masivi din spatele lui. Cei doi bărbați masivi erau căpitanul Luby și un sergent îmbrăcat în uniformă de la Poliția Federală.

— Cum vă simțiți? întrebă doctorul Mitchell.

— Groaznic, spuse Harve.

— Nici nu mă mir, spuse doctorul.

Se întoarse cu fața spre căpitanul Luby.

— Nu aveți cum să-l duceți pe omul acesta înapoi la închisoare, zise el. Trebuie să fie dus la spitalul

din Ilium. Trebuie să i se facă o radiografie și să fie ținut sub observație cel puțin douăzeci și patru de ore.

Căpitanul Luby râse fals.

— Acum contribuabilii din Ilium trebuie să-l lase să se odihnească frumușel după noaptea pe care le-a oferit-o.

Harve se ridică în capul oaselor. Se simțea cuprins de valuri succesive de greață.

— Soția mea, cum se simte soția mea?

— E pe jumătate scoasă din minți după toate trăsnăile pe care le-ai făcut, spuse căpitanul Luby. Cum naiba ai vrea să se simtă?

— O țineți închisă în continuare? spuse Harve.

— Nuuu, zise căpitanul Luby. Pe toți cei care nu sunt fericiți la noi în închisoare, le dăm drumul să plece imediat, le dăm drumul direct în libertate. Știi bine asta. Ești mare expert în treburile astea.

— Vreau ca soția mea să fie adusă aici, spuse Harve. Tocmai de asta am venit până aici...

Îl cuprinse amețeala din nou.

— Ca să o scot pe soția mea din Ilium, murmură el.

— De ce vrei să o scoți pe soția dumitale din Ilium? zise doctorul Mitchell.

— Doctore, spuse glumeț căpitanul, îți pierzi timpul cu pușcăriașii întrebându-i cum se face că-și doresc ceea ce-și doresc și n-o să-ți mai rămână timp pentru medicină.

Doctorul Mitchell păru vag deranjat de spusele căpitanului și-i puse din nou întrebarea lui Harve.

— Doctore, zise căpitanul Luby, cum se cheamă boala aia când cineva are senzația că toți sunt împotriva lui?

— Paranoia, răspunse încordat doctorul Mitchell.

— L-am văzut pe Ed Luby omorând o femeie, zise Harve. Ei dau vina pe mine. Ne-au spus că ne omoară dacă suflăm o vorbă.

Se lăsă înapoi pe spate. Își pierdea rapid cunoștința.

— Pentru numele lui Dumnezeu, zise el cu o voce neclară, să ne ajute cineva!

Apoi își pierdu cunoștința.

Harve Elliot fu transportat la spitalul din Ilium cu o ambulanță. Răsărea soarele. Era conștient de călătorie, conștient și de soare. Auzi pe cineva spunând că răsărea soarele.

Deschise ochii. Doi bărbați stăteau pe o bancă paralelă cu targa pe care era așezat el în ambulanță. Cei doi se legănau în același ritm cu ambulanța.

Harve nici nu se sinchisi să vadă cine erau cei doi. Când speranța moare, curiozitatea moare și ea. Mai mult decât atât, Harve fusese sedat. Își aduse aminte că tânărul doctor îi făcuse o injecție, ca să-i potolească durerile, din câte spusese doctorul. Odată cu durerea, îi potolise și neliniștile lui Harve, provocându-i acel confort pe care îl presupunea iluzia că nimic nu mai conta.

Cei doi însoțitori ai săi se prezentară singuri în clipa în care începură să vorbească între ei.

— Ești nou în oraș, doctore? zise unul dintre ei. Nu prea cred să te mai fi văzut pe-aici.

Acesta era căpitanul Luby.

— Am început să practic medicina acum trei luni de zile, spuse doctorul.

Acesta era doctorul Mitchell.

— Trebuie neapărat să-l cunoști pe fratele meu, zise căpitanul. Ar putea să te ajute, acum, la început de drum. Pe mulți îi ajută la început de drum.

— Aşa am auzit şi eu, spuse doctorul.

— Un mic ajutor de la Ed n-a făcut niciodată vreun rău nimănui, zise căpitanul.

— Da, aşa cred, spuse doctorul.

— Individul ăsta sigur a făcut o mişcare greşită când a încercat să pună crima în cârca lui Ed, zise căpitanul.

— Am observat asta, spuse doctorul.

— Practic, toată lumea din oraşul ăsta îi este martoră lui Ed şi împotriva ticălosului ăstuia, zise căpitanul.

— Aha, spuse doctorul.

— Am să-ţi aranjez o întâlnire cu Ed într-o zi, zise căpitanul. Cred că voi doi v-aţi înţelege de minune.

— Sunt cât se poate de măgulit, spuse doctorul.

La uşa de la Urgenţe a spitalului din Ilium, Harve Elliot fu transferat din ambulanţă într-un cărucior cu rotile din cauciuc.

Se produse o mică întârziere la camera de primire, căci un alt pacient ajunsese exact înaintea lui Harve. Întârzierea nu fu una foarte mare, datorită faptului că pacientul era mort la sosire. Celălalt pacient, aşezat într-un cărucior identic cu cel al lui Harve, era un bărbat.

Harve îl recunoscu.

Cadavrul era al bărbatului care o adusese pe fată la clubul lui Ed Luby cu mult timp în urmă şi care văzuse cum Ed Luby îi ucisese prietena.

Era martorul-cheie al lui Harve, care era mort acum.

— Ce s-a întâmplat cu el? întrebă căpitanul Luby o asistentă.

— Nimeni nu ştie, spuse ea. A fost găsit împuşcat în ceafă pe aleea din spatele staţiei de autobuz.

Asistenta acoperi chipul cadavrului.

— Mare păcat! zise căpitanul Luby.

Apoi se întoarse cu faţa spre Harve.

— În orice caz, tu eşti mai norocos decât el, Elliot, zise el. Cel puţin tu nu eşti mort.

Harve Elliot fu transportat în căruciorul cu rotile peste tot prin spitalul Ilium: îi făcură o radiografie la cap, o electroencefalogramă, îi lăsă pe doctori să se uite cu un aer grav în ochii, nările, urechile şi gâtul său.

Căpitanul Luby şi doctorul Mitchell îl însoţiră peste tot unde fu dus cu căruciorul, iar Harve se văzu nevoit să fie de acord cu căpitanul Luby atunci când acesta zise:

— E-o nebunie, ştii? Nu am închis un ochi toată noaptea ca să-i venim de hac individului ăsta. Şi-acum, iată, o luăm de la capăt, toată ziulica, acordându-i aceluiaşi individ cel mai bun tratament posibil. E-o nebunie!

Percepţia lui Harve asupra timpului era alterată de injecţia pe care i-o făcuse doctorul Mitchell, dar până şi el îşi dădea seama că examinările şi analizele decurgeau îngrozitor de anevoios şi că din ce în ce mai mulţi doctori erau chemaţi să-l vadă.

Doctorul Mitchell părea şi el să devină din ce în ce mai încordat în privinţa pacientului său.

Sosiră alţi doi doctori, îl examinară în treacăt pe Harve, apoi merseră deoparte cu doctorul Mitchell ca să se sfătuiască în şoaptă.

Un îngrijitor care ştergea coridorul cu mopul se opri din ocupaţia lui umedă şi fără speranţă ca să se uite mai bine la Harve.

— Ăsta-i individul? zise el.

— Ăsta este, spuse căpitanul Luby.

— Nu arată prea disperat, nu-i aşa? spuse îngrijitorul.

— Cred c-a rămas în pană de disperare, zise căpitanul.

— Cum rămân mașinile în pană de benzină, spuse îngrijitorul.

Clătină din cap.

— E sărit de pe fix? întrebă el.

— Ar face bine să fie, zise căpitanul.

— Ce vrei să spui cu asta? întrebă îngrijitorul.

— Dacă nu-i nebun, spuse căpitanul, atunci o să ajungă pe scaunul electric.

— Dumnezeule mare, zise îngrijitorul.

Clătină din cap.

— Nu pot decât să mă bucur că nu sunt în locul lui.

Se apucă din nou să șteargă pe jos cu mopul, împrăștiind apa murdară pe coridor cu un val de entuziasm.

În clipa aceea, se auzi o voce puternică în capătul îndepărtat al holului. Harve își întoarse privirea indiferentă și îl văzu pe Ed Luby însuși apropiindu-se. Luby era însoțit de garda lui de corp și de bunul său prieten, de prietenul lui cel umflat, judecătorul Wampler.

Ed Luby, un tip dichisit, era preocupat mai întâi de toate de curățenia desăvârșită a pantofilor săi negri, cu vârful ascuțit.

— Ia vezi pe unde dai cu mopul, îi spuse el îngrijitorului pe-un ton ascuțit. Ăștia sunt pantofi de cincizeci de dolari.

Se uită disprețuitor spre Harve.

— Doamne Dumnezeule, zise el, ăsta-i omul-armată în persoană.

Luby îl întrebă pe fratele său dacă Harve era în stare să vorbească și dacă auzea.

— Mi-au spus că aude foarte bine, zise căpitanul. Nu prea pare să vorbească câtuși de puțin.

Ed Luby îi zâmbi judecătorului Wampler.

— Presupun că așa le stă bine bărbaților, nu-i așa, domnule judecător? spuse el.

Ședința doctorilor luă sfârșit într-o notă de înțelegere sumbră.

Reveniră cu toții lângă Harve. Căpitanul Luby i-l prezentă pe doctorul Mitchell fratelui său, Ed.

— Ed, doctorul e nou-venit în oraș, spuse căpitanul. Într-un fel, l-a luat pe Elliot sub aripa lui.

— Presupun că asta face parte din jurământul său, nu-i așa? zise Ed Luby.

— Poftim? zise doctorul Mitchell.

— Nu contează cine e pacientul, spuse Ed, nu contează ce grozăvii a făcut, doctorul trebuie să facă oricum tot ce-i stă în puterile sale. Corect?

— Corect, zise doctorul Mitchell.

Luby îi cunoștea pe ceilalți doi doctori, iar ei îl cunoșteau și ei la rândul lor.

Luby și doctorii nu prea se plăceau unii pe alții.

— Voi doi tot de Elliot ăsta vă ocupați? întrebă Ed.

— Așa este, zise unul dintre ei.

— Poate să-mi spună și mie cineva care-i treaba cu individul ăsta de au venit atâția doctori tocmai de la mama dracului ca să-l examineze? zise căpitanul Luby.

— E un caz foarte complicat, spuse doctorul Mitchell. E un caz foarte complicat și foarte delicat.

— Ce-nseamnă asta? întrebă Ed Luby.

— Ei bine, zise doctorul Mitchell, acum am reușit să cădem cu toții de acord că trebuie operat numaidecât, altfel sunt riscuri foarte mari să moară.

Îi făcură baie lui Harve și îl raseră în cap.

Fu transportat cu căruciorul prin ușile duble și așezat sub luminile orbitoare din sala de operație.

Fraților Luby nu li se dădu voie înăuntru. De data asta, în jurul lui Harve se aflau doar doctori și asistente: mai multe perechi de ochi, măști chirurgicale și halate.

Harve își spunea rugăciunea. Se gândea la soția și la copiii săi. Aștepta ca anestezistul să-i pună masca.

— Domnule Elliot! spuse doctorul Mitchell. Mă auzi?

— Da, spuse Harve.

— Cum te simți? întrebă doctorul Mitchell.

— Sunt în mâinile lui Dumnezeu, spuse Harve.

— Nu ești un om foarte bolnav, domnule Elliot, zise doctorul Mitchell. N-o să te operăm. Te-am adus aici ca să te protejăm.

Ochii din jurul mesei schimbară priviri neliniștite. Doctorul Mitchell explică neliniștea cu pricina.

— Ne-am asumat un risc foarte mare, domnule Elliot, zise el. Nu avem de unde să știm dacă ai nevoie de protecție sau nu. Am dori să auzim din nou povestea dumitale.

Harve se uită în fiecare dintre perechile de ochi care-l înconjurau. Clătină din cap aproape imperceptibil:

— Nu vă povestesc nimic, zise el.

— Nu ne povestești nimic? spuse doctorul Mitchell. După toate încurcăturile în care ne-am băgat?

— Oricare ar fi povestea lui Ed Luby și a fratelui său, dacă ei spun că aia e povestea, atunci aia e, zise Harve. Poți să-i spui lui Ed c-am înțeles, în sfârșit, mesajul de la el. Fac cum vrea el. N-o să-i mai provoc nici un fel de greutăți.

— Domnule Elliot, spuse doctorul Mitchell, nu cred că există vreun bărbat sau vreo femeie aici de față care să nu vrea să-i vadă la închisoare pe Ed Luby și pe șleahta lui.

— Nu te cred, spuse Harve. Nu mai cred în viața mea pe nimeni.

Clătină din cap încă o dată.

— În momentul de față, zise el, oricum nu am cum să dovedesc nimic din povestea mea. Toți martorii sunt de partea lui Ed Luby. Singurul martor pe care am crezut că pot conta e mort, la parter.

Vestea aceasta fu o surpriză pentru toți cei din jurul mesei.

— Îl cunoști pe bărbatul acela? zise doctorul Mitchell.

— Hai s-o lăsăm baltă! spuse Harve. Nu mai suflu o vorbuliță. Deja am spus prea multe.

— Există o modalitate prin care ai putea să-ți dovedești povestea, spre marea noastră mulțumire, în orice caz, spuse doctorul Mitchell. Cu permisiunea dumitale, am dori să-ți facem o injecție cu pentotal de sodiu. Știi ce-i asta?

— Nu, spuse Harve.

— Este așa-numitul ser al adevărului, domnule Elliot, zise doctorul Mitchell. Îți va paraliza temporar controlul pe care îl ai asupra conștientului. O să adormi preț de câteva minute, după care noi o să te trezim, iar dumneata nu vei putea să minți.

— Chiar dacă eu v-aș spune adevărul și dumneavoastră l-ați crede și ați vrea să scăpați de Ed Luby, spuse Harve, ce poate face o mână de doctori?

— Nu foarte mult, recunosc, spuse doctorul Mitchell. Însă numai patru dintre noi, cei aflați aici de față, suntem doctori, zise doctorul Mitchell. Așa cum i-am spus și lui Ed Luby, cazul dumneavoastră a fost un caz foarte complicat, așa că noi toți am pus la cale o întrunire destul de complicată ca să-l analizăm mai bine.

Arătă spre bărbații cu măști și halate din jurul mesei.

— Domnul acesta este președintele Baroului districtual. Cei doi domni de acolo sunt detectivi de la Poliția Federală. Ceilalți doi domni sunt agenți FBI. Evident, asta dacă povestea dumitale este adevărată și dacă vrei să ne lași să dovedim că este adevărată, spuse el.

Harve privi din nou la ochii care-l înconjurau. Întinse brațul gol ca să i se facă injecția.

— Să trecem la treabă, spuse el.

Harve își istorisi povestea și răspunse la întrebări în starea de transă neplăcută și răsunătoare ca un ecou, provocată de pentotalul de sodiu.

În cele din urmă, întrebările luară sfârșit. Transa persista.

— Haideți să începem cu judecătorul Wampler, auzi el pe cineva spunând.

Auzi pe altcineva dând telefon și ordonând ca șoferul de taxi care o adusese până la club pe femeia ucisă să fie identificat, luat și adus în sala de operație a spitalului din Ilium pentru a i se pune întrebări.

— Ai înțeles, da? În sala de operație, spuse bărbatul care vorbea la telefon.

Harve nu simți nici un fel de exaltare din pricina asta. Dar mai apoi auzi niște vești cât se poate de îmbucurătoare. Un alt bărbat luă telefonul și dădu instrucțiuni cuiva să o scoată imediat de la închisoare pe soția lui Harve pe baza unui mandat *habeas corpus*[1].

1. *Habeas corpus* (jur.) Mandat care prevede ca arestatul să fie audiat de un magistrat care urmează să decidă asupra legalității arestării.

— Iar cineva să se intereseze cine are grijă de copii, zise bărbatul care vorbea la telefon, și pentru numele lui Dumnezeu, asigurați-vă că ziarele și posturile de radio sunt înștiințate că omul ăsta nu e deloc nebun, la urma urmei.

Apoi Harve auzi un alt bărbat care reveni în sala de operație cu glonțul găsit în cadavrul de la parter, martorul decedat.

— Iată o probă care nu va dispărea, zise bărbatul. Bun specimen.

Ridică glonțul în bătaia luminii.

— N-ar trebui să întâmpinăm nici o greutate în a dovedi de la ce armă provine, asta în cazul în care am avea arma.

— Ed Luby e prea deștept ca să-l fi împușcat el însuși, zise doctorul Mitchell, care în mod evident începea să se distreze de minune.

— Dar pe garda lui de corp nu-l duce mintea prea mult, zise altcineva. La drept vorbind, e destul de nătărău. E destul de nătărău cât să aibă în continuare arma la el.

— Căutăm o armă de calibru treizeci și opt, zise bărbatul cu glonțul. Încă mai sunt la parterul spitalului?

— Stau la priveghi, zise amuzat doctorul Mitchell.

Apoi primiră vestea că judecătorul Wampler era condus la etaj. Toată lumea își puse din nou masca chirurgicală, astfel încât judecătorul să nu le vadă decât ochii atunci când avea să intre înconjurat de mister și înfricoșat.

— Ce... ce-i asta? spuse judecătorul Wampler. De ce m-ați chemat aici?

— Avem nevoie de verdictul dumneavoastră într-o operație foarte delicată, zise doctorul Mitchell.

Wampler schiță un zâmbet bizar și indolent.

— Vă rog, spuse el.

— Am înțeles că, noaptea trecută, împreună cu soția dumneavoastră ați fost martorii unei crime, spuse doctorul Mitchell.

— Așa este, zise Wampler.

Bărbia translucidă îi tremura.

— Noi credem că dumneavoastră și soția dumneavoastră nu spuneți adevărul în totalitate, zise doctorul Mitchell. Suntem de părere că putem dovedi treaba asta.

— Cum *îndrăznești* să-mi vorbești astfel? zise indignat Wampler.

— Îndrăznesc, spuse doctorul Mitchell, pentru că s-a zis cu Ed Luby și cu fratele lui în orașul ăsta. Îndrăznesc, zise el, pentru că Poliția Federală a sosit aici. O să distrugă imediat inima putredă a acestui oraș. Chiar în clipa asta, stați de vorbă cu agenți federali și cu Poliția Federală.

Doctorul Mitchell îi vorbea peste umăr.

— Propun să vă dați măștile jos, domnilor, pentru ca domnul judecător să poată vedea cu ce fel de oameni stă de vorbă.

Oamenii legii își dădură jos măștile. Figurile lor erau maiestuoase în disprețul lor față de judecător.

Wampler arăta de parcă nu mai avea mult până să-l podidească plânsul.

— Acum, povestiți-ne ce ați văzut noaptea trecută, zise doctorul Mitchell.

Judecătorul Wampler șovăi. Apoi, își prinse capul în mâini și murmură:

— Nimic. Eram înăuntru. Nu am văzut nimic.

— Și nici soția dumneavoastră nu a văzut nimic? întrebă doctorul Mitchell.

— Nici ea n-a văzut nimic, șopti Wampler.

— Nu l-ați văzut pe Elliot lovind-o pe femeie? spuse doctorul Mitchell.

— Nu, zise judecătorul.

— De ce ați mințit? întrebă Mitchell.

— L-am... l-am crezut pe Ed Luby, spuse Wampler. El... el mi-a spus ce s-a întâmplat, iar eu... eu l-am crezut.

— Acum îl mai credeți? zise doctorul Mitchell.

— Nu... nu știu, spuse distrus Wampler.

— Sunteți terminat ca judecător, zise doctorul Mitchell. Probabil că știți asta.

Wampler dădu aprobator din cap.

— Ca om, sunteți terminat de multă vreme, spuse doctorul Mitchell.

— În regulă, zise el, puneți-i halatul și masca. Lăsați-l să vadă ce se va întâmpla în continuare.

Și-atunci, judecătorul Wampler fu nevoit să-și pună mască și halat.

Șeful-marionetă al poliției și primarul-marionetă al orașului Ilium primiră telefon din sala de operație și li se spuse să vină imediat la spital, deoarece acolo se petrecea ceva foarte important. Supravegheat îndeaproape, judecătorul Wampler fu cel care dădu telefonul.

Însă, înainte de sosirea acestora, doi agenți federali îl aduseră înăuntru pe șoferul de taxi care o transportase pe femeie până la club.

Acesta se îngrozi în clipa în care fu adus în fața ciudatei instanțe de judecată formată din pretinșii chirurgi. Se uită înspăimântat la Harve care stătea în continuare întins pe masă, în transa provocată de pentotalul de sodiu.

Judecătorul Wampler fu din nou cel care avu onoarea de a se ocupa de conversație. Era cu mult mai convingător decât oricare altul în a-l asigura pe șofer că Ed Luby și fratele său erau terminați.

— Spune adevărul, zise judecătorul Wampler cu glas tremurător.

Așa că șoferul spuse adevărul. Îl văzuse pe Ed Luby omorând-o pe fată.

— Dați-i acestui om o uniformă, zise doctorul Mitchell.

Și-i dădură șoferului o mască și un halat.

Primarul și șeful poliției au urmat.

După ei, sosiră Ed Luby, căpitanul Luby și namila de gardă de corp a lui Ed Luby.

Cei trei intrară umăr la umăr pe ușile duble ale sălii de operație.

Li se puseră cătușele și li se luară armele înainte să apuce să scoată vreun cuvânt.

— Care dracu-i șmecheria? urlă Ed Luby.

— S-a terminat. Asta a fost tot, spuse doctorul Mitchell. Ne-am gândit că trebuie să afli.

— A murit Elliot? zise Luby.

— Nu, *dumneata* ești un om mort, domnule Luby, spuse doctorul Mitchell.

Luby începu să se înfoaie, dar se pleoști repede la auzul unei bubuituri asurzitoare. Un bărbat tocmai golise gloanțele armei de calibru treizeci și opt a gărzii de corp într-o găleată plină cu vată.

Luby se uită prostit în timp ce bărbatul scoase glonțul din vată și-l duse până la o masă unde fuseseră instalate două microscoape.

Comentariul lui Luby fu oarecum neobișnuit.

— Așteptați numai o clipă... spuse el.

— Avem tot timpul din lume, zise doctorul Mitchell. Nimeni nu se grăbește să plece nicăieri, asta numai dacă dumneata, fratele dumitale sau garda dumitale de corp nu aveți programare în altă parte.

— Cine *sunt* de fapt indivizii ăștia? întrebă malițios Luby.

— O să-ți arătăm asta peste un minut, zise doctorul Mitchell. Cu toate astea, mai întâi de toate, cred că trebuie să știi că am căzut cu toții de acord că s-a zis cu dumneata.

— Serios? spuse Luby. Hai să-ți spun o treabă, am o groază de prieteni în orașul ăsta.

— A venit timpul să vă scoateți măștile, domnilor, spuse doctorul Mitchell.

Își scoaseră toți măștile.

Ed Luby privi încremenit la nenorocirea sa de neînchipuit.

Bărbatul de la microscop fu cel care sparse liniștea:

— Se potrivesc, spuse el. Gloanțele se potrivesc. Provin de la același pistol.

Preț de o clipă, Harve reuși să treacă de pereții de sticlă ai transei în care se afla. Pereții acoperiți cu faianță ai sălii de operație răsunară cu ecou. Harve Elliot râsese cu putere.

Harve Elliot adormi pe jumătate și fu condus într-o rezervă ca să se odihnească până când avea să treacă efectul drogului.

Soția lui, Claire, îl aștepta acolo.

Tânărul doctor Mitchell îl însoți pe Harve în clipa în care acesta fu transportat cu căruciorul.

— Se simte foarte bine, doamnă Elliot, îl auzi Harve pe doctorul Elliot. Doar că are nevoie de odihnă, și cred că la fel și dumneavoastră.

— Nu cred că am să mai pot dormi o săptămână întreagă, spuse Claire.

— Dacă vreți, pot să vă dau ceva, zise doctorul Mitchell.

— Poate mai târziu, spuse Claire. Acum nu.

— Îmi pare rău că l-am ras în cap, zise doctorul Mitchell. La momentul respectiv, a fost necesar să facem asta.

— Ce noapte nebună, ce zi nebună, zise ea. Ce-a însemnat toată treaba asta?

— A însemnat foarte mult, spuse doctorul Mitchell, și asta mulțumită unor oameni curajoși și onești.

— Mulțumită dumitale, zise ea.

— Mă refeream la soțul dumneavoastră, spuse el. Cât despre mine, în viața mea nu m-am distrat mai bine ca acum. Am învățat cum putem ajunge să fim liberi și cum putem să ne păstrăm libertatea.

— Cum? întrebă Claire.

— Luptând pentru dreptatea celor pe care nu îi cunoaștem, zise doctorul Mitchell.

Harve Elliot reuși să deschidă ochii.

— Claire, spuse el.

— Iubitule, zise ea.

— Te iubesc, spuse Harve.

— Ăsta-i adevărul absolut, în caz că v-ați pus vreodată întrebarea asta, zise doctorul Mitchell.

CÂNTEC PENTRU SELMA

În colegiul Lincoln, prenumele lui Al Schroeder abia dacă era pomenit. Acesta era pur și simplu Schroeder. Sau poate că nici Schroeder pur și simplu, căci numele său de familie era pronunțat cu un accent puternic, ca și cum Schroeder ar fi fost vreun european celebru răposat. Nu era așa. Era la fel de american precum fulgii de porumb și, departe de a fi mort, era un adolescent de șaisprezece ani plin de viață.

Helga Grosz, profesoara de limba germană de la Lincoln, fusese cea dintâi care-i dăduse numelui un accent puternic. Ceilalți profesori, auzind-o cum îl pronunță, recunoscură de îndată corectitudinea accentului. Îl scotea în evidență pe Schroeder, reamintindu-le tuturor care discutau despre el faptul că Schroeder reprezenta o responsabilitate senzațională.

Pentru binele lui Schroeder, motivul pentru care acesta reprezenta o responsabilitate atât de senzațională a fost pur și simplu ținut în secret față de el și față de restul studenților. Era primul geniu autentic din istoria Colegiului Lincoln.

Strălucitul coeficient de inteligență al lui Schroeder, asemenea coeficientului de inteligență al oricărui student, reprezenta un secret păzit cu grijă în dosarele secrete aflate în biroul directorului.

George M. Helmholtz, figură marcantă din cadrul Catedrei de muzică și director al Orchestrei de marș Lincoln Ten Square, fusese cel care-și exprimase opinia că Schroeder putea deveni la fel de celebru precum John Philip Sousa, compozitorul piesei *Stars and Stripes Forever*[1].

În timpul primului său an de colegiu, Schroeder învăță să cânte la clarinet în trei luni, suficient de bine cât să preia rolul de prim-instrumentist al orchestrei. Spre sfârșitul celui de-al doilea an de colegiu, devenise maestrul tuturor instrumentelor din orchestră. Acum era student în anul trei și compusese aproape o sută de marșuri.

Ca exercițiu de executat o partitură la prima vedere, Helmholtz înmânase acum orchestrei de începători, Orchestra C, o compoziție mai de demult a lui Schroeder numită *Salut Căii Lactee*. Era o piesă muzicală plină de entuziasm, iar Helmholtz spera ca violența directă a acesteia să-i determine pe începători să se dedice cu adevărat muzicii. Comentariile lui Schroeder asupra compoziției subliniau faptul că steaua cea mai îndepărtată de Pământ din Calea Lactee se afla la o distanță de aproximativ zece mii de ani-lumină. Dacă voiau ca sunetul salutului muzical să ajungă până la steaua aceea aflată la cea mai mare depărtare, atunci piesa trebuia interpretată bine și răsunător.

Orchestra C behăia, țipa strident, urla și cârâia curajoasă la steaua cea mai îndepărtată. Dar muzicanții renunțară unul câte unul până când, așa cum se

1. *Stars and stripes forever* este un marș patriotic american, considerat de toată lumea drept opera principală a compozitorului John Philip Sousa. Prin hotărârea Congresului american, acesta a fost proclamat drept Imnul național al Statelor Unite ale Americii.

întâmpla adesea, cel care cânta la toba mare rămase să cânte singur.

Bum, bum, bum făcea toba mare. În ea bătea Big Floyd Hires, cel mai voinic, cel mai simpatic și cel mai obtuz băiat din școală. Probabil că Big Floyd era și cel mai înstărit dintre toți. Într-o bună zi, avea să moștenească lanțul de curățătorii chimice ale tatălui său.

Bum, bum, bum făcea în continuare toba lui Big Floyd.

Helmholtz îi făcu semn lui Big Floyd să se oprească.

— Mulțumesc că nu te-ai dat bătut, Floyd, zise el. Să nu te dai bătut până la capăt e un exemplu pe care voi, toți ceilalți, ați putea să-l urmați. Acum, o să mai încercăm chestia asta încă o dată și vreau ca toată lumea să nu se dea bătută până la capăt, indiferent de ce s-ar întâmpla.

Helmholtz ridică bagheta și Schroeder, geniul școlii, își făcu apariția în sală. Helmholtz îl salută din cap.

— În regulă, oameni buni, se adresă Helmholtz Orchestrei C, iată-l pe însuși compozitorul acestei piese. Să nu cumva să-l dezamăgiți.

Orchestra încercă din nou să adreseze un salut Căii Lactee, dar din nou dădu greș. *Bum, bum, bum* cânta de una singură toba lui Big Floyd, singură, îngrozitor de singură.

Helmholtz își ceru scuze compozitorului care stătea lângă perete pe un scaun pliant.

— Îmi pare rău, zise el. E abia a doua oară când parcurgem piesa. Azi au văzut-o pentru prima dată.

— Înțeleg, spuse Schroeder.

Era mic de statură, bine proporționat, dar foarte suplu, înalt de numai un metru șaizeci. Avea o frunte nespus de frumoasă, înaltă și brăzdată deja din pricina gândurilor care nu-i dădeau pace. Eldred Crane,

şeful Catedrei de engleză, numise fruntea aceea „stâncile albe din Dover".

Lumina blândă a gândurilor lui Schroeder îi conferea o alură alarmantă care fusese foarte bine descrisă de Hal Bourbeau, profesorul de chimie.

— Schroeder, spusese Bourbeau la un moment dat, arată de parcă ar suge o bomboană foarte acră de lămâie. Iar când bomboana de lămâie se va termina, atunci o să-i măcelărească pe toţi.

Partea referitoare la măcelărirea tuturor era, evident, o pură licenţă poetică. În viaţa lui, Schroeder nu fusese câtuşi de puţin de temperamental.

— Poate doreşti să le spui băieţilor ce ai dorit să realizezi prin această compoziţie, îi spuse Helmholtz lui Schroeder.

— Nu! zise Schroeder.

— Nu? întrebă Helmholtz surprins.

Negativismul nu era stilul obişnuit al lui Schroeder. I-ar fi stat mult mai mult în fire să le vorbească muzicanţilor cu însufleţire, să-i facă să fie optimişti şi veseli.

— Nu? zise Helmholtz.

— Aş prefera mai degrabă să nu mai încerce încă o dată, spuse Schroeder.

— Dar nu înţeleg, spuse Helmholtz.

Schroeder se ridică în picioare, părând foarte obosit.

— Vreau ca nimeni să nu-mi mai cânte piesele, zise el. Le vreau înapoi pe toate, dacă nu vă supăraţi.

— De ce le vrei înapoi? întrebă Helmholtz.

— Ca să le dau foc, zise Schroeder. Sunt proaste, sunt o mizerie, un adevărat gunoi.

Zâmbi stins.

— Am terminat-o cu muzica, domnule Helmholtz.

— Ai terminat-o? zise Helmholtz simţind că-l ia cu rău de la inimă. Sper că nu vorbeşti serios!

Schroeder ridică din umeri.

— Pur şi simplu, nu am talentul necesar, spuse el. Acum am înţeles asta.

Flutură slab din mâna lui micuţă.

— Nu vă cer decât să nu mă mai puneţi într-o ipostază stânjenitoare cântându-mi compoziţiile prosteşti, grosolane şi, fără îndoială, comice.

Îl salută pe Helmholtz şi plecă.

Tot restul orei de curs, Helmholtz nu se mai putu concentra asupra Orchestrei C. Nu se gândea decât la decizia şocantă şi inexplicabilă a lui Schroeder de a renunţa definitiv la muzică.

La sfârşitul lecţiei, Helmholtz o luă spre cantina profesorilor. Era ora prânzului. Încetul cu încetul, îşi dădu seama că avea un însoţitor. Big Floyd Hires, toboşarul genial de nătărău, mergea tropăind nu foarte departe de el.

Nu era nimic întâmplător că Big Floyd se afla acolo. Prezenţa acestuia era una cât se poate de intenţionată. Big Floyd avea ceva important de spus, iar noutatea acestui fapt îl făcea să scoată aburi ca o locomotivă.

În plus, îl făcea să gâfâie.

— Domnule Helmholtz, spuse Big Floyd gâfâind.

— Da, zise Helmholtz.

— Ştiţi... eu... eu... nu voiam decât să vă anunţ că am terminat cu trândăveala, zise Big Floyd respirând din greu.

— Excelent, spuse Helmholtz.

Era întru totul de partea oamenilor care se străduiau din toate puterile, chiar şi în cazuri precum cel al lui Big Floyd, unde a te strădui sau a nu te strădui duceau aproape sigur la rezultate identice.

Big Floyd îl uimi peste măsură pe Helmholtz atunci când îi înmână un cântec compus de el.

— Domnule Helmholtz, v-aş ruga să vă uitaţi la asta, zise el.

Piesa era scrisă cu note mari şi negre şi nu era foarte lungă, însă trebuie să fi fost la fel de solicitantă pentru Big Floyd precum fusese *Simfonia a cincea* pentru Beethoven.

Avea un titlu. Se numea *Cântec pentru Selma*. Piesa avea şi versuri:

Rup lanţurile ce mă încătuşează,
Uit de clovnul care-am fost,
Cât e de frumos din partea ta că-mi aminteşti
Că am să mă descopăr dacă mă uit atent în jurul meu
Oh, Selma, Selma, Selma, îţi mulţumesc
Niciodată nu aş putea
Să-ţi spun rămas-bun.

Când Helmholtz îşi ridică privirea de pe versuri şi de pe piesă, poetul-compozitor plecase.

În ziua aceea, la prânz, avu loc o dezbatere aprigă în cantina profesorilor. Subiectul, aşa cum declarase Hal Bourbeau de la catedra de chimie, era următorul:

— Oare vestea cea bună că Big Floyd Hires s-a hotărât să fie un geniu muzical compensează vestea proastă că Schroeder a decis să se retragă în întregime din domeniu?

Scopul evident al dezbaterii era acela de a-l lua peste picior pe Helmholtz. Toată lumea se amuza de minune, cu excepţia lui Helmholtz, căci problema era privită ca şi când aceasta era o chestiune ce privea exclusiv orchestra, iar orchestra era oricum privită ca

fiind o iniţiativă nu foarte serioasă. Pentru moment, nu se ştia dacă Schroeder renunţase sau nu să realizeze ceva măreţ în domeniul vreuneia dintre materiile de studiu.

— După părerea mea, zise Bourbeau, dacă un student slab se hotărăşte să se ocupe serios de muzica de orchestră şi un geniu se decide să renunţe la aceasta în favoarea chimiei, să zicem, nu se pune problema că o persoană progresează, iar cealaltă regresează. Avem de-a face cu două persoane care progresează.

— Da, spuse Helmholtz cu blândeţe, iar băiatul cel isteţ poate să inventeze un nou gaz otrăvitor, în timp ce nătărăul poate să ne ofere un nou hit pe care-l să-l fredoneze toată lumea.

Ernest Groper, profesorul de fizică, se alătură grupului. Era un bărbat aspru, realist, cu un trup de forma unei bombe, certat la cuţite cu gândirea sentimentalistă. În timp ce-şi muta mâncarea de pe tavă pe masă, lăsa impresia că se supunea legilor mişcării cu desfătare, nu din pricină că era nevoit să se supună lor, ci pentru că era de părere că acestea erau nişte legi ale naibii de bune.

— Ai aflat veştile despre Big Floyd Hires? îl întrebă Bourbeau.

— Marele fizicist nucular? spuse Groper.

— Marele ce? zise Bourbeau.

— Azi-dimineaţă asta mi-a zis Big Floyd că o să ajungă, spuse Groper. Zicea că s-a terminat cu trândăveala şi că vrea să ajungă fizicist nucular. Cred că voia să spună *fizician nuclear*, dar e posibil ca în capul lui asta să fi însemnat *veterinar*.

Luă o copie a *Cântecului pentru Selma* a lui Big Floyd pe care Helmholtz le distribuise în jurul mesei cu câteva minute mai înainte.

— Ce-i asta?

— E scrisă de Big Floyd, spuse Helmholtz.

Groper se arătă surprins.

— Chiar *este* ocupat zilele astea, nu-i aşa? spuse el. Selma? Care Selma? Selma Ritter?

Îşi vârî şervetul de masă pe sub guler.

— E singura Selma la care ne-am putea gândi, spuse Helmholtz.

— Trebuie să fie vorba de Selma Ritter, zise Groper. Ea şi Big Floyd stau la aceeaşi masă de lucru în laboratorul de fizică.

Închise ochii şi se frecă între sprâncene.

— Ce masă ciudată şi amestecată mai e şi masa aia, spuse el vlăguit. Schroeder, Big Floyd şi Selma Ritter.

— Stau toţi trei împreună? zise Helmholtz gânditor, încercând să găsească o legătură.

— M-am gândit că Schroeder ar putea să-i stimuleze pe Big Floyd şi pe Selma, zise Groper.

Clătină nedumerit din cap.

— Şi chiar le-a fost de folos, nu-i aşa?

Se uită întrebător la Helmholtz.

— George, ştii cumva coeficientul de inteligenţă al lui Big Floyd?

— Nici măcar nu ştiu de unde aş putea afla asta, spuse Helmholtz. Eu, unul, nu cred în coeficienţii de inteligenţă.

— În biroul directorului există un dosar confidenţial, zise Groper. Dacă ai chef de ceva palpitant, uită-te la al lui Schroeder într-o zi.

— Care-i Selma Ritter? întrebă Hal Bourbeau privind prin peretele despărţitor de sticlă ce delimita cantina profesorilor de cea a studenţilor.

— E una micuţă de statură, zise Groper.

— Una micuţă de statură şi tăcută, spuse Eldred Crane, şeful catedrei de engleză. O fată timidă şi nu foarte cunoscută.

— Cu siguranţă-i cunoscută acum, de când cu Big Floyd, spuse Groper.

— Din câte văd eu, e dragoste mare între ei doi.

Se cutremură când se gândi la asta.

— Trebuie să-i îndepărtez pe aceştia doi de Schroeder. Nu ştiu cum fac asta, dar cu siguranţă reuşesc să îl deprime.

— Pe fată n-o văd nicăieri, zise Helmholtz cercetând în continuare cu luare aminte cantina studenţilor în căutarea chipului Selmei Ritter.

Îl văzuse într-adevăr pe Schroeder care stătea singur la masă. Băiatul acela micuţ de statură şi deosebit de inteligent arăta foarte demoralizat, lamentabil de resemnat. Helmholtz îl zări pe Big Floyd. Big Floyd stătea şi el tot singur, mătăhălos, mut şi oarecum nespus de optimist. Părea că se gândea intens la ceva. Se vânzolea şi se încrunta, îndoind bare imaginare de fier.

— Selma nu-i acolo, spuse Helmholtz.

— Tocmai mi-am adus aminte, zise Eldred Crane. Selma nu mănâncă în timpul pauzei obişnuite de prânz. Mănâncă în timpul pauzei următoare.

— Şi ce face în timpul pauzei de la prânz? spuse Helmholtz.

— Face de serviciu la centrala telefonică din biroul directorului în timp ce personalul e la masă, zise Crane.

Helmholtz îşi ceru scuze şi se duse în biroul directorului ca să stea de vorbă cu Selma Ritter. Biroul era de fapt o înşiruire de încăperi ce cuprindea un hol, o sală de şedinţă, două birouri şi o arhivă.

În clipa în care Helmholtz intră în birou, prima lui impresie fu aceea că nu era nimeni acolo. Centrala telefonică era părăsită. Butoanele bâzâiau și licăreau cu o zădărnicie deprimantă.

Apoi Helmholtz auzi din camera de arhivă un zgomot aproape ca unul făcut de-un șoricel. Merse încetișor spre acea încăpere și-și aruncă privirea pe furiș înăuntru.

Selma Ritter stătea în genunchi în fața unui sertar deschis de arhivat acte, scriind ceva în caietul ei de notițe.

Helmholtz nu rămase șocat să vadă așa ceva. Nu se grăbi să tragă concluzia cum că Selma își băga nasul unde nu-i fierbea oala, iar asta pentru simplul motiv că el nu credea în secrete. După mintea lui Helmholtz, în Colegiul Lincoln nu existau nici un fel de secrete.

Selma avea însă un alt punct de vedere în ceea ce privea confidențialitatea. Ceea ce ținea ea în mână nu erau nimic altceva decât dosarele secrete, dosarele care menționau, printre altele, și coeficientul de inteligență al fiecăruia. În clipa în care Helmholtz o prinse asupra faptului, Selma se dezechilibră pur și simplu și se rostogoli pe-o parte din poziția îngenuncheată în care șezuse.

Helmholtz o ajută să se ridice în picioare și-n timp ce o ajuta să se ridice, dădu cu ochii de fișierul de pe care copiase Selma. Fișierul avea niște cifre de neînțeles împrăștiate peste tot, ce păreau să fie la voia întâmplării.

Cifrele nu aveau nici o semnificație pentru Helmholtz, de vreme ce el nu folosise niciodată fișierele cu pricina. Acestea reprezentau nu numai coeficientul de inteligență al unei persoane, ci și indicele său de sociabilitate, dexteritatea, greutatea, potențialul de a

fi lider, înălțimea, preferințele ocupaționale și aptitudinile acesteia în șase domenii diferite de instruire. Programul de evaluare de la Colegiul Lincoln era unul aprofundat.

Pe deasupra, era și renumit, fiind unul dintre sursele preferate de recrutare pentru cei care aveau să-și dea doctoratul, dat fiind că rezultatele testărilor de la Lincoln erau vechi de mai bine de douăzeci și cinci de ani.

Pentru a afla semnificația fiecăruia dintre numere, Helmholtz ar fi trebuit să se folosească de un card de decodare, un card cu găuri perforate ce era ținut sub lacăt în seiful directorului. Aplicând cardul de decodare peste fișier, Helmholtz ar fi putut afla ce însemnau toate cifrele acelea.

Dar nu avea nevoie de cardul de decodare pentru a afla din dosarul cui copiase Selma. Numele persoanei era scris cu litere imense în partea de sus a dosarului.

George M. Helmholtz rămase uimit când citi numele.

Numele scris pe dosar era HELMHOLTZ, GEO M.

— Ce-i asta? murmură Helmholtz, scoțând dosarul din sertar. Ce caută numele meu pe dosarul ăsta? Ce-are a face chestia asta cu mine?

Selma izbucni în lacrimi.

— Of, domnule Helmhotz, se tângui ea, n-am vrut să vă fac nici un rău. Vă rog eu mult să nu mă dați de gol. Promit că nu mai fac chestia asta niciodată. Vă rog eu mult să nu spuneți.

— Ce să spun? zise Helmholtz buimăcit cu totul.

— Vă verificam coeficientul de inteligență, spuse Selma. Recunosc asta. Cred că aș putea să fiu dată afară din școală pentru treaba asta. Dar am avut un

motiv ca să fac asta, domnule Helmholtz, un motiv foarte important.

— Nu am nici cea mai vagă idee care e coeficientul meu de inteligență, Selma, zise Helmholtz, dar bineînțeles că poți să-l afli, oricare ar fi el.

Plânsetele lui Selma se mai potoliră cât de cât.

— Și n-o să mă dați de gol? zise ea.

— Dar cu ce ai greșit? spuse Helmholtz. În cazul în care coeficientul meu de inteligență e atât de interesant, o să mi-l scriu cu vopsea pe ușa biroului meu ca să-l vadă toată lumea.

Ochii lui Selma se măriră.

— Nu știți care e coeficientul dumneavoastră de inteligență? zise ea.

— Nu, spuse Helmholtz cu modestie. Presupun că unul aflat cu mult sub medie, zise el.

Selma îi arătă cu degetul spre unul dintre numerele de pe dosar.

— Uitați, zise ea, acesta este coeficientul dumneavoastră de inteligență, domnule Helmholtz.

Fata făcu un pas înapoi, ca și cum s-ar fi așteptat ca Helmholtz să cadă din picioare de uimire.

— Acesta este, șopti ea.

Helmholtz studie numărul. Își lăsă bărbia în piept, creând sub ea o multitudine de copii. Numărul era o sută optzeci și trei.

— Nu știu nimic despre coeficienții de inteligență, zise el. E mic sau e mare?

Încercă să-și aducă aminte când îi fusese testat ultima oară coeficientul de inteligență. Din câte își aducea aminte, nu mai fusese testat de pe vremea când el însuși era student la Colegiul Lincoln.

— Este unul foarte, foarte, foarte ridicat, domnule Helmholtz, zise Selma pe un ton cât se poate de

serios. Domnule Helmholtz, spuse ea, nici măcar nu știți că sunteți un geniu?

— În orice caz, ce-i cu dosarul ăsta? întrebă Helmholtz.

— E de pe vremea când erați student, zise Selma.

Helmholtz privi încruntat spre dosar. Își aducea aminte cu mândrie de băiețandrul sobru, scund și durduliu de odinioară și îl deranja să-l vadă pe băiatul acela redus la niște cifre.

— Îți dau cuvântul meu de onoare, Selma, spuse el, că nu eram nicidecum geniu pe vremea aceea și că nici acum nu sunt. Pentru numele lui Dumnezeu, de ce te-ai interesat de mine?

— Pentru că sunteți profesorul lui Big Floyd, spuse Selma.

Când pomeni numele lui Big Floyd, se îndreptă de spate înălțându-se cu încă doi centimetri și deveni strălucitor de posesivă.

— Știam că și dumneavoastră ați studiat tot aici, așa că m-am interesat de dumneavoastră, spuse ea, ca să văd dacă sunteți suficient de inteligent ca să vă dați seama cât de super-inteligent este Big Floyd.

Helmholtz clătină ironic din cap.

— Și cam cât de inteligent crezi tu că-i Big Floyd? întrebă Helmholtz.

— Interesați-vă, dacă vreți să știți, spuse Selma.

De data asta devenea de-a dreptul obraznică.

— Presupun că nimeni nu s-a deranjat să se intereseze de el până la mine.

— Te-ai interesat de el, nu-i așa? întrebă Helmholtz.

— M-am săturat ca toată lumea să spună cât de nătărău e Big Floyd și cât de inteligent e prostul ăla de

Alvin Schroeder, spuse Selma. A trebuit să mă conving cu propriii mei ochi.

— Şi ce-ai aflat? întrebă Helmholtz.

— Am aflat că Alvin Schroeder blufează dându-se deştept tot timpul, zise Selma. De fapt, e chiar prost. Şi am mai aflat şi că Big Floyd nu e deloc nătărău. De fapt, e un mare trântor. De fapt, e un geniu, la fel ca şi dumneavoastră.

— Hmm, zise Helmholtz. Şi le-ai spus şi lor chestia asta?

Selma şovăi. Şi-apoi, pentru că oricum intrase într-o încurcătură atât de mare încât cu greu şi-ar mai fi putut agrava situaţia, dădu aprobator din cap.

— Da, le-am... le-am spus, recunoscu ea. Am făcut-o spre binele lor.

În după-amiaza aceea, de la ora trei la ora patru, Helmholtz trebuia să se ocupe de o activitate extraşcolară cu Railsplitters, corul Colegiului Lincoln. Cu această ocazie specială, cele şaizeci de voci din corul Railsplitters erau acompaniate de un pian mare, de un ansamblu de alămuri format din trei trompete, de două tromboane, de-o tubă şi de armoniile încântătoare şi gingaşe ale unui glockenspiel.

Instrumentiştii care ţineau atât de frumos isonul grupului coral fuseseră aleşi de Helmholtz încă din timpul pauzei de prânz. Începând de la prânz, Helmholtz fusese extraordinar de ocupat în biroul său micuţ, planificând şi trimiţând mesageri precum comandantul unui batalion asediat.

Când ceasul de pe peretele sălii de repetiţie arătă ora patru fără un minut, Helmholtz pocni din degetul cel mare de la mână şi din arătător, retezând

acordul final aproape insuportabil de frumos al cântecului pe care grupul coral îl repetase.

În clipa în care Helmholtz reteză acordul final, atât el, cât şi grupul rămaseră muţi de uimire.

Găsiseră acordul pierdut. Niciodată nu existase frumuseţe mai mare decât atât.

Glasul limpede al glockenspielului fu ultimul care se opri. Nota înaltă a ultimei armonii executate la glockenspiel se pierdu în eternitate, părând să promită că va putea fi auzită de-a pururi de oricine va vrea să asculte suficient de atent.

— Asta este, asta este cu siguranţă, murmură vrăjit Helmholtz. Doamnelor şi domnilor, nici nu ştiu cum să vă mulţumesc.

Se auzi soneria ceasului de perete. Era ora patru.

Exact la ora patru fix, Schroeder, Selma şi Big Floyd îşi făcură apariţia în sala de repetiţie, aşa cum le spusese Helmholtz. Acesta coborî de pe podium, îi conduse pe cei trei la el în birou şi închise uşa.

— Presupun că ştiţi cu toţii de ce v-am chemat aici, spuse Helmholtz.

— Eu nu ştiu, spuse Schroeder.

— E vorba despre coeficienţii de inteligenţă, Schroeder, zise Helmholtz.

Şi îi povesti lui Schroeder despre cum o prinsese pe Selma în arhivă.

Schroeder ridică indiferent din umeri.

— Dacă vreunul dintre voi trei vorbeşte cu cineva despre chestia asta, spuse Helmholtz, atunci Selma o să intre serios în încurcătură, şi eu la fel. Nu am raportat lucrul foarte grav pe care l-a făcut Selma, iar asta mă face complice cu ea.

Selma se albi la faţă.

— Selma, zise Helmholtz, ce te-a făcut să crezi că un anumit număr de pe dosar era coeficientul de inteligență?

— Am... am citit la bibliotecă despre coeficienții de inteligență, spuse Selma, și după aceea m-am uitat singură în dosare și am găsit pe dosarul meu numărul care reprezenta probabil coeficientul meu de inteligență.

— Interesant, spuse Helmholtz, și mai e și o dovadă de modestie din partea ta. Selma, numărul acela despre care tu ai crezut că exprimă coeficientul tău de inteligență reprezintă de fapt greutatea ta. Iar când te-ai uitat în dosarele noastre, ale celor aflați aici de față, singurul lucru pe care l-ai aflat e cine e slab și cine e gras. În cazul meu, ai descoperit că am fost cândva un băiețandru foarte gras. Eu și Big Floyd suntem departe de a fi genii, iar micuțul Schroeder aici de față e departe de-a fi un imbecil.

— Oh, zise Selma.

Big Floyd scoase un oftat care semăna cu un șuierat de locomotivă.

— Ți-am zis eu, Selma, că sunt prost, îi spuse el nefericit lui Selma. Ți-am spus eu că nu sunt nicidecum un geniu.

Arătă neajutorat spre Schroeder.

— El e geniul. El e cel care are talent. El e cel care are suficient creier cât să ajungă până sus la stele sau oriunde în altă parte! Doar ți-am spus asta!

Big Floyd își apăsă palmele pe tâmple, ca și cum ar fi vrut să-și impulsioneze creierul să funcționeze mai eficient.

— Frate, spuse el tragic, am dovedit cu siguranță cât de prost sunt când am crezut chiar și pentru un minut că am ceva în capul ăsta.

— Există un singur examen căruia trebuie să-i acordați atenție, zise Helmholtz, iar acesta este examenul vieții. Acolo veți realiza punctajul care contează cu adevărat. Lucru acesta este valabil pentru Schroeder, pentru Selma, pentru tine, pentru Big Floyd, pentru mine, pentru oricine de pe lumea asta.

— Se vede de la o poștă cine o să realizeze ceva în viață, spuse Big Floyd.

— Serios? întrebă Helmholtz. Eu, unul, nu sunt în stare să văd așa ceva. Pentru mine, viața nu-i decât o serie continuă de surprize.

— Ia gândiți-vă la surprizele care-l așteaptă pe unul ca mine, zise Big Floyd.

Arătă din cap spre Schroeder.

— Toată lumea se gândește la surprizele care-l așteaptă pe-un individ ca el.

— Ia gândiți-vă la surprizele care ne așteaptă pe toți! spuse Helmholtz. Mă ia cu amețeli când mă gândesc la asta!

Deschise ușa biroului său, dându-le de înțeles că întrevederea luase sfârșit.

Selma, Big Floyd și Schroeder ieșiră din biroul lui Helmholtz târșâindu-și picioarele și se îndreptară spre sala de repetiție. Își țineau bărbiile în piept. Discuția avută cu Helmholtz nu le insuflase prea multe speranțe. Dimpotrivă, discuția, ca de altfel atâtea discuții aprinse la nivel de colegiu, fusese destul de descurajantă.

În timp ce Selma, Big Floyd și Schroeder treceau pe lângă grupul coral, atât acesta, cât și instrumentiștii care-i acompaniau se ridicară în picioare.

La un semnal venit din partea lui Helmholtz, se auzi o fanfară încântătoare de alămuri.

Fanfara îi făcu pe Selma, pe Big Floyd și pe Schroeder să se oprească în loc, tresărind de uimire.

Fanfara cânta mai departe într-un stil alambicat. Iar pianul cel mare și glockenspielul se alăturară fanfarei, răsunând triumfal, precum clopotele bisericii în cinstea unei mari victorii.

Așa-zisele clopote ale bisericii și fanfara încetară încetul cu încetul. Cele șaizeci de voci ale grupului coral începură să murmure plăcut, să murmure pe-un ton scăzut.

Și-apoi, cele șaizeci de glasuri, plângând fără cuvinte, începură să urce. Ajunseră la un plafon și dădură impresia că doresc să se oprească acolo.

Dar alămurile, pianul cel mare și glockenspielul le îmboldiră să urce și mai mult, ațâțând vocile să depășească toate obstacolele de deasupra lor, îndemnându-le să se înalțe către stele.

Vocile urcară din ce în ce mai mult, atingând înălțimi incredibile. Și-n timp ce vocile fără cuvinte urcau, păreau să promită că, atunci când vor atinge limitele cele mai înalte ale aspirațiilor lor, vor rosti, în sfârșit, și cuvinte. Și mai păreau să făgăduiască și faptul că, atunci când vor pronunța cuvintele, acele cuvinte vor fi adevărul adevărat.

Dar vocile atinseră un nivel dincolo de care nu mai puteau urca.

Se prelungiră melodramatic. Melodramatic, nu mai aveau cum să mai urce.

Și-apoi, miracol muzical al tuturor miracolelor, o soprană ridică vocea mult peste ceilalți, cu mult, mult mai mult deasupra celorlalți. Și, plutind atât de sus deasupra celorlalți, ea își găsi cuvintele.

Rup lanțurile ce mă încătușeazăăăăăăă, cântă ea.

Glasul ei părea un firicel de lumină solară pură.

Pianul și glockenspielul scoaseră amândouă sunete asemănătoare lanțurilor care se rup.

Grupul coral gemu de uimire armonioasă în fața lanțurilor rupte.

— *Uit de clovnul care am fost*, se auzi un bas tumultuos.

Trompetele râdeau ironic și-apoi întregul cor de alămuri cântă o frază obsedantă din *Auld Lang Syne*[1].

— *Cât e de frumos din partea ta să-mi amintești*, se auzi un bariton, *că am să mă descopăr dacă mă uit atent în jurul meu.*

Într-un ritm nespus de alert, soprana interpretă un pasaj din *Am să te găsesc într-o bună zi*, întregul grup coral cântă un fragment din Toate *lucrurile acestea prostești*, iar pianul interpretă o frază din *Printre amintirile mele.*

— *Oh, Selma, Selma, Selma, îți mulțumesc*, se auziră toți bașii la unison.

— Care Selma? se auzi ca un ecou Selma din viața reală.

— E vorba despre tine, îi spuse Helmholtz lui Selma. Acesta este un cântec pe care Big Floyd, geniul atât de renumit, l-a scris pentru tine.

— Pentru mine? spuse Selma uimită din cale-afară.

— Ssst! zise Helmholtz.

— *Niciodată nu aș putea...* intonă soprana.

— *Niciodată, niciodată, niciodată, niciodată, niciodată, niciodată, niciodată, niciodată...* răspunse grupul coral.

— *Să-ți spun*, tunară bașii.

1. *Auld Lang Syne* este un poem scoțian scris de Robert Burns în 1788 și pus pe muzica unui cântec popular tradițional. În multe țări vorbitoare de limbă engleză este cântat adesea la miezul nopții pentru a sărbători începutul Anului Nou. Prin extindere, intonarea acestuia a devenit obișnuită și la înmormântări, absolvirea studiilor, drept rămas-bun sau în alte ocazii similare.

— *Rămas...* se auzi vocea sopranei.

Și de data asta, întregul ansamblu, inclusiv Helmholtz, își uniră cu toții forțele pentru acordul final nespus de emoționant:

— *Buuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuun!*

Helmholtz reteză acordul final pocnind din degetul cel mare și din arătător.

Lacrimi se scurgeau în jos pe obrajii lui Big Floyd.

— Dumnezeule mare, Dumnezeule mare, Dumnezeule mare, murmură el. Cine-a compus asta? zise el.

— Un geniu, răspunse Helmholtz.

— Cine, Schroeder? întrebă Big Floyd.

— Nu, zise Schroeder. Eu...

— Ți-a plăcut, Selma? spuse Helmholtz.

Nu primi nici un răspuns. Selma Ritter își pierduse cunoștința.

SALA OGLINZILOR

Era o parcare, apoi o școală de chitară, apoi venea O.K., centrul de desfacere a mașinilor de ocazie al lui Fred, apoi casa hipnotizatorului și-apoi un teren pe care încă se mai afla fundația unei case foarte mari, și-apoi Biroul de Pompe Funebre al fraților Beeler. Încercând să se obișnuiască cu ideea unei ierni grele, vânturile de toamnă formau vârtejuri mici de funingine și de hârtii, învârtind elicele de plastic de deasupra centrului de desfacere a mașinilor de ocazie, care făceau *frrrrrrrrrrrrrrrrrrrrrrrrrr.*

Orașul cu pricina era Indianapolis, cel mai mare oraș fără deschidere la vreun canal navigabil din întreaga lume.

Cei doi detectivi de la poliția orașului se opriră la casa hipnotizatorului. Era vorba de detectivii Carney și Foltz, Carney fiind cel tânăr și spilcuit, Foltz cel între două vârste și cam șifonat. Carney urcă treptele din fața casei hipnotizatorului ca un dansator de step. Deși avea să se ocupe de toată ancheta, Foltz mergea departe în spatele lui, târșâindu-și picioarele. Scopul lui Carney era unul bine stabilit. Mergea drept la hipnotizator. Atenția lui Foltz era difuză. Se minună de arhitectura monstruoasă a casei cu douăzeci de camere a hipnotizatorului și își lăsă privirea tristă să

escaladeze turnul situat la unul dintre colțurile casei. Probabil că era o sală de bal în vârful turnului. Existau săli de bal în vârful tuturor turnurilor pe care bogătașii le abandonaseră.

Într-un târziu, Foltz ajunse și el la ușa hipnotizatorului și sună.

Singurul indiciu al șarlataniei era o plăcuță mică de deasupra soneriei. K. HOLLOMON WEEMS, scria pe aceasta. TERAPIE PRIN HIPNOZĂ.

Le deschise însuși Weems. Avea în jur de cincizeci de ani, era mic de statură, cu umerii înguști, îngrijit. Avea nasul lung, buzele pline și roșii, iar capul lui pleșuv avea o aparentă fosforescență. Ochii lui erau absolut obișnuiți – de un albastru șters, limpezi, comuni.

— Sunteți doctorul Weems? întrebă Foltz cu o politețe morocănoasă.

— Doctorul Weems? zise Weems. Aici nu există nici un „doctor" Weems. Nu există decât un „domn" Weems. Se află chiar în fața dumneavoastră.

— În domeniul dumneavoastră de activitate, aș fi de părere că e aproape obligatoriu să ai un fel de diplomă de doctor, spuse Foltz.

— Întâmplarea face să am două diplome de doctor, una în Budapesta, cealaltă în Edinburgh, spuse Weems.

Le zâmbi cu sfială.

— Cu toate astea, nu folosesc titlul de doctor. N-aș vrea să mă confunde nimeni cu un medic.

Tremura din pricina vântului de afară.

— Nu vreți să intrați?

Cei trei intrară în ceea ce fusese odinioară salonașul conacului și care servea acum drept birou al hipnotizatorului. Nu exista nici o notă absurdă în aspectul mobilierului. Era funcțional, din oțel gri, emailat: un

birou, câteva scaune, un dulap de arhivat documentele, o bibliotecă. Nu avea nici un fel de fotografii, nici un fel de diplome înrămate pe pereții înalți.

Weems se așeză pe scaunul din spatele biroului și-i invită pe musafirii săi să ia loc.

— Tare mă tem că scaunele nu sunt foarte confortabile, zise el.

— Unde vă păstrați echipamentul, domnule Weems? zise Foltz.

— La ce fel de echipament vă referiți? spuse Weems.

Mâinile scurte și grase ale lui Foltz se agitară în aer.

— Presupun că aveți ceva cu care hipnotizați oamenii. O lampă sau ceva la care se uită fix.

— Nu, zise Weems. Eu sunt tot echipamentul care există aici.

— Trageți jaluzelele când hipnotizați pe cineva? întrebă Foltz.

— Nu, spuse Weems.

Nu le mai oferi nici un fel de alte informații, dar se uită când la unul, când la celălalt detectiv, ca pentru a-i invita să spună de ce veniseră.

— Suntem de la poliție, domnule Weems, zise Foltz și-i arătă legitimația de serviciu.

— Asta nu-i o noutate pentru mine, spuse Weems.

— Așteptați deja poliția? întrebă Foltz.

— M-am născut în România, domnule, unde te învață de la naștere că trebuie să te-aștepți să te calce poliția.

— Aveți vreo idee despre scopul vizitei noastre? spuse Foltz.

Weems se lăsă pe spătarul scaunului și începu să bată darabana cu degetele.

— Oh, în mare, în mare, în mare, zise el. Oriunde merg, stârnesc temeri vagi printre oamenii mai săraci

cu duhul. Mai devreme sau mai târziu, reuşesc să convingă poliţia să mă cerceteze, ca să vadă dacă nu cumva fac magie neagră aici.

— Vă deranjează dacă ne spuneţi şi nouă ce faceţi dumneavoastră aici? întrebă Foltz.

— Domnule, ceea ce fac eu, răspunse Weems, e la fel de simplu şi de cinstit ca şi ceea ce face un tâmplar sau oricare alt muncitor onest. Serviciile pe care le prestez eu au de-a face cu înlăturarea obiceiurilor nedorite sau a temerilor iraţionale.

Îl luă prin surprindere pe Carney atunci când făcu brusc un gest spre el.

— Dumneavoastră, domnule, e limpede ca lumina zilei că fumaţi prea mult. Dacă aţi binevoi să-mi acordaţi toată atenţia preţ de două minute, atunci nu aţi mai fuma şi nu aţi mai dori să fumaţi vreodată.

Carney îşi stinse ţigara.

— Trebuie să-mi cer scuze pentru scaunul pe care staţi, domnule, îi zise Weems lui Carney. E nou-nouţ, dar e ceva în neregulă cu perna. Are un ghemotoc micuţ pe partea stângă. E un ghemotoc foarte micuţ, dar după ceva timp te face să te simţi foarte incomod. E uimitor cum un lucru atât de mic poate să-ţi inducă de fapt durerea adevărată. Curios lucru, de obicei oamenii simt durerea mai degrabă în zona gâtului şi a umerilor decât în partea inferioară a coloanei vertebrale.

— Stau bine, spuse Carney.

— Minunat, zise Weems.

Se întoarse din nou spre Foltz.

— În cazul în care cuiva i-ar fi frică de arme de foc, spre exemplu, zise el, iar la locul lui de muncă ar trebui să stea în preajma lor, eu aş putea elimina

temerea aceasta prin hipnoză. La drept vorbind, dacă un poliţist, să zicem, ar fi doar un trăgător mediu, cu ajutorul hipnozei aş putea să dau stabilitate mâinii sale pentru a-l transforma într-un expert. Dacă doriţi, vă întăresc şi dumneavoastră mâna. Numai să scoateţi pistolul şi să-l ţineţi cât mai ferm cu putinţă...

Foltz nu-şi scoase pistolul.

— Există doar două motive pentru care scot pistolul, zise el. Ori mă pregătesc să-l curăţ, ori am de gând să împuşc pe cineva cu el.

— O să vă schimbaţi părerea peste un minut, spuse Weems şi-şi aruncă privirea spre ceasul lui scump de mână. Credeţi-mă, aş putea să vă fac mâna la fel de fermă ca o menghină.

Se uită la Carney şi văzu că acesta se ridicase în picioare şi-şi masa ceafa.

— Oh, zise Weems, doar v-am avertizat în privinţa acelui scaun. Ar trebui să-l arunc. Luaţi alt scaun, vă rog, iar pe ăsta întoarceţi-l cu faţa la perete ca să nu-şi mai înţepenească nimeni gâtul din pricina lui.

Carney luă un alt scaun şi-l întoarse pe primul cu faţa spre perete. Îşi lăsă capul pe-o parte. Avea gâtul la fel de ţeapăn ca un drug de fier încovoiat. Oricât s-ar fi masat, nu părea să-l ajute cu nimic.

— Am reuşit să vă conving? i se adresă Weems lui Foltz. O să le spuneţi prietenilor şi vecinilor mei că nu practic aici vrăjitoria sau medicina fără licenţă?

— M-aş bucura să fac asta, domnule, zise Foltz. Dar nu acesta este motivul principal pentru care am venit să vă vizităm.

— Nu? zise Weems.

— Nu, domnule, spuse Foltz.

Scoase o fotografie din buzunarul interior al hainei sale.

— Ceea ce voiam cu adevărat să vă întrebăm este dacă o cunoaşteţi pe această femeie şi dacă aveţi vreo idee unde am putea-o găsi. Ştim că a fost la dumneavoastră, dar nimeni nu pare să ştie unde s-a dus după aceea.

Weems luă fotografia fără nici o ezitare şi o identifică pe femeie de îndată.

— E vorba de doamna Mary Styles Cantwell. Îmi aduc bine aminte de ea. Vreţi să ştiţi datele exacte când a fost aici pentru tratament?

Deschise o cartotecă de pe biroul său, căută fişa femeii dispărute şi o găsi.

— Patru vizite în total, spuse el. Pe paisprezece, pe cincisprezece, pe nouăsprezece şi pe douăzeci şi unu iulie.

— În ce problemă aţi tratat-o? zise Foltz.

— Vă deranjează dacă ţineţi chestia aia aţintită într-altă parte? spuse Weems.

— Ce anume? întrebă Foltz.

— Pistolul dumneavoastră, zise Weems. E aţintit direct spre mine.

Foltz se uită în jos la mâna lui dreaptă şi descoperi că, într-adevăr, ţinea în mână un pistol, un pistol îndreptat spre Weems. Se simţi stânjenit, buimăcit. Cu toate astea, nu puse pistolul la locul lui în toc.

— Puneţi-l deoparte, vă rog, zise Weems.

Foltz îl puse deoparte.

— Mulţumesc, spuse Weems. Nu sunt, cu siguranţă, chiar atât de necooperant.

— Nu, domnule, nu sunteţi, spuse Foltz.

— E din pricina căldurii din încăpere, spuse Weems. Le întinde tuturor nervii la maxim. Sistemul de încălzire e foarte prost. Întotdeauna e sufocant de cald în această încăpere, în timp ce-n restul casei e

ca la Polul Nord. Sunt cel puţin treizeci şi două de grade aici. Vă rog, domnilor, nu vreţi să vă scoateţi paltoanele?

Carney şi Foltz îşi scoaseră paltoanele de pe ei.

— Scoateţi-vă şi sacourile, zise Weems. Cred că sunt treizeci şi şapte de grade aici.

Carney şi Foltz îşi scoaseră şi sacourile, dar transpirau în continuare.

— Acum, amândoi aveţi dureri de cap îngrozitoare, zise Weems, şi ştiu cât de greu trebuie să vă fie să gândiţi clar. Dar vreau să-mi spuneţi tot ce ştiţi dumneavoastră despre mine sau suspectaţi în privinţa mea.

— Patru femei care au fost date dispărute au fost văzute venind aici, zise Foltz.

— Numai patru? spuse Weems.

— Numai patru, zise Foltz.

— Cum le cheamă, vă rog? spuse Weems.

— E vorba de doamna Mary Styles Cantwell, doamna Esmeralda Coyne, doamna Nancy Royce, doamna Caroline Hughs Tinker şi doamna Janet Zimmer.

Weems îşi notă numele lor, dar numai numele de familie.

— Cantwell, Coyne, Royce... Selfridge aţi spus?

— Selfridge? întrebă Foltz. Cine-i Selfridge?

— Nimeni, răspunse Weems. Nu-i nimeni Selfridge.

— Nimeni, răspunse ca un ecou Foltz cu privirea în gol.

— Ce credeţi că le-am făcut acestor femei? zise Weems.

— Credem că le-aţi omorât, spuse Foltz. Toate erau văduve destul de bogate. Toate şi-au retras banii

de la bancă după ce v-au vizitat pe dumneavoastră și toate au dispărut după aceea. Noi credem că trupurile lor se află undeva, în casa asta.

— Știți care este numele meu adevărat? spuse Weems.

— Nu, zise Foltz. Când o să vă luăm amprentele, presupun că o să descoperim că sunteți căutat de poliție în multe alte locuri.

— O să vă scutesc de încurcătura asta, zise Weems. O să vă spun care este numele meu adevărat. Domnilor, numele meu adevărat este Rumpelstiltskin. Ați înțeles? O să vi-l dictez pe litere. R-u-m-p-e-l-s-t-i-l-t-s-k-i-n.

— R-u-m-p-e-l-s-t-i-l-t-s-k-i-n, spuse Foltz.

— Cred c-ar trebui să transmiteți imediat informația asta prin telefon la sediu, zise Weems.

Îi întinse un lucru imaginar lui Foltz.

— Poftiți telefonul, zise el.

Foltz luă lucrul imaginar care-i fusese înmânat și se purtă ca și cum acesta ar fi fost cu adevărat un telefon. Cu ajutorul aparatului inexistent, îi dădu un telefon căpitanului Finnerty și-i raportă cu seriozitate că numele adevărat al lui Weems era Rumpelstiltskin.

— Ce-a spus căpitanul Finnerty când i-ați dat vestea? întrebă Weems.

— Nu știu, răspunse Foltz.

— Nu știți? spuse neîncrezător Weems. V-a spus că eu sunt individul care face oamenii să treacă prin oglinzi, nu-i așa?

— Da, zise Foltz. Exact asta mi-a spus.

— Recunosc asta, spuse Weems. M-ați prins cu mâța-n sac. Eu sunt Rumpelstiltskin, zise el, și am hipnotizat oameni ca să treacă prin oglinzi, ca să părăsească

această viață și să pășească într-alta aflată de partea cealaltă. Vă vine să credeți asta?

— Da, zise Foltz.

— Cu siguranță e posibil de-ndată ce vă gândiți la asta, nu-i așa? zise Weems.

— Da, zise Foltz.

— Și dumneavoastră credeți în treaba asta, nu-i așa? îl întrebă Weems pe Carney.

De data asta, Carney stătea cocoșat, căci gâtul, umerii și capul îl dureau insuportabil.

— Cred, spuse el.

— Prin urmare, asta explică ce li s-a întâmplat doamnelor pe care le căutați, zise Weems. Nici gând să fie moarte, credeți-mă. Au venit la mine, total nemulțumite de felul în care decurgeau viețile lor, așa că le-am trimis să treacă prin oglinzi ca să vadă dacă nu cumva era mai bine de partea cealaltă. În toate cazurile, au ales să rămână de partea cealaltă. Am să vă arăt de îndată oglinzile prin care au trecut, dar mai întâi de toate aș dori să știu dacă mai sunt și alți polițiști afară sau în drum spre noi.

— Nu sunt, zise Foltz.

— Numai voi doi? spuse Weems.

— Da, zise Foltz.

Weems bătu ușurel din palme.

— Ei bine, poftiți, domnilor, să vă arăt oglinzile.

Se îndreptă spre ușa biroului și o ținu deschisă pentru musafirii săi. Îi privi cu luare-aminte de aproape în timp ce ieșeau în hol și se arătă încântat când cei doi începură să tremure violent, ca și cum ar fi ieșit afară în ger.

— Doar v-am avertizat că e ca la Polul Nord aici, spuse el. Mai bine ați grăbi un pic pasul, deși tare mă tem că tot n-o să vă fie cald.

Carney și Foltz grăbiră pasul, dar continuară să tremure.

— Avem de urcat trei etaje, domnilor, spuse Weems. Mergem spre sala de bal de la ultimul etaj al casei. Acolo se află și oglinzile. Există un lift, dar nu mai funcționează de ani buni.

Nu numai că liftul nu mai funcționa, dar nici nu mai exista. Liftul, lambriurile de pe pereți, corpurile de iluminat bogat ornamentate și tot ce mai era de valoare fuseseră luate din casă cu ani buni înainte ca Weems să o cumpere. Cu toate că sub picioarele lor scârțâiau bucăți de tencuială căzută pe podelele goale, Weems își invită oaspeții să admire decorul imaculat și deosebit de elegant.

— Aceasta este camera aurie, iar aceasta este camera albastră, zise el. Vă vine să credeți sau nu, se spune că patul alb în formă de lebădă din camera albastră i-ar fi aparținut înseși doamnei Pompadour. Vă vine să credeți una ca asta? se adresă el lui Foltz.

— După părerea mea, nu aveți cum să demonstrați una ca asta, spuse Foltz.

— Pe ce mai putem fi siguri pe lumea asta? zise Weems.

Carney repetă expresia acestei incertitudini cuvânt cu cuvânt.

— Pe ce mai putem fi siguri pe lumea asta? întrebă el.

— Iată scara care duce la sala de bal, zise Weems.

Scara era lată. La baza ei, era un piedestal pe care cândva stătuse o statuie. Rampa originală a scării dispăruse, bare de fier se iveau acum din locul în care fuseseră ancorați cândva montanții. Acum nu mai exista decât o rampă improvizată, o prăjină prinsă în câteva piroane nituite. Treptele goale erau presărate cu ținte.

Câte o țintă ici și colo mai păstra fire din țesătura roșie a covorului care acoperise treptele pe vremuri.

— Am cheltuit mai mulți bani renovând scara decât am cheltuit pentru orice altceva din casa asta, zise Weems. Stâlpii de balustradă i-am găsit în Italia. Statuia, Sfânta Caterina din Toledo din secolul al paisprezecelea, am cumpărat-o de pe moșia lui William Randolph Hearst. Covorul acesta pe care călcăm, domnilor, a fost țesut la Kerman, în Iran, după instrucțiunile date de mine. E ca și cum ați păși pe o saltea cu puf, nu-i așa?

Carney și Foltz nu-i răspunseră, căci erau atât de multe frumuseți de admirat. Își ridicau însă genunchii ca și cum ar fi mers, într-adevăr, pe o saltea de puf.

Weems deschise ușa sălii de bal, o ușă frumoasă la drept vorbind. Numai că frumusețea ei era știrbită de un mesaj alb spălăcit scris de-a curmezișul feței sale. NU INTRAȚI, spunea mesajul. De clanță atârnau două umerașe de haine care zăngăniră încetișor atunci când Weems deschise și închise ușa.

Sala de bal din vârful turnului avea o formă circulară. În jurul pereților săi, oglinzile înalte până la tavan alternau cu ferestre macabre cu vitralii colorate în violet, muștar și verde. Singurele piese de mobilier erau trei maldăre de ziare făcute pachet ca și cum ar fi fost pentru maculatură, două bucăți de șină de la un set de tren de jucărie și tăblia unui pat din alamă.

Weems nu le ținu o prelegere despre vremurile de glorie ale sălii de bal. Îi invită pe Carney și pe Foltz să-și îndrepte toată atenția către oglinzi, care erau reale. Iar jocul de oglindă în oglindă dădea fiecărei oglinzi senzația că era o ușă ce dădea către perspectivele infinite ale altor oglinzi.

— E ca și cum ar fi un nod de cale ferată, nu-i așa? zise Weems. Priviți la toate rutele de călătorie posibile care pleacă de la noi și care se întorc spre noi.

Brusc, se întoarse spre Carney.

— Care rută vă atrage cel mai mult?

— Nu știu... nu știu ce să zic, spuse Carney.

— Atunci am să vă recomand eu una în scurt timp, spuse Weems. Nu-i o decizie foarte ușor de luat, pentru că o persoană se transformă radical atunci când trece printr-o oglindă. Evident, se schimbă și preferințele de a folosi o mână sau alta. Asta e un lucru elementar. O persoană dreptace va deveni stângace și viceversa. În plus, se schimbă și personalitatea unei persoane și de asemenea și viitorul ei sau al lui, după caz.

— Dar femeile pe care le căutăm noi au trecut prin oglinzile acestea? întrebă Foltz.

— Da, toate femeile pe care le căutați și încă o duzină pe lângă ele în căutarea cărora nu sunteți, de altfel, zise Weems. Au venit la mine cu năzuințele lor incerte de văduve cu bani, dar lipsite de încredere, de speranță, de frumusețe irezistibilă sau de vise. Până să vină la mine, fuseseră pe la tot felul de medici și de vraci. Nici unul nu a fost în stare să descrie nici starea lor de indispoziție, nici speranța de vindecare. A rămas la latitudinea mea să le definesc pe ambele.

— Prin urmare, ce le-ați spus? zise Foltz.

— Nu v-ați putut da seama din cele povestite de mine? întrebă Weems. Viitorul lor era bolnav. Iar pentru un viitor bolnav, zise el și arătă cu mâna spre ușile aparente de jur împrejurul lor, nu cunosc decât un singur leac.

De data asta, Weems scoase un strigăt, iar mai apoi ascultă ca și cum aștepta niște replici stinse.

— Doamnă Cantwell! Mary! strigă el. Doamnă Forbes!

— Cine este doamna Forbes? întrebă Foltz.

— Acesta este noul nume al lui Mary Cantwell de cealaltă parte a oglinzii, spuse Weems.

— Se schimbă și numele în clipa în care oamenii trec de partea cealaltă? zise Foltz.

— Nu, nu neapărat, spuse Weems, deși o mulțime de oameni decid să-și schimbe numele, pentru ca acestea să se potrivească cu noul lor viitor, cu noua lor personalitate. În cazul lui Mary Cantwell, aceasta s-a căsătorit cu un bărbat pe numele de Gordon Forbes la o săptămână după ce a trecut dincolo.

Zâmbi.

— Eu le-am fost cavaler de onoare și, cu toată modestia, nu cred să fi meritat cineva vreodată onoarea asta mai mult decât mine.

— Iar dumneavoastră puteți trece încoace și încolo prin oglinzile astea oricând doriți? întrebă Foltz.

— Sigur că da, spuse Weems. E vorba de autohipnoză, cea mai simplă și cea mai obișnuită formă de hipnoză.

— Sunt sigur că aș vrea să asist și eu la o asemenea demonstrație, zise Foltz.

— Tocmai de aceea încerc să o chem înapoi pe Mary sau pe oricine altcineva, spuse Weems. Alo! Alo! E careva acolo? strigă el către oglinzi.

— Mă gândeam că poate dumneavoastră în persoană ați putea trece prin oglindă ca să vedem și noi, zise Foltz.

— E o chestie după care nu prea mă dau în vânt, sincer să vă spun, excepție făcând ocaziile foarte speciale, spuse Weems, cum ar fi nunta lui Mary sau prima aniversare a familiei Carter de partea cealaltă.

— Care familie? zise Foltz.

— Familia Carter, spuse Weems. George, Nancy și copiii lor, Eunice și Robert.

Făcu un semn peste umărul lui către o oglindă aflată în spatele acestuia.

— I-am trecut pe toți prin oglinda aceea acum un an și trei luni.

— Și eu care credeam că v-ați specializat numai în văduve bogate, spuse Foltz.

— Și eu care credeam că aceasta este de fapt specializarea dumneavoastră, răspunse Weems. M-ați întrebat numai despre văduve bogate.

— Deci ați trecut de partea cealaltă și o familie, întrebă Foltz.

— Mai multe familii, răspunse Weems. Presupun că nu vreți să știți numărul exact. Nu pot să vi-l spun direct din minte. Trebuie să mă uit în dosarele mele.

— Iar familiile astea pe care... pe care le-ați trecut dincolo, aveau un viitor sumbru, nefericit?

— Vorbim despre viața din partea aceasta a oglinzii? zise Weems. Nu, nu chiar. Dar aveau posibilități de viitor cu mult mai bune de care se puteau bucura de partea cealaltă. Nu există pericol de război, pe de o parte, iar traiul e cu mult mai ieftin, pe de altă parte.

— Hmm, spuse Foltz. Iar când au trecut în partea cealaltă, și-au lăsat toți banii la dumneavoastră, nu-i așa?

— I-au luat cu ei, spuse Weems, i-au luat pe toți, excepție făcând onorariul meu care înseamnă fix o sută de dolari de persoană.

— Mare păcat că nu vă pot auzi strigând, zise Foltz. Bag mâna în foc că mi-ar plăcea să stau de vorbă cu câțiva dintre oameni aceștia ca să-mi povestească despre toate chestiile plăcute care li s-au întâmplat.

— Priviți în oricare dintre oglinzi și veți vedea ce tunel lung și întortocheat are de străbătut vocea mea, zise Weems.

— Atunci presupun că depinde doar de dumneavoastră să ne faceți o demonstrație, spuse Foltz.

— V-am mai spus că nu prea mă dau în vânt după chestia asta, zise Weems foarte neliniștit de data asta.

— Vă este teamă că șmecheria nu o să funcționeze? întrebă Foltz.

— Oh, o să funcționeze foarte bine, zise Weems. E foarte probabil să funcționeze mult prea bine, asta-i tot. Dacă trec de partea cealaltă a oglinzii, atunci o să vreau să rămân acolo. Așa fac mereu.

Foltz râse.

— Dacă e așa de bine în partea cealaltă, zise el, ce v-ar mai putea reține aici?

Weems închise ochii și se frecă la rădăcina nasului.

— Același lucru care face din dumneavoastră un polițist nemaipomenit de bun, spuse el.

Deschise ochii larg.

— E vorba de simțul datoriei.

Nu zâmbea câtuși de puțin.

— Și ce vă îndeamnă datoria asta a dumneavoastră să faceți? întrebă Foltz.

Pusese întrebarea pe un ton batjocoritor. Aerul lui năucit, care arăta că se afla în stăpânirea lui Weems, dispăruse.

Văzând transformarea, Weems parcă se micșoră, devenind o persoană nefericită, jalnică.

— Ceea ce mă face să rămân aici, pe partea asta, zise el stins, este faptul că știu că sunt singura persoană care îi poate ajuta și pe alții să treacă de partea cealaltă.

Clătină din cap.

— Nu sunteți hipnotizat, nu-i așa? spuse el.
— La naiba, nu, spuse Foltz, și nici el nu este hipnotizat.
Carney se destinse, se scutură și zâmbi.
— Dacă asta vă face să vă simțiți mai bine, spuse Foltz scoțând cătușele din buzunarul de la șold, să știți că de fapt cei care vă arestează sunt doi frați de breaslă într-ale hipnozei. Tocmai de asta am primit misiunea de față. Și eu, și Carney ne-am distrat un pic cu chestia asta. În comparație cu dumneavoastră, noi suntem niște bieți amatori, bineînțeles. Haideți, domnule Weems Rumpelstiltskin, întindeți mâinile ca un băiat ascultător!
— Atunci toată chestia asta a fost o capcană? întrebă Weems.
— Exact, spuse Foltz. Am vrut să vă facem să vorbiți, iar dumneavoastră cu siguranță ați făcut asta. Acum, singura problemă este să găsim cadavrele. Ce v-ați gândit să faceți cu mine și cu Carney, să ne puneți să ne împușcăm unul pe altul?
— Nu, răspunse simplu Weems.
— Haideți să vă spunem ceva, zise Foltz, am respectat hipnoza suficient de mult cât să nu ne forțăm norocul câtuși de puțin. Mai este un detectiv afară, chiar în fața ușii.
Weems încă nu întinsese încheieturile mâinilor ca un băiat ascultător.
— Nu vă cred, spuse el.
— Fred! strigă Foltz la detectivul de pe scările de afară. Intră, să se convingă Rumpelstiltskin de existența ta.
În încăpere intră cel de-al treilea detectiv, un suedez palid, cu fața ca o lună plină, masiv și tânăr. Carney și Foltz erau încântați și mândri de ei. Individul cu

numele de Fred nu le împărtăși încântarea. Era îngrijorat și cu ochii în patru și ținea pistolul scos la vedere.
— Te rog, îi spuse Weems lui Foltz, spune-i să-și bage pistolul la loc.
— Bagă pistolul la loc, Fred, spuse Foltz.
— Băieți, sunteți bine? întrebă Fred.
Carney și Foltz izbucniră în râs.
— Ei, te-am păcălit și pe tine, nu-i așa? spuse Foltz.
Fred nu râse.
— Mda, sigur că m-ați păcălit, zise el.
Se uită de aproape la Carney și la Foltz, o făcu impersonal, ca și cum erau niște manechine într-un supermarket. Iar Carney și Foltz, aflați în clipa lor de triumf, arătau într-adevăr ca niște manechine: țepeni, din ceară, cu zâmbete funebre.
— Pentru numele lui Dumnezeu, îi spuse Weems lui Foltz, spune-i să-și bage pistolul la loc.
— Pentru numele lui Dumnezeu, zise Foltz, bagă pistolul la loc, Fred.
Fred nu-i dădu ascultare.
— Eu... eu cred că voi nu știți ce faceți, băieți, spuse el.
— Ăsta este lucrul cel mai amuzant pe care l-am auzit vreodată, zise Weems.
Carney și Foltz izbucniră în râs. Râseră atât de puternic și de mult, încât îi dureau burțile, li se umplură ochii de lacrimi și rămaseră fără aer.
— Ajunge! spuse Weems, iar ei se opriră din râs într-o clipită, devenind iarăși ca niște manechine din supermarket.
— *Chiar sunt* hipnotizați! zise Fred, trăgându-se înapoi.
— Bineînțeles, spuse Weems. Trebuie să înțelegi în ce fel de casă te afli. Aici nu vezi, nu spui, nu simți

şi nu faci nimic din ceea ce nu vreau eu să vezi, să spui, să simţi sau să faci.

— Haide, spuse Fred cuprins de o senzaţie de greaţă şi agitând pistolul, trezeşte-i!

— Îndreaptă-ţi cravata! spuse Weems.

— Am spus să-i trezeşti, zise Fred.

— Îndreaptă-ţi cravata! spuse Weems.

Fred îşi îndreptă cravata.

— Îţi mulţumesc, zise Weems. Acum, tare mă tem că am nişte veşti mai degrabă înspăimântătoare pentru voi, pentru voi toţi.

Consternarea se aşternu pe toate chipurile.

— Vine o tornadă, spuse Weems. O să muriţi toţi dacă nu vă legaţi mâna stângă cu cătuşele de caloriferul acela.

Cu mişcări stângace din cauza fricii, cei trei detectivi se legară singuri cu cătuşele de calorifer.

— Aruncaţi cheile dacă nu vreţi să vă lovească trăsnetul! zise Weems.

Cheile zburară în capătul celălalt al încăperii.

— Tornada v-a ocolit, zise Weems. Acum sunteţi în siguranţă.

Cei trei detectivi lăcrimară de bucurie în faţa izbăvirii lor miraculoase.

— Fiţi atenţi, domnilor, spuse Weems, am de făcut un anunţ.

Cei trei erau nerăbdători să audă veştile.

— Eu o să vă părăsesc, spuse Weems. De fapt, voi renunţa la tot ce ţine de această viaţă.

Se îndreptă către o oglindă şi bătu în ea cu încheieturile degetelor.

— În scurt timp, voi trece prin această oglindă. Veţi vedea cum persoana şi reflexia mea se întâlnesc şi se contopesc, micşorându-se până devin de mărimea

unei gămălii de ac. Capul de gămălie va creşte din nou, dar nu sub forma persoanei mele şi a reflexiei mele, ci numai sub forma reflexiei mele. Atunci veţi vedea reflexia mea cum se depărtează de dumneavoastră, coborând pe coridorul lung, lung. Vedeţi coridorul pe care voi cobori?

Cei trei dădură aprobator din cap.

— Veţi vedea cum trec prin oglindă, zise Weems, atunci când am să pronunţ cuvintele „magie neagră". Când voi pronunţa cuvintele „magie albă", mă veţi vedea apărând din nou în fiecare oglindă din această încăpere. Veţi trage în fiecare dintre aceste imagini până când se vor sparge toate oglinzile. Iar când eu o să spun „la revedere, domnilor", veţi trage unul în celălalt.

Weems se îndreptă spre uşa de la intrarea în sala oglinzilor. Nimeni nu-l observă când făcu asta. Toţi ochii stăteau aţintiţi asupra oglinzii prin care spusese că avea să treacă.

— Magie neagră, zise Weems încetişor.

— Uite-l cum se duce! strigă Foltz.

— E ca şi cum ar trece printr-o uşă! spuse Carney.

— Păzeşte-ne, Doamne! zise Fred.

Weems ieşi din sala de bal care dădea spre scări. Lăsase uşa puţin întredeschisă.

— Magie albă, spuse el.

— Uite-l acolo! zise Foltz.

— De jur împrejurul nostru, spuse Carney.

— Prinde-l! zise Fred.

Iadul se dezlănţui pe pământ cu împuşcături, strigăte şi zgomote de sticlă spartă.

Weems aşteptă să se lase linişte care avea să-i dea de veste că toate oglinzile fuseseră sparte, că în sfârşit era timpul să le spună la revedere.

Cuvintele de rămas-bun îngheţară pe buzele sale atunci când gloanţele trecură prin el şi prin uşa de care stătea sprijinit.

Weems se prăbuşi agonizând pe trepte, pe cale să se rostogolească până la baza scărilor. Nu se gândea la moartea care-l aştepta. Îşi aducea aminte prea târziu că pe partea cealaltă a uşii de la sala de bal era o oglindă.

OMULEŢII BINEVOITORI

Era o zi de iulie fierbinte, secetoasă şi orbitor de însorită, care-l făcea pe Lowell Swift să se simtă ca şi cum fiecare microb şi fiecare păcat din trupul lui erau pârjolite pentru totdeauna. Se întorcea cu autobuzul spre casă de la slujba lui de vânzător de linoleum într-un depozit. Era aniversarea celui de-al şaptelea an de căsnicie a lui cu Madelaine, care era cu maşina şi care, la drept vorbind, era şi proprietara acesteia. Bărbatul căra după el nişte trandafiri roşii, într-o cutie verde şi lungă pe care o ţinea sub braţ.

Autobuzul era aglomerat, dar nici o femeie nu stătea în picioare, prin urmare conştiinţa lui Lowell nu se simţea împovărată cu nimic. Se sprijini cu spatele de spătarul scaunului, îşi trosni absent articulaţiile degetelor şi se gândi la lucruri plăcute legate de soţia lui.

Era un bărbat înalt, cu spatele drept, cu o mustaţă subţire de culoarea nisipului şi o dorinţă arzătoare de a fi colonel britanic. În mare, părea că dorinţele sale fuseseră îndeplinite cu toatele, mai puţin cea referitoare la uniformă. Părea un tip plin de distincţie şi care ştia ce vrea. Ochii lui însă erau aceia ai unui cerşetor nostalgic, pierduţi, nedumeriţi, nespus de plăcuţi. Era inteligent şi viguros, dar atât de cumsecade

încât această calitate îl împiedica să fie proprietarul casei sale sau o persoană care să adune avere.

Madelaine îl caracterizase cândva drept o persoană care așteaptă pe marginea șuvoiului învolburat al vieții, zâmbind și spunând: „Scuzați-mă, vă rog", „După dumneavoastră" și „Nu, mulțumesc".

Madelaine era agent imobiliar și câștiga mult mai mulți bani decât Lowell. Câteodată mai glumea cu el pe seama asta. El nu făcea decât să-i zâmbească binevoitor și să-i spună că, în orice caz, nu își făcuse niciodată dușmani și că, la urma urmei, și pe el tot Dumnezeu îl crease, întocmai cum o crease și pe Madelaine – aparent având un scop nobil.

Madelaine era o femeie frumoasă, iar Lowell nu iubise niciodată pe altcineva. Ar fi fost terminat fără ea. În unele zile, în timp ce se îndrepta spre casă cu autobuzul, se simțea mohorât, ineficient și obosit și se temea că Madelaine avea să-l părăsească, deși n-ar fi putut s-o învinuiască dacă ea și-ar fi dorit asta.

În orice caz, ziua de azi nu era una dintre acelea. Se simțea nemaipomenit de bine. Pe lângă faptul că era aniversarea nunții sale, era o zi încărcată de mister. Din câte-și dădea seama Lowell, misterul nu era câtuși de puțin prevestitor de rău, dar era suficient de enigmatic pentru a-l face să se simtă ca și cum era implicat într-o mică aventură. Asta avea să le ofere lui și lui Madelaine câteva minute de speculații incitante. În timp ce aștepta autobuzul, cineva îi aruncase un cuțit de tăiat hârtie.

Își spuse în sinea lui că obiectul fusese aruncat dintr-o mașină care trecea pe acolo sau de la fereastra unui birou din clădirea de peste stradă. Nu-l zărise decât când cuțitul căzuse cu un clinchet pe alee, lângă vârfurile ascuțite ale pantofilor săi negri. Își aruncase

repede privirea în jur, dar fără a descoperi cine-l aruncase acolo, îl ridicase cu băgare de seamă și constatase că era cald și impresionant de ușor. Avea o culoare albastră-argintie, era un oval în secțiune transversală și avea un design foarte modern. Era o bucată de metal, aparent goală pe dinăuntru, foarte ascuțită la unul dintre capete, tocită la celălalt, cu o singură pietricică la mijloc, asemănătoare unei perle, care delimita mânerul de lamă.

Lowell își dăduse seama imediat că era vorba de un cuțit pentru tăiat hârtie pentru că văzuse adesea ceva asemănător în vitrina unui magazin de cuțite pe lângă care trecea în fiecare zi când pleca din stația de autobuz sau când se îndrepta într-acolo.

Încercase cu tot dinadinsul să-l localizeze pe proprietarul cuțitului, ținându-l ridicat deasupra capului și uitându-se de la o mașină la alta și de la o fereastră de birou la alta, dar nimeni nu se uitase înapoi spre el ca să revendice cuțitul. Așa că îl vârâse în buzunar.

Lowell privi afară pe fereasta autobuzului și observă că acesta cobora pe bulevardul liniștit, umbrit de ulmi pe care locuiau el și Madelaine. Vilele de pe ambele părți, deși compartimentate acum în apartamente costisitoare, încă mai păstrau la exterior aspectul de vile somptuoase. Fără venitul lui Madelaine, le-ar fi fost imposibil să locuiască într-un asemenea loc.

Următoarea stație era cea la care cobora el, acolo unde se afla șirul de coloane albe, în stil colonial. Madelaine avea să privească autobuzul apropiindu-se, uitându-se în jos din apartamentul de la etajul trei care fusese o sală de bal odinioară. Entuziasmat ca un licean îndrăgostit, apăsă pe butonul de oprire și privi în sus ca să-i zărească chipul prin iedera verde lucioasă care creștea pe fațada clădirii. Ea nu era acolo,

iar el presupuse cu mulțumire că prepara cocteiluri pentru aniversare.

Lowell, spunea bilețelul de pe oglinda din hol, *mă duc cu un posibil client pentru proprietatea lui Finletter la cină. Ține-mi pumnii. Madelaine.*

Zâmbind melancolic, Lowell puse trandafirii pe masă și-i ținu pumnii.

Apartamentul era nespus de liniștit și de dezordonat. Madelaine plecase în grabă. Culese de pe jos ziarul de după-amiază care stătea împrăștiat pe podea împreună cu o cutie cu lipici, un album cu tăieturi din ziare și cu articole decupate pe care Madelaine le lăsase îngrămădite, articole care nu aveau nimic de-a face cu domeniul imobiliar.

Din buzunarul lui se auzi un sâsâit scurt, ca sunetul unui sărut superficial sau ca atunci când deschizi un pachet de cafea ambalată în vid.

Lowell băgă mâna în buzunar și scoase de acolo cuțitul de tăiat hârtie. Pietricica din mijlocul acestuia ieșise din locașul ei, lăsând la vedere o gaură rotundă.

Lowell puse cuțitul pe pernuța decorativă de lângă el și scotoci prin buzunar în căutarea flecușteţului care lipsea. Când îl găsi, fu dezamăgit să vadă că nu era nicicum vorba de o perlă, ci de o emisferă goală care părea a fi din plastic.

Când își îndreptă din nou atenția asupra cuțitului, se trase înapoi din pricina unui val de repulsie. O insectă neagră, înaltă de o jumătate de centimetru, se străduia să se strecoare pe gaură afară. Apoi se ivi o altă insectă și apoi alta până când se făcură șase care se înghesuiră una într-alta într-o adâncitură din pernuța de decor, adâncitură făcută un pic mai devreme de cotul lui Lowell. Mișcările insectelor erau încete și

stângace, ca și cum ar fi fost amețite și buimace. Acum, păreau că au adormit în micul lor adăpost.

Lowell luă o revistă de pe măsuța de cafea, o făcu sul și se pregăti să stârpească micile bestii nesuferite înainte ca acestea să apuce să depună ouă și să infesteze apartamentul lui Madelaine.

Abia în clipa aceea observă că insectele erau de fapt trei bărbați și trei femei, perfect proporționați și îmbrăcați în costume negre și sclipitoare de balet.

Pe măsuța de telefon din holul de la intrare, Madelaine lipise cu scotch o listă cu numere de telefon: numerele de la ea de la birou, numărul lui Bud Stafford, șeful ei, al avocatului ei, al agentului ei de asigurări, al dentistului ei, al coafezei, numărul de la poliție, de la pompieri și numărul de telefon al depozitului unde lucra Lowell.

Lowell își trecea degetul în josul listei pentru a zecea oară, căutând numărul persoanei potrivite căreia să-i povestească despre sosirea pe pământ a celor șase omuleți înalți de numai o jumătate de centimetru.

I-ar fi plăcut ca Madelaine să ajungă acasă. Formă de probă numărul de la poliție.

— Secția șapte. Sergentul Cahoon la telefon.

Vocea era aspră, iar Lowell fu înspăimântat de înfățișarea lui Cahoon, care-i apăru în minte așa cum și-o imagina: gras și necioplit, cu picioare groase, cu un revolver de serviciu care avea suficient spațiu pentru cincizeci de omuleți în fiecare compartiment pentru cartușe.

Lowell puse receptorul înapoi în furcă fără să-i adreseze un cuvânt lui Cahoon. Cahoon nu era persoana potrivită pentru așa ceva.

Dintr-odată, toate lucrurile de pe lumea asta i se părură lui Lowell ridicol de uriașe și de brutale. Trase cu putere afară din raft cartea imensă de telefon și deschise la pagina cu Guvernul Statelor Unite. „Departamentul Agriculturii... Departamentul Justiției... Departamentul de Finanțe", toate sunau ca și cum ar fi fost niște organisme gigantice, strivitoare. Lowell închise nedumerit cartea de telefon.

Se întrebă în sinea lui când avea să sosească Madelaine acasă.

Își aruncă neliniștit privirea spre canapea și văzu că omuleții, care nu făcuseră nici o mișcare timp de jumătate de oră, începuseră să se foiască, să exploreze suprafața lucioasă, violetă și mulțimea de ciucuri ai pernuței decorative. După puțin timp, dădură peste pereții unui clopot de sticlă pe care Lowell îl luase de la ceasul antic al lui Madelaine de pe cămin și-l pusese deasupra lor.

— Drăcușori curajoși ce sunteți, își spuse Lowell în sinea lui, mirat peste măsură.

Se felicită în gând pentru calmul de care dădea dovadă și pentru înțelepciunea în chestiunea legată de omuleți. Nu se panicase, nu-i omorâse și nu ceruse ajutor nimănui. Se îndoia că existau prea multe persoane care aveau destulă imaginație ca să recunoască faptul că omuleții erau, într-adevăr, exploratori dintr-o altă lume și că așa-zisul cuțit era de fapt o navetă spațială.

— Presupun că v-ați ales omul potrivit la care să veniți în vizită, le șopti el de la o oarecare distanță, dar al naibii să fiu dacă știu ce să fac cu voi. Dacă suflu un cuvințel despre voi, o să fie omor.

Își imagina deja vânzoleala și mulțimea de oameni adunată în fața apartamentului său.

În vreme ce Lowell se apropie de omuleți ca să mai arunce încă o privire, traversând încetișor covorul, din clopotul de sticlă se auzi un zgomot, căci unul dintre bărbați mergea în cerc pe interiorul acestuia, ciocănind cu un fel de instrument în căutarea unei ieșiri. Ceilalți erau concentrați la un fir de tutun pe care unul dintre ei îl scosese dintr-o încrețitură.

Lowell ridică clopotul de sticlă.

— Salut, voi cei de-acolo! zise el cu blândețe.

Omuleții țipară strident, scoțând sunete asemănătoare notelor înalte ale unei cutii muzicale, și se năpustiră spre colțul în care pernuța de decor se întâlnea cu spătarul canapelei.

— Nu, nu, nu, nu, spuse Lowell. Nu vă temeți de mine, omuleților!

Întinse vârful unui deget pentru a o opri pe una dintre femei. Spre consternarea lui, din degetul lui țâșni o scânteie, trântind-o la pământ într-o grămăjoară de mărimea unei semințe de rochița-rândunicii.

Ceilalți se făcuseră nevăzuți în spatele pernuței de decor.

— Doamne Dumnezeule, ce-am făcut, ce-am făcut? spuse Lowell cu inima grea.

Alergă să aducă o lupă de pe biroul lui Madelaine și-apoi se uită prin aceasta la trupușorul firav și nemișcat.

— Sărăcuța de tine, sărăcuța de tine, of, sărăcuța de tine, murmură el.

Fu mai mâhnit ca niciodată când observă cât de frumoasă era femeia cu pricina. Aducea oarecum cu o fată pe care o cunoscuse înainte să o întâlnească pe Madelaine.

Pleoapele ei fremătară și se deschiseră.

— Slavă Domnului, zise el.

Ea se uită îngrozită în sus la el.

— Ei bine, acum, uite cum stau lucrurile, spuse Lowell repede. Sunt prietenul tău. Nu vreau să-ți fac nici nu rău. Martor mi-e Dumnezeu că nu vreau să-ți fac nici un rău.

Zâmbi și-și frecă palmele una de alta.

— Vom organiza un banchet de bun venit pe pământ. Ce v-ar plăcea să serviți? Ei, ce mâncați voi, omuleții? Găsesc eu ceva.

Plecă grăbit spre bucătărie în care farfuriile murdare și tacâmurile de argint stăteau grămezi pe mese. Râse pe înfundate când încărcă o tavă cu sticle, cu borcane și cu conserve care de data asta i se păreau enorme, adevărați munți de mâncare.

Fredonând un cântec festiv, Lowell duse tava în camera de zi și o așeză pe măsuța de cafea. Femeia nu mai era pe pernuță.

— Haide, unde-ai plecat, ia spune? zise Lowell cu veselie. Știu unde să te găsesc când totul o să fie gata. Oho! Banchet pentru regi și pentru regine, nici mai mult, nici mai puțin.

Formă cu vârful degetului un cerc de grămăjoare în jurul centrului unei farfurioare, așezând grămezi de unt de alune, maioneză, margarină vegetală, jambon mărunțit, cremă de brânză, sos picant, pateu de ficat, gem de struguri și zahăr topit. În interiorul acestui cerc, puse picături separate de lapte, de bere, de apă și de suc de portocale.

Ridică pernuța.

— Haideți să mâncați, dacă nu, le arunc pe jos, zise el. Acuma, unde v-ați ascuns? Vă găsesc eu, vă găsesc eu.

În colțul canapelei unde stătuse pernuța, erau o monedă de douăzeci și cinci de cenți și una de zece

cenți, o cutie de chibrituri și o folie de la un pachet de țigări, o folie de la genul de țigări pe care le fuma șeful lui Madelaine.

— Acolo erați! spuse Lowell.

Câteva perechi de piciorușe țâșniră din mormanul de mărunțișuri.

Lowell adună monedele, lăsându-i pe cei șase omuleți înghesuiți unul într-altul și tremurând. Întinse mâna spre ei, cu palma în sus.

— Haideți, haideți, poftiți la bord. Am o surpriză pentru voi.

Aceștia nu se clintiră din loc, așa că Lowell fu nevoit să-i îndemne de la spate cu vârful unui creion să urce în palma lui. Îi ridică în aer și-i parașută pe marginea farfurioarei ca pe niște semințe purtate de vânt.

— Vă ofer cea mai mare diversitate din istorie, spuse el.

Grămăjoarele erau toate mai înalte decât invitații la masă.

După câteva minute, omuleții prinseră suficient curaj cât să înceapă să exploreze din nou. Curând, atmosfera din jurul farfurioarei se umplu de strigăte ascuțite de încântare, pe măsură ce descopereau comoară după comoară.

Lowell privea fericit prin sticla lupei la fețele care se înălțau spre el cu plescăituri de buze și cu o recunoștință plină de dragoste.

— Încercați și berea! Ați încercat berea? întrebă Lowell.

De data asta, atunci când vorbea el, omuleții nu mai țipau de frică, ci ascultau cu atenție, străduindu-se să înțeleagă.

Lowell le făcu semn spre picătura de culoarea chihlimbarului şi toţi şase gustară de îndată din ea, nereuşind însă să-şi ascundă repulsia.

— E un gust pe care-l dobândeşti în timp, spuse Lowell. O să vă învăţaţi cu el. O să vă...

Propoziţia se opri brusc, neterminată. Afară, o maşină oprise lângă trotuar, iar glasul lui Madelaine se înălţa în aerul serii de vară.

Când Lowell reveni de lângă fereastră după ce o văzuse pe Madelaine sărutându-şi şeful, omuleţii îngenuncheară cu faţa spre el şi intonară un cântec care străbătea slab şi suav până la el.

— Hei, spuse Lowell protestând, ce-i cu chestia asta, mă rog? Nu am făcut nimic deosebit pentru voi, absolut nimic. Ia uitaţi-vă la mine, sunt un om obişnuit. Sunt la fel de obişnuit precum praful de pe faţa pământului. Să nu cumva să credeţi că...

Râse de absurditatea acelei noţiuni.

Cântecul merse mai departe: ardent, stăruitor, idolatrizant.

— Ascultaţi, zise Lowell auzind-o pe Madelaine cum urca scările, trebuie să vă ascundeţi până când o să-mi clarific în mintea mea ce să fac cu voi.

Privi repede în jur şi zări cuţitul, naveta spaţială. Îl aşeză lângă farfurioară şi îi îndemnă din nou de la spate cu vârful creionului.

— Haideţi, intraţi aici la loc pentru câteva minute.

Se făcură nevăzuţi cu toţii în gaură, iar Lowell puse căpăcelul perlat la locul său exact în clipa în care Madelaine intră în casă.

— Bună, spuse ea voioasă.

Dădu cu ochii de farfurioară.

— Te-ai distrat bine?

— Doar un pic, aşa, spuse Lowell. Dar tu?

— Parcă ai dat de mâncare unor şoareci aici.

— M-am simţit singur, cum i se întâmplă oricui, spuse Lowell.

Ea se înroşi la faţă.

— Îmi pare rău de aniversare, Lowell.

— Nu face nimic.

— Nu mi-am amintit de asta decât când eram în drum spre casă, acum câteva minute, şi-atunci m-a lovit în moalele capului.

— Lucrul cel mai importat este dacă ai încheiat afacerea, spuse vesel Lowell.

— Da, da, am încheiat-o.

Madelaine era neliniştită şi abia reuşi să zâmbească când descoperi trandafirii de pe măsuţa din hol.

— Ce frumoşi sunt!

— Aşa m-am gândit şi eu.

— Cuţitul ăsta e nou?

— Care, ăsta?

— Da, l-am luat în drum spre casă.

— Ne trebuia aşa ceva?

— Mi-a plăcut mie pur şi simplu. Te deranjează?

— Nu, absolut deloc.

Se uită stânjenită la cuţit.

— Ne-ai văzut, nu-i aşa?

— Pe cine? Ce să văd?

— M-ai văzut sărutându-l pe Bud adineauri, afară.

— Da, dar nu mi-am închipuit că eşti distrusă fiindcă v-am văzut.

— M-a cerut de nevastă, Lowell.

— Serios? Şi tu i-ai răspuns că...

— I-am răspuns că da.

— Habar n-aveam că-i aşa de simplu.

— Îl iubesc, Lowell. Vreau să mă mărit cu el. Chiar trebuie să baţi ritmul în palmă cu cuţitul ăla?

— Iartă-mă. Nu mi-am dat seama de asta.
— Deci? zise ea cu sfială după o tăcere îndelungată.
— Cred că s-a spus aproape tot ce era de spus.
— Lowell, îmi pare nespus de rău.
— Îți pare rău pentru mine? Termină cu prostiile! O mulțime de orizonturi noi s-au deschis în fața mea.
Se îndreptă încetișor spre ea și-și petrecu brațul în jurul ei.
— Dar o să dureze ceva timp până când am să mă obișnuiesc cu asta, Madelaine. Îmi dai un sărut? Îmi dai un sărut de adio, Madelaine?
— Lowell, te rog...
Ea întoarse capul într-o parte și încercă să-l împingă ușurel departe de ea.
El o strânse în brațe cu putere.
— Lowell, nu. Încetează, Lowell. Lowell, mă doare. Te rog!
Ea îl lovi în piept și se desprinse de lângă el.
— Nu pot să sufăr chestia asta! strigă ea cu amărăciune.
Naveta spațială din mâna lui Lowell prinse să bâzâie și deveni fierbinte. Începu să vibreze și țâșni glonț din mâna lui, prin propriile ei forțe, direct în inima lui Madelaine.

Lowell nu fu nevoit să caute numărul de la poliție. Madelaine îl lipise cu scotch pe măsuța de telefon.
— Secția șapte de poliție. Sergentul Cahoon la telefon.
— Domnule sergent, zise Lowell, vreau să semnalez un caz de moarte accidentală.
— O omucidere? întrebă Cahoon.
— Nu știu cum se cheamă treaba asta. Durează ceva timp ca să vă explic.

După sosirea poliției la fața locului, Lowell își istorisi povestea cu calm, începând din momentul în care găsise naveta spațială și până la sfârșit.
— Într-un fel, a fost vina mea, spuse el. Omuleții ăștia m-au luat drept Dumnezeu.

BUNĂ ZIUA, ROȘCATO!

Soarele apunea în spatele podului mobil mare și negru. Împreună cu culeele și cu pilonii săi uriași, podul cântărea mai mult decât întregul sat situat la vărsarea râului, la umbra sa.

Pe un scaun rotativ din localul aflat la unul dintre capetele podului stătea Red Mayo, noul operator al podului. De-abia își terminase orele de program.

Atmosfera din local fu tulburată de scârțâitul chinuitor al unui rulment uscat din interiorul scaunului rotativ atunci când Red se întoarse cu spatele la ceașca lui de cafea și la hamburger și se uită în sus, spre pod, ca și cum ar fi așteptat ceva. Era un tânăr corpolent, de douăzeci și opt de ani, cu o față lată și meschină ca a unui măcelar.

Barmanul plăpând și ceilalți trei clienți, toți numai bărbați, se uitau la Red cu un aer prietenos, ca și cum erau gata să-i zâmbească larg la primul semn de prietenie venit din partea acestuia.

Dar el nu manifestă nici un semn de prietenie. Atunci când ochii lui Red îi întâlniră fugitiv pe ai lor, Red trase aer în piept și-și îndreptă din nou atenția către mâncarea din fața lui. Se jucă cu tacâmurile de pe masă și mușchii masivi ai antebrațelor sale i se

încordară sub tatuaje, sub simbolurile îngemănate ale setei de sânge și ale dragostei: pumnale și inimi.

Înghiontit de la spate de ceilalți trei clienți, barmanul i se adresă lui Red cât se poate de politicos:

— Vă rog să mă scuzați, domnule, zise el, dumneavoastră sunteți cumva Red Mayo?

— Da, eu sunt, răspunse Red fără să ridice privirea.

Un oftat universal și un murmur vesel se înălțară în aer.

— Știam eu că el e... Bănuiam eu că el e... Este el în persoană... spuse corul celor trei.

— Nu-ți mai aduci aminte de mine, Red? întrebă barmanul. De Slim Corby?

— Ba da, îmi amintesc de tine, zise Red fără nici o tragere de inimă.

— Dar de *mine* îți aduci aminte, Red? spuse un client mai în vârstă, plin de speranță. De George Mott?

— Salut, zise Red.

— Red, îmi pare rău de moartea mamei tale și a tatălui tău, spuse Mott. Asta a fost cu ani buni în urmă, dar nu am reușit să te văd până acum. Oameni de treabă. Oameni *foarte* de treabă.

Văzând că ochii lui Red priveau plini de apatie, acesta șovăi.

— Red, îți mai aduci aminte de mine, de George Mott?

— Îmi aduc aminte, spuse Red.

Arătă din cap spre ceilalți doi clienți.

— Ăsta e Harry Childs, iar celălalt e Stan West.

— Își aduce aminte... Sigur că-și aduce aminte... Cum ar putea Red să ne uite? zise corul care nu avea astâmpăr.

Continuară să facă gesturi nesigure de bun venit.

— Ptiu! spuse Slim, barmanul, credeam că n-o să te mai vedem niciodată. Credeam că ai dispărut pentru totdeauna.

— Ai crezut greşit, spuse Red. Se mai întâmplă.

— Cât timp a trecut, Red? întrebă Slim. Opt, nouă ani?

— Opt, spuse Red.

— Tot în marina comercială eşti? întrebă Mott.

— Sunt operator de poduri, zise Red.

— Unde? întrebă Slim.

— La podul ăsta de aici, răspunse Red.

— Heeeeeei, aţi auzit? zise Slim.

Vru să-l bată pe umeri pe Red, dar se răzgândi.

— Red e noul operator de pod!

— S-a întors acasă... S-a ales cu o slujbă bună... Drăguţ, nu-i aşa? zise corul.

— Când începi treaba? întrebă Mott.

— Am început-o deja, spuse Red. Sunt două zile de când stau acolo, sus.

Rămaseră toţi cu gura căscată.

— N-am auzit o vorbuliţă despre treaba asta... Niciodată nu m-am gândit să mă uit în sus ca să văd cine-i acolo... Două zile şi noi nu l-am văzut, spuse corul.

— Eu traversez podul de patru ori pe zi, zise Slim. Ar fi trebuit şi tu să mă saluţi sau să-mi spui ceva. Ştii, ajungi să crezi că operatorul podului face şi el parte din maşinărie. Sunt sigur că ne-ai văzut pe mine, pe Harry, pe Stan, pe domnul Mott, pe Eddie Scudder şi pe toţi ceilalţi traversând podul şi nu ai scos o vorbă?

— Nu eram pregătit să fac asta, zise Red. Trebuia să stau mai întâi de vorbă cu altcineva.

— Oh, spuse Slim.

Se făcu alb ca varul la faţă. Privi spre ceilalţi trei sperând să-l lumineze şi nu primi drept răspuns decât trei ridicături din umeri. În loc să întrebe despre cine era vorba, Slim încercă să-şi ascundă curiozitatea frângându-şi neliniştit degetele.

— Nu face mutra asta la mine, zise Red iritat.

— Care mutră, Red? spuse Slim.

— Nu te mai face că nu ştii cu cine am stat de vorbă, zise Red.

— Red, jur pe ce am mai sfânt că nu ştiu, spuse Slim. A trecut atâta amar de vreme de când n-ai mai fost pe-acasă, încât mi-e cam greu să-mi imaginez *pe cine* ai vrea să vezi *în mod special.*

— Atâţia oameni care-au venit şi-au plecat... A curs atâta apă pe sub podul ăsta... toţi vechii tăi prieteni s-au însurat şi s-au aşezat pe la casele lor, zise corul.

Red le zâmbi răutăcios ca să-i facă să înţeleagă că nu aveau să-l poată duce cu preşul.

— O fată, zise Red. Am stat de vorbă cu o fată.

— Ooooooooo, spuse Slim.

Chicoti pe înfundate cu un aer lasciv.

— Lup bătrân, lup bătrân de mare. Ai început să tânjeşti din senin după vreo bucăţică din bătrânul oraş natal, ai?

Se opri din chicotit de îndată ce Red se uită la el.

— Nu te opri, distrează-te mai departe, zise Red furios. Fă-o pe prostul. Mai ai vreo cinci minute până soseşte Eddie Scudder aici.

— Ce zici? Eddie? spuse Slim simţindu-se neajutorat în mijlocul confuziei generale.

Corul amuţise, cu privirile aţintite drept înainte.

Red le stricase planurile de bun venit şi le oferise în schimb doar teamă şi consternare.

Afectat, Red îşi strânse buzele pungă.

— Nu vă puteți închipui de ce ar vrea Red Mayo să-l vadă pe Eddie Scudder, zise el cu o voce prefăcută.

Îl enerva la culme inocența din jurul său.

— Chiar am uitat cum e satul ăsta, zise el. Dumnezeule mare, toți se învoiesc să spună aceeași minciună gogonată și, în scurt timp, toată lumea o crede ca și cum ar fi adevărul adevărat.

Lovi cu pumnul în tejghea.

— Până și prietenii mei! zise el. Sânge din sângele meu, nici măcar ei nu mi-au suflat o vorbă despre asta în scrisorile lor.

Părăsit de cor, Slim era acum îngrozitor de singur cu roșcatul morocănos.

— Ce minciună? zise el tremurând.

— Ce minciună, ce minciună? spuse Red imitând glasul unui papagal. Polly vrea o bombonică, Polly vrea o bombonică! Cred c-am văzut cam de toate în călătoriile mele, dar un singur lucru am văzut care să se compare cu treaba asta, băieți.

— Care? zise Slim care devenise ca un robot.

— E vorba de șarpele ăla sud-american, înțelegeți? zise Red. Îi plăcea să fure copii. Fura câte un copil și îl creștea ca și cum ar fi fost șarpe. Îl învăța să se târască și toate chestiile de genul ăsta. Și toți ceilalți șerpi îl tratau ca și cum copilul era tot șarpe, ca și ei.

În liniștea care se lăsase, corul se simți obligat să murmure:

— Nu am mai auzit de așa ceva... Un șarpe să facă una ca asta... Ei, asta-i bună!

— O să-l întrebăm pe Eddie când o să sosească, spuse Red. Dintotdeauna s-a priceput foarte bine la animale și la natură.

Se aplecă peste masă și-și umplu gura cu hamburger, dând de înțeles că discuția luase sfârșit.

— Eddie întârzie, spuse el cu gura plină. Sper c-a primit mesajul meu.

Se gândi la mesagera lui și la felul cum o trimisese cu veștile.

Mestecând energic, cu privirea lăsată în jos, începu curând să retrăiască ziua. În mintea lui, se făcu amiază din nou.

La prânz, lui Red i se păruse că manevra întreg satul din cabina lui din oțel și sticlă, aflată la câțiva metri deasupra șoselei, pe grinda unuia din capetele podului. Numai norii și contragreutățile masive ale podului erau mai presus de Red.

Era vorba de o singură manevră de jumătate de centimetru a brațului care controla podul și tocmai datorită acestei jumătăți de centimetru Red pretindea că manevrează tot satul, ca și cum ar fi fost Dumnezeu. I se părea un lucru normal să creadă că el și împrejurimile se mișcau și că apa de dedesubt stătea neclintită. Fusese nouă ani marinar în marina comercială, iar ca operator de pod lucra de mai puțin de două zile.

Când auzi urletul de la prânz al sirenei de incendiu, Red se opri din manevrat și se uită cu binoclul la baraca de stridii a lui Eddie Scudder de dedesubt. Baraca era șubredă și arăta ca vai de ea pe pilonii de la gura de vărsare a râului, fiind unită cu malul mlăștinos și sărat prin două scânduri care se bălăngăneau.

Albia râului din jurul acesteia era un cerc alb și sclipitor de cochilii de stridii.

Nancy, fiica în vârstă de opt ani a lui Eddie, ieși din baracă și țopăi ușurel pe scânduri cu fața ridicată spre soare. Apoi se opri din țopăit și rămase serioasă.

Red acceptase slujba aceasta pentru că îi oferea posibilitatea de a o urmări cu privirea. Știa ce însemna

seriozitatea aceea. Era preludiul unui ritual, ritualul lui Nancy care-și pieptăna părul roșu aprins.

Degetele lui Red se plimbau pe binoclu ca și cum acesta ar fi fost un clarinet.

— Bună ziua, roșcato! șopti el.

Nancy își pieptăna iarăși și iar cascada aceea de păr roșu. Ținea ochii închiși și fiecare smucitură a pieptenelui părea să o umple de un extaz dulce-amar.

Pieptănatul părului o secă de puteri. Traversă lunca sărată cu un aer serios și escaladă malul abrupt până la șoseaua care traversa podul. În fiecare zi, la prânz, Nancy trecea podul până la localul din capătul celălalt ca să aducă prânzul fierbinte pentru ea și pentru tatăl ei.

În timp ce fetița se apropia de el, Red îi zâmbi lui Nancy. Observând zâmbetul, ea își atinse părul.

— E tot acolo, spuse Red.

— Ce anume? întrebă Nancy.

— Părul tău, Red.

— Ți-am mai spus și ieri, zise ea, nu mă cheamă Red. Mă cheamă Nancy.

— Cum *altfel* te poate striga cineva *decât* Red? spuse Red.

— Ăsta e numele tău, zise Nancy.

— Așa că am dreptul să ți-l dau ție, dacă am chef, spuse Red. Nu știu pe nimeni altcineva care să fie mai îndreptățit ca mine.

— Nici măcar n-ar trebui să vorbesc cu tine, zise ea veselă, tachinându-l cuviincios.

Nu exista nici o bănuială în mintea ei. Întâlnirile lor semănau cu cele din povești, în care Red nu era un străin oarecare, ci un vrăjitor simpatic care se ocupa de podul cel fermecat, un vrăjitor ce părea să știe mult mai multe lucruri despre fată decât știa ea însăși.

— Nu ți-am spus că și eu am crescut în satul ăsta, exact ca tine? zise Red. Nu ți-am spus că am fost la colegiu împreună cu mama și cu tatăl tău? Nu mă crezi?

— Ba te cred, spuse Nancy. Numai că mama obișnuia să spună că fetițele n-ar trebui să le vorbească oamenilor străini. N-ar trebui să intre-n vorbă cu ei hodoronc-tronc.

Red alungă înțepăturile sarcastice din glasul său.

— Era o femeie bine-crescută, nu-i așa? zise el.

— Mda, știa cât de frumos trebuie să se poarte fetițele și băiețeii. Da, domnule, bună ca pâinea caldă, așa era Violet. Da, așa era. Toată lumea spune chestia asta, zise Nancy cu mândrie. Nu numai tati și cu mine.

— Tati, ei? zise Red imitând-o. Tati, tati, tati, Eddie Scudder e tăticul meu cel bun.

Lăsă capul într-o parte cu băgare de seamă.

— Nu i-ai spus că sunt aici, sus, nu-i așa?

Nancy roși la auzul acestei acuzații.

— Nu mi-aș călca în picioare cuvântul de onoare.

Red zâmbi și clătină din cap.

— Ei, să vezi surpriză când o să-mi fac apariția ca din senin după atâția ani.

— Unul din ultimele lucruri pe care mi le-a spus mama înainte să moară e că niciodată nu trebuie să-ți calci cuvântul de onoare, zise Nancy.

Red încuviință respectuos cele auzite.

— O fată foarte serioasă, mama ta, zise el. Când am terminat noi liceul, celelalte fete voiau să-și mai facă puțintel de cap înainte să se așeze la casa lor. Dar nu și Violet. Nu, domnule, nu. La vremea respectivă, am plecat în primul meu voiaj, iar când m-am întors un an mai târziu, ea se măritase bine mersi, se așezase la casa ei cu Eddie și te născuse pe tine. Evident, nu aveai păr deloc atunci când te-am văzut eu.

— Acum trebuie să plec ca să iau prânzul lui tati, zise Nancy.

— Tati, tati, tati, spuse Red. Trebuie să fac asta pentru tati, trebuia să fac astălaltă pentru tati. Tare bine trebuie să mai fie să ai o fiică frumoasă și isteață ca tine. Tati, tati. L-ai întrebat pe tati al tău de povestea cu părul roșcat, așa cum ți-am zis eu să-l întrebi?

— A zis că el crede că asta se moștenește din familie, spuse Nancy. Numai că uneori apare așa, din senin, ca în cazul meu.

Își duse mâna spre păr.

— Tot acolo este, zise Red.

— Ce anume? spuse Nancy.

— *Părul* tău, roșcato!

Râse zgomotos.

— Îți jur, dacă s-ar întâmpla ceva cu părul ăla într-o bună zi, nu știu ce ți-aș face. Apare din senin, nu-i așa? Așa a zis Eddie?

Red clătină din cap cu un aer judicios.

— *El* știe. Presupun că într-o vreme Eddie s-a gândit mult la povestea asta cu părul roșcat. Uite, să luăm drept exemplu familia *mea*: dacă *eu* aș avea vreodată un copil care să nu fie roșcat, *treaba asta* ar pune pe gânduri și ar băga la idei pe toată lumea. Suntem o familie de roșcați de când lumea și pământul.

— Asta-i foarte interesant, spuse Nancy.

— Cu cât te gândești mai bine la asta, cu atât mai interesant devine totul, spuse Red. Din câte știu eu, tu și tatăl meu suntem cam singurii roșcați pe care i-a avut vreodată satul ăsta. Acum, că tata s-a dus, asta înseamnă că am rămas numai noi doi.

Nancy își păstră aerul senin.

— Aha, spuse ea. Bine, la revedere.

— La revedere, roșcato.

În timp ce fetița se depărta, Red luă binoclul și se uită în jos spre baraca de stridii a lui Eddie. Îl vedea pe Eddie prin fereastră, albastru-cenușiu în penumbra dinăuntru, scoțând stridiile din cochilii. Eddie era un bărbat micuț de statură, cu un cap mare, cu o expresie de tristețe maiestuoasă. Așa trebuie să fi arătat Iov în tinerețea lui.

— Salut, șopti Red. Ia ghici cine a venit acasă.

Când Nancy trecu înapoi dinspre local cu o pungă de hârtie caldă și voluminoasă, Red o opri din nou.

— Ia spune, poate te faci asistentă când ai să fii mare, după felul în care te îngrijești așa de bine de bătrânul Eddie. Mi-ar fi plăcut mie să fi fost asistente așa de grijulii ca tine în spitalul în care am fost eu.

Chipul lui Nancy se îmblânzi de milă.

— Ai fost în spital?

— Trei luni, roșcato, în Liverpool, fără ca vreun prieten sau vreo rudă de pe lumea asta să vină să mă vadă sau măcar să-mi trimită urări de însănătoșire grabnică.

Căzu pe gânduri.

— Ciudat lucru, roșcato, niciodată nu mi-am dat seama cât de singur eram până când am fost nevoit să zac la pat și să stau locului, până când am aflat că nu mai puteam să mai plec vreodată pe mare.

Își umezi buzele cu limba.

— Asta m-a schimbat, roșcato, *uite-așa*, zise el și pocni din degete. Dintr-odată, aveam nevoie de un cămin, zise el, de cineva care să aibă grijă de mine și care să-mi țină de urât, chiar și-ntr-o căsuță sărăcăcioasă cum e cea de colo. Nu aveam nimic, roșcato, în afară de permisul de marinar care nu valorează nici cât hârtia pe care e tipărit pentru un om cu un singur picior.

Nancy rămase interzisă.

— Nu ai decât un singur picior?

— Într-o zi eram băiatul nebunatic şi dur de care toţi de aici îşi amintesc, zise Red arătând satul cu un gest larg al mâinii. A doua zi, eram deja bătrân, foarte bătrân.

Nancy îşi muşcă încheieturile degetelor, împărtăşindu-i durerea.

— Nu ai şi tu o soţie sau o mamă sau vreo prietenă care să aibă grijă de tine? întrebă ea.

Prin atitudinea ei, îşi oferea serviciile de fiică, de parcă ar fi fost un lucru simplu pe care orice fată de treabă l-ar fi făcut.

Red îşi lăsă capul în jos.

— Au murit, spuse el. Mama e moartă şi singura fată pe care am iubit-o vreodată e moartă şi ea. Cât despre prietene, roşcato, niciodată nu sunt ceea ce se cheamă prietenoase *cu adevărat* dacă nu le poţi iubi *pe ele*, dacă eşti îndrăgostit de o fantomă.

Chipul drăgălaş al lui Nancy se crispa în vreme ce Red o obliga să contemple cruzimea vieţii.

— De ce locuieşti în susul râului dacă tot eşti aşa de singur? zise ea. De ce nu stai aici, jos, unde ai fi împreună cu vechii tăi prieteni?

Red ridică dintr-o sprânceană.

— Vechii mei prieteni? Ce mai prieteni de treabă care nici nu s-au obosit măcar să-mi trimită o ilustrată prin care să-mi spună că fiica lui Violet are părul roşu-aprins. Nici măcar prietenii mei nu mi-au spus asta.

Vântul începu să bată mai rece şi, parcă de undeva de departe, vocea lui Nancy ajunse până la el.

— Se răceşte mâncarea lui tati! spuse ea.

Începu să se îndepărteze.

— Roşcato!

Copila se opri şi-şi duse mâna spre păr. Stătea în continuare cu spatele spre el.

Red şi-ar fi dorit mai mult ca oricând să-i poată vedea faţa.

— Spune-i, te rog, lui Eddie că vreau să stau de vorbă cu el, da? Spune-i să vină la local după ce termin serviciul, pe la cinci şi zece.

— O să-i spun, zise ea.

Glasul ei era limpede, calm.

— Pe cuvântul tău de onoare?

— Pe cuvântul meu de onoare, zise ea.

Începu să meargă din nou.

— Roşcato!

Îşi duse mâna spre păr, dar nu se mai opri din mers. Red o urmări prin binoclu, iar ea îşi dădu seama că era privită. Ţinea capul întors, ca el să nu-i poată vedea chipul. La câteva secunde după ce fetiţa intră în baraca de stridii, o jaluzea fu trasă la fereastra care dădea spre pod.

În tot restul după-amiezii, baraca ar fi putut la fel de bine să fie goală, judecând după lipsa oricărei mişcări pe acolo. O singură dată, spre apus, se întâmplă ca Eddie să iasă din baracă. Nu se uită prea mult în sus, spre pod, şi îşi ţinu şi el chipul ascuns.

Scârţâitul scaunului său din local îl readuse pe Red în prezent. Clipi din pricina soarelui care apunea şi zări silueta lui Eddie Scudder care traversa podul, cu capul mare şi cu picioarele crăcănate, ducând cu el o pungă de hârtie.

Red se întoarse cu spatele spre uşă, căută într-unul din buzunarele hainei şi scoase de acolo un mănunchi de scrisori pe care le aşeză pe masă în faţa lui. Îşi puse

vârful degetelor peste ele, ca un jucător de cărți care preferă să păstreze cărțile servite.

— Iată-l pe omul momentului, zise el.

Nimeni nu scoase o vorbuliță.

Eddie intră fără nici un fel de ezitare, salutând ceremonios pe toată lumea și pe Red în ultimul rând. Vocea lui era surprinzător de caldă și de profundă.

— Salut, Red, zise el. Nancy mi-a spus că vrei să te întâlnești cu mine.

— Așa-i, spuse Red. Nici unul dintre cei de aici nu poate să-și dea seama ce am să-ți spun.

— Și pentru Nancy a fost ceva bătaie de cap ca să-și dea seama despre ce-i vorba, zise Eddie fără nici o urmă de ranchiună.

— Și s-a prins până la urmă? spuse Red.

— S-a prins cât se poate prinde un copil de opt ani, zise Eddie.

Se așeză pe scaunul de lângă Red și-și puse punga pe masă, lângă scrisori. Se arătă ușor surprins la vederea scrisului de pe scrisori și nu făcu nici un efort pentru a-și ascunde uimirea față de Red.

— Slim, o cafea, te rog, zise el.

— Poate c-ar trebui să purtăm discuția asta între patru ochi, spuse Red.

Era un pic descumpănit de stăpânirea de sine a lui Eddie. Și-l aducea aminte pe Eddie drept un tip oarecare, fără sare și fără piper.

— Mi-e indiferent, zise Eddie. Dumnezeu ne va fi martor oricum, indiferent unde-am purta discuția asta.

Faptul că-l includea pe Dumnezeu direct în întâlnirea lor fu de asemenea un lucru neașteptat pentru Red. În visele sale cu ochii larg deschiși pe patul de spital, singurele cuvinte răsunătoare din mintea lui

nu fuseseră decât cuvintele de necontestat care vorbeau despre dreptul unui om la dragostea propriului său copil, sânge din sângele său. Red simți nevoia de a se umfla în pene, de a dramatiza superioritatea lui ca statură și ca greutate.

— Mai întâi de toate, zise el cu importanță, vreau să spun că nu-mi pasă ce spune legea despre treaba asta. E vorba de mult mai mult de-atât.

— Bun, zise Eddie. Atunci înseamnă că am căzut de acord mai întâi de toate. Asta speram și eu.

— Ca să mă asigur că nu vorbim despre două lucruri total diferite, zise Red, dă-mi voie să-ți spun drept în față că eu sunt tatăl acelui copil, și nu tu.

Eddie amestecă în cafea cu o mână care nu șovăia deloc.

— Vorbim exact despre același lucru, spuse el.

Slim și ceilalți trei se uitară cu disperare pe fereastră afară.

Lingurița lui Eddie se învârti o dată și încă o dată și încă o dată în cafea.

— Zi mai departe, spuse el vesel.

Red era uimit peste măsură. Lucrurile decurgeau mai repede decât ar fi crezut el și, în același timp, păreau că nu se îndreptau spre nici un rezultat. Trecuse de punctul culminant al discursului pentru care se întorsese acasă și nu se schimbase nimic – și nimic nu părea că avea de gând să se schimbe.

— Toată lumea ți-a ținut isonul prefăcându-se că-i copilul tău, spuse el indignat.

— S-au purtat ca niște vecini cumsecade, zise Eddie.

Mintea lui Red era acum un amalgam de replici pe care nu le folosise încă, replici care de data asta nu păreau să se potrivească nicăieri.

— Sunt dispus să fac o analiză a sângelui ca să stabilim cine-i tatăl fetei, zise el. Tu ești dispus să faci așa ceva?

— Chiar trebuie să sângerăm cu toții înainte de a ne da crezare unul altuia? zise Eddie. Doar ți-am mai spus că sunt de acord cu tine. Tu ești tatăl ei. Toată lumea știe treaba asta. Cum să nu fi observat așa ceva?

— Ți-a spus că mi-am pierdut un picior? întrebă Red cu obrajii arzându-i.

— Da, zise Eddie. Asta a impresionat-o mai mult decât orice. E exact ce-ar impresiona cel mai mult un copil de opt ani.

Red se uită la propria lui imagine reflectată în cafetieră și văzu că avea ochii umezi, iar fața îi era de un roz-aprins. Imaginea sa îl asigură că vorbise cum trebuia, că vorbea cât se poate de serios.

— Eddie, fetița aceea e a mea și o vreau.

— Îmi pare rău pentru tine, Red, zise Eddie, dar nu pot să ți-o dau.

Pentru întâia oară, mâna îi tremura, ceea ce făcea ca lingurița lui să se lovească ușor de marginea ceștii.

— Cred c-ai face mai bine să pleci de aici.

— Tu crezi că treaba asta-i un fleac? întrebă Red. Crezi că un om poate să dea înapoi de la așa ceva pur și simplu, ca și cum ar fi un fleac, să-și lase propriul copil și să uite pur și simplu de treaba asta?

— Cum nici eu nu sunt tată la rândul meu, zise Eddie, nu pot decât să-mi imaginez prin ceea ce treci.

— Glumești? zise Red.

— Eu nu glumesc, zise Eddie cu o voce fără inflexiuni.

— Ăsta e un fel meșteșugit de a-mi spune că tu îi ești tată mai mult decât îi sunt eu? zise Red.

— Dacă nu am spus asta până acum, atunci am s-o spun, zise Eddie.

Mâna îi tremura atât de tare, încât fu nevoit să pună lingurița jos și să se prindă de muchia mesei.

De data asta, Red văzu cât de înspăimântat era Eddie și-și dădu seama cât de false erau stăpânirea de sine și respectul lui. Red simți cum puterea lui se întețea, simți șuvoiul exploziv de mulțumire și de dreptate la care visase. Dintr-odată, el era cel care controla situația, având de spus atât de multe lucruri și-având la dispoziție atât de mult timp în care să le spună.

Îl înfuria faptul că Eddie încercase să-l intimideze și să-l deruteze și că aproape reușise să facă asta. Iar în culmea acelei furii se afla ura lui Red față de lumea rece și goală. Acum, singura lui dorință era să-l zdrobească pe omulețul acela de lângă el.

— E copilul lui Violet și al meu, zise Red. Ea nu te-a iubit niciodată.

— Eu sper că m-a iubit, zise umil Eddie.

— S-a măritat cu tine pentru că s-a gândit că nu mă mai întorc niciodată! spuse Red.

Luă o scrisoare din vârful teancului și o flutură pe sub nasul lui Eddie.

— Ea singură mi-a spus, chiar așa, cu cuvintele astea.

Eddie refuză să se uite la scrisoare.

— Asta s-a întâmplat cu mult timp în urmă, Red. Multe se pot întâmpla.

— Hai să-ți spun eu un lucru care nu s-a întâmplat, zise Red. Ea nu a încetat nici o clipă să-mi scrie, nu a încetat niciodată să mă implore să vin înapoi.

— Presupun că toate lucrurile astea au ținut o scurtă perioadă de timp, zise domol Eddie.

— O scurtă perioadă de timp? zise Red.

Răsfoi printre scrisori și aruncă una în fața lui Eddie.

— Uită-te la data de pe scrisoarea aia, da? Numai uită-te la data de pe *aia*.

— Nu vreau, zise Eddie.

Se ridică în picioare.

— Ți-e frică, spuse Red.

— Așa este, zise Eddie.

Închise ochii.

— Pleacă, Red. Te rog să pleci.

— Eddie, îmi pare rău, spuse Red, dar nimic n-o să mă facă să plec. Red s-a întors acasă.

— Dumnezeu să te aibă în pază! spuse Eddie.

Se îndreptă spre ușă.

— Ți-ai uitat punga de hârtie, zise Red.

Îi venea să danseze.

— E-a ta, răspunse Eddie. Ți-a trimis-o Nancy. A fost ideea ei, nu a mea. Martor mi-e bunul Dumnezeu că aș fi oprit-o să facă așa ceva dacă aș fi știut.

Eddie plângea.

Ieși din local și traversă podul în întunericul care începea să se lase. Slim și ceilalți trei clienți împietriseră.

— Dumnezeule mare! strigă Red către ei. Propriul meu sânge! Bucățică din mine! E cel mai profund lucru care poate exista! Ce m-ar putea face să plec vreodată?

Nici unul nu-i răspunse.

Red fu cuprins de o tristețe îngrozitoare, ca după o bătălie. Își supse dosul mâinii sale ca și cum și-ar fi oblojit o rană.

— Slim, spuse el, ce-i în punga aia?

Slim desfăcu punga și se uită înăuntru.

— E păr, Red, zise el. Păr roșu.

PICĂTURI MICI DE PLOAIE

Acum, Larry nu mai e printre noi.

Noi, burlacii, suntem oameni singuratici. Dacă n-aș fi fost al naibii de singur din când în când, nu aș fi fost prieten cu Larry Whiteman, baritonul. Nu prieten, ci tovarăș, însemnând că îmi petreceam destul timp cu el, chiar dacă nu îl plăceam într-un mod special. După părerea mea, pe măsură ce burlacii înaintează în vârstă, devin din ce în ce mai selectivi în privința celor care le țin de urât și, ca de altfel orice altceva din viețile lor, prietenii devin un obicei și probabil o parte a rutinei. Spre exemplu, deși îngâmfarea scandaloasă și frivolitatea lui Larry îmi întorceau stomacul pe dos, ani la rând am trecut când și când pe la el ca să-l văd. Iar când ajung să analizez ce vrea să însemne „când și când", îmi dau seama că mă întâlneam cu Larry în fiecare zi de marți între orele cinci și șase ale după-amiezii. Dacă, stând în boxa martorilor, ar fi să mă întrebe cineva unde am fost în seara zilei de vineri, din cutare și cutare dată, n-ar trebui decât să mă gândesc unde ar urma să fiu vinerea următoare, pentru a-i spune unde am fost probabil în vinerea despre care eram întrebat.

Dați-mi voie să adaug repede că îmi plac femeile, dar că sunt burlac pentru că așa am vrut eu. Dacă

burlacii sunt nişte oameni singuratici, sunt convins că bărbaţii însuraţi sunt şi ei nişte oameni singuratici care au una sau mai multe persoane care depind de ei.

Când spun că-mi plac femeile, pot să dau nume şi poate, odată cu dovada acestui obicei, să justific şi amiciţia mea cu Larry prin prisma lor. E vorba de Edith Vranken, fiica fabricantului de bere din Schenectady, care îşi dorea să cânte, de Janice Gurnee, fata comerciantului de ustensile din Indianapolis, care îşi dorea să devină cântăreaţă, de Beatrix Werner, fata inginerului consultant din Milwaukee, care îşi dorea să devină cântăreaţă şi de Ellen Sparks, fiica angrosistului de produse alimentare, care îşi dorea să devină cântăreaţă.

Le-am cunoscut pe aceste tinere atrăgătoare una câte una şi în ordinea indicată în studioul lui Larry sau în ceea ce oricine altcineva ar numi *apartamentul* lui. Larry îşi rotunjea veniturile de solist dând lecţii de canto unor tinere bogate şi frumoase care îşi doreau să devină cântăreţe. Cu toate că Larry era un tip dulce precum o prăjitură caldă cu ciocolată de casă, arăta în acelaşi timp puternic şi masiv, ca un cherestegiu proaspăt ieşit din colegiu, dacă ar exista aşa ceva, sau ca un poliţist călare devină cântăreaţă din garda regală canadiană. Evident, vocea lui crea impresia că era în stare să sfarme pietre între degetul mare şi cel arătător. Elevele lui se îndrăgosteau de el inevitabil. Dacă m-aţi întreba *cum* îl iubeau, nu v-aş putea răspunde decât printr-o altă întrebare: la care parte a acestui proces vă referiţi? Dacă vă referiţi la început, Larry era iubit temporar ca un părinte. Mai târziu, era iubit ca un îndrumător bun la suflet şi, în cele din urmă, ca amant.

După aceasta, venea ceea ce Larry şi prietenii săi ajunseseră să numească drept *absolvire*, ceva ce, de fapt, nu avea nimic de-a face cu statutul de cântăreaţă

al elevei, ci în întregime cu povestea amoroasă. Simptomul absolvirii era folosirea fără înconjur a cuvântului *căsătorie* de către elevă.

Larry era un fel de Barbă-Albastră şi, aş îndrăzni să spun, un mare norocos. Edith, Janice, Beatrix şi Ellen, grupul cel mai recent de absolvente, au iubit şi au fost iubite fiecare la rândul ei. Şi fiecăreia la rândul ei i s-au dat papucii. Erau fete nespus de frumoase, cu toatele. De asemenea, erau mult mai multe fete ca ele în oraşele de unde veniseră, şi acelea se urcau în trenuri, în avioane, în maşini decapotabile ca să ajungă la New York pentru că voiau să ajungă cântăreţe. Larry nu avea nici un fel de problemă în a le înlocui. Şi, având la îndemână atâtea rezerve, era scutit de tentaţia de a încheia vreun soi de înţelegere cu titlu permanent, cum este căsătoria.

Viaţa lui Larry, ca de altfel vieţile majorităţii burlacilor, dar într-o mai mare măsură, era planificată minut cu minut, rămânând foarte puţin timp pentru femei. Timpul pe care şi-l rezervase pentru eleva care se întâmpla să-i fie favorită consta în serile de luni şi de joi, mai exact. Exista un interval de timp pentru lecţii, un interval de timp pentru luat prânzul cu prietenii, un interval de timp pentru repetiţii, un interval de timp pentru frizerul său, un interval de timp pentru două cocteiluri cu mine, un interval de timp pentru orice şi niciodată nu-şi modifica programul cu mai mult de câteva minute. În aceeaşi manieră, îşi aranjase apartamentul aşa cum îşi dorise el: fiecare lucruşor la locul său, fără spaţii goale şi fără nici un obiect de care să nu fi avut nevoie. Deşi se prea poate să fi fost la un pas de căsătorie pe vremea când era foarte, foarte tânăr, căsătoria devenise în curând un lucru imposibil. Deşi se prea poate să fi dispus cândva

de un pic de timp și de spațiu ca să-și ia o soție, o soție incomodă, în cele din urmă ajunse să nu mai existe câtuși de puțin timp și spațiu, absolut deloc.

— Obiceiurile sunt punctul meu forte! spusese Larry odată. Ahhh, ce le-ar mai plăcea să-l priponească pe Larry, nu-i așa? Și să-l dea după ele, nu-i așa? Ei bine, înainte să mă poată prinde în capcanele lor, trebuie să mă scoată cu totul din albia mea, iar asta nu se poate. Îmi place la nebunie în albia mea mică și plăcută. Obișnuința, *Aes triplex*.

— Ce-nseamnă asta? am zis eu.

— *Aes triplex* – armătură triplă, spuse el.

— Oh!

Aes Kleenex ar fi fost mai aproape de adevăr, dar nici unul dintre noi doi nu știa asta la momentul acela. Ellen Sparks se afla prin preajmă și era în plină ascensiune spre paradisul lui Larry, Beatrix Werner fiind trimisă la plimbare cu vreo două luni de zile mai înainte, dar Ellen nu dădea nici un semn cum că ar fi fost diferită față de restul.

Am spus că-mi plăceau femeile și am dat drept exemplu câteva dintre elevele lui Larry, inclusiv pe Ellen. Îmi plăceau de la o distanță de siguranță. După ce Larry, în ciclul său amoros cu o preferată, înceta să mai joace rolul de tată plecat de acasă și se domolea într-unul mai prietenos, deveneam și eu, la rândul meu, un fel de tată. Un tată nepăsător, mai degrabă neglijent, dar fetelor le plăcea să-mi spună cum mergeau lucrurile și să-mi ceară sfaturi. Al naibii sfătuitor mai găseau în persoana mea, căci tot ce-mi venea prin minte să le spun era „Ei, bine, ce mama dracului, doar o dată în viață ești tânără".

La fel i-am spus și lui Ellen Sparks, o brunetă dată naibii de frumoasă care, din câte se pare, nu avea de

ce să se întristeze din pricina gândurilor negre sau a nevoii de bani. Vocea ei era destul de plăcută, dar atunci când cânta, era ca și cum corzile ei vocale ar fi urcat până în sinusuri.

— Un instrument muzical cu versuri, zise Larry, cu versuri italienești rostite cu un accent de locuitor de prin Vestul Mijlociu.

Dar el o lăsa să cânte mai departe, căci era foarte amuzant să te uiți la Ellen, iar ea își plătea onorariile cu promptitudine și niciodată nu părea să bage de seamă că Larry o taxa pentru lecții cu sume care variau în funcție de ce bani se întâmpla să aibă nevoie în momentul acela.

Am întrebat-o o dată de unde îi venise ideea să devină cântăreață, iar ea mi-a spus că îi plăcea Lily Pons. După mintea ei, acela era un răspuns, și încă unul cât se poate de potrivit. La drept vorbind, eu cred că voise să fugă din rezervația de acasă și să se distreze ca o fată de bani gata pe undeva, unde nu o cunoștea nimeni. Probabil că-și storsese mult creierii ca să se hotărască dacă motivul avea să fie muzica, teatrul sau arta. Din punctul acesta de vedere, avea preocupări mai serioase decât alte fetele aflate în situația ei. O fată pe care o cunosc eu s-a mutat într-un apartament spațios pe banii tatălui ei și a început să se cultive abonându-se la mai multe ziare. Preț de o oră în fiecare zi, sublinia cu religiozitate tot ceea ce i se părea important. Și asta cu un stilou de treizeci de dolari!

Ei bine, în calitate de părinte al lui Ellen la New York, am auzit-o, așa cum le-am auzit și pe celelalte de dinaintea ei, am auzit-o declarând că îl iubea pe Larry și că nu putea să bage mâna în foc, dar avea impresia că și el s-ar putea să o placă destul de mult pe ea. Era mândră de sine pentru că își croia drumul

în viață alături de un bărbat destul de cunoscut și fiindcă nu plecase de acasă decât de cinci luni de zile. Triumful ei era de două ori mai savuros căci, din câte am aflat eu, fusese considerată drept o pipiță prostuță în Buffalo. După asta, îmi vorbi cu șovăială despre serile cu vin și discuții amețitoare despre arte.

— Lunea și joia seara? am întrebat eu.

Ea se uită la mine cu gura căscată.

— Ce faci, tragi cu ochiul pe gaura cheii?

Șase săptămâni mai târziu, îmi vorbea cu prudență despre căsătorie, despre faptul că Larry părea să fie pe punctul de a pomeni despre așa ceva. Șapte săptămâni mai târziu, devenise absolventă. Întâmplarea face că am trecut pe la Larry pentru cocteilul din zilele de marți și am văzut-o așteptând în decapotabila ei galbenă pe partea cealaltă a străzii. Judecând după felul în care stătea prăbușită pe scaun, sfidătoare și în același timp complet sleită de puteri, mi-am dat seama ce se întâmplase. M-am gândit că cel mai bine era să-i dau pace, căci eram sătul până peste cap de aceeași poveste veche. Numai că ea m-a zărit și m-a făcut să tresar puternic cu un sunet de claxon.

— Hei, Ellen, bună. S-a terminat lecția?

— Haide, fă haz pe seama mea.

— Nu fac haz pe seama ta. De ce să fac haz?

— Pentru că și tu ești băgat în chestia asta, zise ea cu amărăciune. Bărbații! Ai știut despre celelalte, nu-i așa? Ai știut ce s-a întâmplat cu ele și ce avea să mi se întâmple și mie, nu-i așa?

— Am știut că elevele lui Larry au devenit destul de atașate de el.

— Și detașate. Ei bine, ai în față o fetișcană care nu o să se detașeze de el.

— E un om îngrozitor de ocupat, Ellen.

— Mi-a spus că profesia lui e o amantă geloasă, zise ea cu glas răgușit. Și-atunci eu ce sunt?

Mi s-a părut, într-adevăr, că replica lui Larry era mai substanțială decât era nevoie.

— Ei bine, Ellen, eu cred că tu ești o norocoasă. Meriți pe cineva mai apropiat de vârsta ta.

— E nedrept. Îl merit pe el.

— Chiar dacă ești suficient de nesăbuită încât să-l vrei pe el, nu-l poți avea. Existența lui e atât de închistată în obiceiuri, încât nu ar fi în stare să-și ia o soție. E mai ușor să-i convingi pe cei de la Opera metropolitană să lucreze în domeniul reclamelor.

— Am să mă întorc, zise ea cu asprime, pornind mașina.

Când am intrat, Larry era cu spatele spre mine. Făcea un amestec din mai multe băuturi.

— Lacrimi? zise el.

— Nici măcar una, am spus eu.

— Perfect, zise Larry.

N-aveam cum să fiu sigur că vorbea serios.

— Mă simt meschin ori de câte ori le văd plângând.

Ridică mâinile în aer.

— Dar ce pot să fac? Profesia mea e o amantă geloasă.

— Știu. Mi-a spus. Și Beatrice mi-a spus. Și Janice mi-a spus. Edith mi-a spus și ea.

Lista de nume păru că-i face plăcere.

— Apropo, Ellen zice că nu are de gând să se detașeze de tine.

— Serios? Câtă nesăbuință! Ei bine, las' că vedem noi.

Când apele s-au liniştit, când Ellen a căpătat convingerea că avea să aducă în Buffalo o celebritate garantată a New Yorkului în doar câteva săptămâni, am invitat-o părinteşte la masă, la restaurantul meu preferat. Păru să-i placă restaurantul, aşa că am văzut-o acolo din când în când după despărţirea dintre ei doi. De obicei, ieşea cu bărbaţii despre care atât eu, cât şi Larry îi spusesem că îi merita: tipi mai apropiaţi de vârsta ei. Părea, de asemenea, că-şi alegea persoane cu firi apropiate de absenţa ei afabilă, ceea ce avea ca rezultat ceasuri întregi de oftaturi, momente îndelungi de linişte şi atmosfera generală de a fi complet ţintuit locului, confundată adesea cu dragostea. De fapt, sunt sigur că Ellen şi însoţitorul ei se aflau în situaţia deplorabilă în care nu erau în stare să se gândească la un subiect de conversaţie. Cu Larry, nu întâmpinase niciodată problema aceasta. Se înţelegea de la sine că el avea să se ocupe de conversaţie şi că, atunci când tăcea, era o linişte de efect, frumoasă, de care ea trebuia mai târziu să-şi aducă aminte şi pe care să nu o întrerupă. Atunci când însoţitorii săi îşi concentrau atenţia asupra achitării notei de plată, Ellen, care era tot timpul conştientă de publicul său, arătă prin neastâmpăr şi printr-o privire dispreţuitoare că nu acela era standardul cu care era obişnuită. Şi, evident, nu era.

Când se întâmpla să ne nimerim în restaurant în acelaşi timp, ea îmi ignora saluturile din cap şi, pentru că nu-mi păsa de asta nici cât negru sub unghie, am renunţat la obiceiul de a mai saluta. Cred că ea considera că făceam parte dintr-un *complot,* din *planul secret* prin care Larry voia s-o *umilească.*

După o vreme, ea renunţă la compania tinerilor apropiaţi de vârsta ei, preferând să-şi plătească masa

singură. Şi, în final, printr-o coincidenţă care ne-a surprins pe amândoi, s-a trezit stând la masa de lângă mine, dregându-şi vocea.

Mi s-a părut imposibil să continui să-mi citesc ziarul.

— Ei bine, ia uite cine-i aici, am spus eu.

— Dar tu ce mai faci? m-a întrebat ea cu răceală. Încă te mai distrezi de minune?

— Oh, da, mă distrez de minune. Sadismul e în ascensiune, ştii bine. L-au legalizat în New Jersey, iar Indiana şi Wyoming sunt doar la un pas de asta.

Ea clătină aprobator din cap.

— Apele liniştite sunt adânci, zise ea enigmatic.

— Te referi la mine, Ellen?

— Nu, la mine.

— Am înţeles, am zis eu cu gura căscată de uimire. Cu asta vrei să zici că eşti altfel decât ce se vede la prima vedere? Sunt de acord cu tine.

Şi chiar eram de acord cu ea. Era incredibil ca Ellen să fie atât de prost înzestrată – atenţie, din punct de vedere intelectual! – pe cât părea la prima vedere.

— Asta-i părerea lui Larry, zise ea.

— Oh, te rog, Ellen, sigur ai trecut peste asta. E înfumurat şi egoist şi poartă un corset elastic să nu i se vadă burta.

Ea îşi ridică mâinile în aer.

— Nu, nu, ia spune-mi de treaba cu cărţile poştale şi cu claxonatul. Ce părere are despre ele?

— Ce cărţi poştale? Ce claxonat?

Am clătinat din cap.

— N-a suflat o vorbă despre nici una dintre ele.

— Normal! zise ea. Excelent, minunat. Perfect.

— Scuză-mă, nu pricep nimic şi am o prog imp, am zis eu ridicându-mă în picioare.

— Ce înseamnă asta?

— Am spus că nu pricep nimic, Ellen. Și-aș încerca să înțeleg despre ce e vorba, dar nu am timp. Am o programare importantă. Mult noroc, draga mea.

Programarea era la dentist și, gândindu-mă la vizita aceea înfiorătoare și la începutul prost al acelei după-amiezi, am hotărât să dau de Larry și să-l întreb despre cărțile poștale și despre claxonat. Era marți și era ora patru, așa că Larry era în mod sigur la frizer. Am mers până la frizerie și m-am așezat pe scaunul de lângă el. Avea fața acoperită cu spumă de săpun, dar era Larry, fără îndoială. De ani de zile, nimeni altul nu mai stătuse pe scaunul acela marți, la ora patru.

— Un tuns, i-am spus frizerului, adresându-mă mai apoi lui Larry. Ellen Sparks zice că tu ar trebui să știi că apele liniștite sunt adânci.

— Hmmmmm? spuse Larry prin spuma de săpun. Cine-i Ellen Sparks?

— O fostă elevă de-a ta. Îți mai aduci aminte?

Obiceiul ăsta de a uita era o veche șmecherie de-a lui Larry și, din câte știu eu, funcționa la perfecție.

— A absolvit acum două luni de zile.

— E foarte greu să țin evidența tuturor fostelor mele eleve, zise el. Micuța aia din Buffalo? Aia cu băcănia angro? Îmi amintesc. Și-acum, spălatul pe cap, îi spuse el frizerului.

— Desigur, domnule Whiteman. *Normal* că urmează spălatul pe cap.

— Vrea să știe despre cărțile poștale și despre claxonat.

— Despre cărțile poștale și despre claxonat, zise el meditativ. Nu, asta nu-mi spune nimic.

Pocni din degete.

— Oh, da, da, da, da. Poți să-i spui că mă distruge pur și simplu cu chestiile astea. În fiecare dimineață, primesc în cutia poștală o ilustrată de la ea.

— Și ce scrie acolo?

— Spune-i că primesc corespondența în timp ce mănânc ouăle fierte timp de patru minute. Așez corespondența în fața mea, cu cartea poștală de la ea deasupra. Cum termin de mâncat ouăle, iau cartea poștală. Și după aia? O rup în două, apoi în patru, apoi în șaisprezece și arunc mica furtună de zăpadă la coșul de gunoi. Apoi vine vremea să-mi beau cafeaua. Nu am nici cea mai vagă idee ce scrie acolo.

— Și claxonatul?

— Asta-i o pedeapsă și mai oribilă decât cărțile poștale.

Izbucni în râs.

— Iadul e nimic față de o femeie pusă pe rele. Prin urmare, în fiecare după-amiază la ora două și jumătate, chiar când mă pregătesc să încep repetițiile, ce crezi că se întâmplă?

— Te face să sari ca ars cu un sunet de claxon care ține cinci minute?

— Nu are curajul ăsta. În fiecare după-amiază aud un sunet de claxon mic, aproape imperceptibil, apoi aud cum schimbă viteza și-apoi prostuța a dispărut.

— Dar nu te deranjează, nu-i așa?

— Să mă deranjeze? Nu s-a înșelat gândindu-se că sunt o fire sensibilă, dar mi-a subestimat puterea de adaptare. M-a deranjat în primele două zile, dar acum nu mă deranjează mai mult decât zgomotul trenurilor. La drept vorbind, am fost nevoit să mă gândesc un pic despre ce vorbeai când m-ai întrebat de claxonat.

— Fata asta vede sânge în fața ochilor, am spus eu.

— N-ar face rău să-și mai direcționeze o parte din sânge și către creier, zise Larry. Apropo, ce părere ai despre noua mea elevă?

— Cine, Cristina? Dac-ar fi fost fiica mea, aș fi trimis-o la o școală de sudori. E genul pe care profesorii din școala primară o numesc *auditoriu*. Profesorii îi așază într-un colț în timpul orelor de muzică și le spun să bată ritmul cu picioarele și să țină guritele închise.

— Dar e dornică să învețe, zise Larry defensiv.

Era sensibil la insinuările cum că interesul față de elevele sale ar fi fost vreodată altfel decât profesional. În plus, mai mult sau mai puțin în apărarea lui, avea încredere în latențele artistice ale elevelor și își susținea cu îndârjire această încredere în fața oricui. Spre exemplu, nu-și exprimase părerea veninoasă despre vocea lui Ellen înainte să vină vremea ca ea să fie trecută pe linie moartă.

— Peste zece ani Christina va fi pregătită să cânte *Hot Cross Buns.*

— S-ar putea să te uimească.

— Nu prea cred, dar s-ar putea să ne uimească Ellen.

Eram pus pe gânduri de aerul lui Ellen care părea să fie pe punctul de a-și dezlănțui forțele înspăimântătoare, irezistibile. Și cu toate astea, nu era vorba decât despre chestia asta a naibii de stupidă cu cărțile poștale și cu claxonatul.

— Care Ellen? spuse neclar Larry de sub un prosop fierbinte.

Telefonul din frizerie începu să sune. Frizerul porni spre el, dar telefonul se opri. Ridică nedumerit din umeri.

— Ce chestie ciudată. Se pare că în ultima vreme, de fiecare dată când domnul Whiteman e aici, telefonul face așa.

Telefonul de lângă patul meu începu să sune.

— Larry Whiteman la telefon!

— Du-te naibii, Larry Whiteman!

Ceasul arăta ora două dimineața.

— Zi-i fetei ăleia să înceteze, mă auzi?

— Bine, mă bucur să aud asta, fii sigur că așa am să fac, am spus eu cu o voce confuză. Care fată?

— Aia cu băcănia angro, evident! Creatura aia din Buffalo. Ai auzit? Trebuie să înceteze imediat. Lumina aia, afurisita aia de lumină.

Tocmai mă pregăteam să trântesc receptorul în furcă, nutrind speranța absurdă de a-i sparge timpanul, când m-am trezit brusc și mi-am dat seama că eram fascinat. Probabil că în cele din urmă Ellen scosese la iveală arma ei secretă. Larry susținuse un recital în seara respectivă. Poate că se răzbunase în fața tuturor.

— Te-a orbit cu o lumină?

— Mai rău decât atât! Când s-au stins luminile în sală, și-a luminat fața aia tâmpită a ei cu una din lanternele alea tâmpite pe care oamenii le poartă pe inelul de la chei până când li se termină bateriile. Stătea acolo, rânjind din întuneric ca și cum ar fi fost moartea în persoană.

— Și-a ținut-o așa toată seara? Aș crede mai degrabă că au scos-o afară din sală.

— A ținut-o așa până când a fost sigură că am văzut-o, după care a stins lumina. Apoi a început tusea. Dumnezeule mare! Ce tuse!

— Mereu se găsește cineva care tușește.

— Dar nu în stilul în care o face ea. Exact când trăgeam aer în piept să încep fiecare număr, ea începea cu îhî, îhî, îhî. Trei zgomote făcute cu bună intenție.

— Bine, dacă o văd, am să-i spun, am zis eu.

Eram impresionat de elementul de noutate al campaniei lui Ellen, dar dezamăgit de lipsa unei promisiuni referitoare la rezultate pe termen lung.

— O vulpe bătrână cum ești tu nu ar trebui să aibă nici un fel de problemă să ignore chestiile de genul ăsta, am spus eu, lucru care era cât se poate de adevărat.

— Încearcă să mă zăpăcească de cap. Încearcă să mă facă să cedez înainte de recitalul de la primărie, zise el cu amărăciune.

În fiecare an, punctul culminant al carierei lui Larry era recitalul său anual de la primărie, un succes important de fiecare dată, în paranteză fie spus. Nu încăpea nici o îndoială în privința asta: Larry era un cântăreț strașnic. Acum însă, Ellen își începuse campania cu lanterna și cu tusea cu două luni înainte de marele eveniment.

La două săptămâni după telefonul frenetic al lui Larry, Ellen și cu mine ne-am nimerit din nou unul lângă altul la masa de prânz. Încă se mai purta nespus de neprietenoasă, tratându-mă ca și cum eram un spion valoros, dar care nu-i inspira încredere și cu care nu-i plăcea deloc să vorbească. Încă o dată, mi-a dat impresia neliniștitoare a unei puteri ascunse, a ceva important care stătea să se întâmple. Era roșie în obraji, iar mișcările ei erau reținute. După câteva tatonări ușoare, m-a întrebat dacă Larry spusese ceva despre lumină.

— A spus foarte multe, am zis eu, după prima ta demonstrație, vreau să zic. A fost destul de devastat.

— Și-acum? zise ea cu nerăbdare.

— Am vești proaste pentru tine, Ellen, și vești bune pentru Larry. Acum s-a obișnuit destul de bine cu treaba asta, după trei recitaluri, așa că s-a liniștit

binișor. Tare mă tem că efectul e zero. Ascultă, de ce nu vrei să renunți? L-ai zgândărit suficient de mult timp, nu-i așa? Răzbunarea e singurul lucru pe care-l poți obține și ai obținut-o.

Făcuse o greșeală fundamentală despre care am crezut că nu era cazul să o subliniez: toate șicanele ei erau comune, previzibile, lucru care îi permitea lui Larry să le asimileze cu ușurință în mecanismul de ceasornic al vieții sale și să le ignore.

Ea primi veștile proaste în felul ei. Aș fi putut la fel de bine să-i spun că asediul ei era un succes zdrobitor și că Larry era pe punctul de a capitula.

— Răzbunarea e o nimica toată, zise ea.

— Ei bine, atunci trebuie să-mi promiți un lucru, Ellen.

— Sigur că da, zise ea. De ce n-aș face ca Larry, să promit orice, să promit și luna de pe cer?

— Ellen, promite-mi că nu ai să faci nici o răutate la recitalul de la primărie.

— Pe cuvânt de cercetaș, spuse ea și zâmbi. E cea mai ușoară promisiune pe care am făcut-o vreodată.

În seara aceea, i-am redat lui Larry cuvânt cu cuvânt discuția aceea enigmatică. El își lua gustarea de dinainte de culcare, alcătuită din cereale și lapte fierbinte.

— Aha, hmmm, zise el cu gura plină. Dacă a înțeles ceva din toată treaba asta, ar fi pentru prima oară în viața ei.

Ridică din umeri cu un aer batjocoritor.

— E terminată Helen Smart asta.

— Ellen Sparks, l-am corectat eu.

— Indiferent cum o cheamă, curând o să ia trenul înapoi spre casă. Ce obiceiuri proaste! Sincer vorbind,

nu m-ar mira dacă ar scuipa și ar înfige ace cu gămălie în soneria de la ușă.

Undeva, în stradă, zdrăngăni capacul unei pubele.

— Câtă gălăgie, am spus eu. Chiar trebuie să facă atâta zgomot?

— Care gălăgie?

— Pubela aia.

— Oh, pubela aia. Dacă ai locui aici, te-ai obișnui cu asta. Nu știu cine este, dar zdrăngănește pubela în fiecare seară, exact când e ora de culcare, zise el căscând.

Păstrarea secretelor importante, în special a secretelor legate de faptele cuiva, este o chestiune dificilă chiar și pentru persoanele foarte inteligente. Este și mai greu pentru cei cu minte puțină; pe criminali, de pildă, îi ia mai tot timpul gura pe dinainte, astfel încât ajung în pușcărie sau chiar mai rău. Orice faptă ar face cineva, i se pare că e prea minunată ca să nu o dezvăluie pentru a stârni admirația. E greu de crezut că Ellen era în stare să păstreze un secret chiar și preț de cinci minute. Dar adevărul este că a ținut excelent un secret timp de șase luni, de la despărțirea ei de Larry până la întâlnirea noastră cu două zile înainte de recitalul de la primărie.

Mi-a povestit în cele din urmă despre asta în timpul unuia dintre prânzurile noastre luate la două mese alăturate. A formulat vestea într-un asemenea fel, încât abia a doua zi când m-am întâlnit cu Larry mi-am dat seama despre ce vorbea cu adevărat.

— Adu-ți aminte că ai promis, Ellen, i-am spus eu din nou, fără prostii la recitalul de poimâine. Fără sâcâieli, fără substanțe explozive urât mirositoare, fără chemări în judecată.

— Nu fi rău.

— Tu să nu fii rea, draga mea. Recitalul e la fel de important pentru iubitorii de muzică ca și pentru Larry. Nu-i locul potrivit pentru luări de poziție.

Pentru prima oară după luni bune, părea destinsă, ca o persoană care tocmai terminase o lucrare pe deplin mulțumitoare, ceva rar întâlnit în ziua de azi. Culoarea din obraji, care de obicei tindea spre nuanțele de roșu ale exaltării, ale așteptării misterioase, era acum de-un roz-deschis și ivoriu.

Mâncă în liniște și nu mă întrebă nimic despre Larry. Nu aveam nimic nou ce i-aș fi putut spune. În ciuda lucrurilor care-i aminteau insistent despre ea, claxonatul, cărțile poștale, lumina, tusea și Dumnezeu mai știe ce, el uitase de ea cu totul. Viața lui își urma cursul egoist în mod sistematic, netulburată de nimic.

Și-atunci ea mi-a dat vestea. Asta explica întru totul calmul ei. Mă așteptasem de ceva vreme să aud asta, ba chiar încercasem să o dirijez în direcția aceea. N-am fost nici surprins, nici impresionat. Era o soluție perfect de limpede la toată încurcătura, la care ajunsese o minte dirijată spre ceea ce era evident.

— Zarurile au fost aruncate, spuse ea serioasă. Nu mai e nici o cale de întoarcere, adăugă ea.

I-am dat dreptate că zarurile fuseseră aruncate, într-adevăr, și încă în sensul bun, și m-am gândit că am priceput ce voia să spună prin asta. Singura surpriză a fost aceea că m-a sărutat pe obraz atunci când s-a ridicat în picioare ca să părăsească restaurantul.

În după-amiaza următoare, când trebuia să mă văd cu Larry pentru cocteilul de la ora cinci, am intrat în apartamentul lui. Nu era pe nicăieri. Larry era *întotdeauna* în camera de zi atunci când ajungeam, făcându-și de lucru cu băuturile, îmbrăcat elegant

cu o haină de stofă grea ecosez pe care i-o trimisese o admiratoare.

— Larry!

Draperiile dinspre dormitor se traseră la o parte, iar el își făcu apariția nesigur pe picioare, vrednic de toată mila. Drept halat de baie purta o pelerină cu dungi roșii, cu fireturi, pe care o păstrase de la cine știe ce operetă dată uitării. Se afundă într-un scaun ca un general rănit și-și ascunse fața între mâini.

— Gripă! am spus eu.

— E un fel de virus necunoscut, zise el trist. Doctorul nu a reușit să depisteze nimic. Nimic. Poate că e începutul celui de-al treilea război mondial bacteriologic.

— Probabil că tot ce-ți trebuie e să dormi, am zis eu încercând să-i dau un sfat folositor.

— Să dorm! Ha! N-am putut să dorm toată noaptea. Am băut lapte fierbinte, mi-am pus perne sub șale, am numărat oile...

— A fost petrecere la parter?

Scoase un oftat.

— În vecini e liniște ca la morgă. E ceva cu mine, îți spun eu.

— Ei bine, atâta vreme cât ai poftă de mâncare...

— Te-am invitat aici ca să mă sâcâi? Micul dejun, masa mea preferată, a avut gust de rumeguș.

— Ei bine, vocea ta sună plăcut, iar în momentul de față asta contează cel mai mult, nu-i așa?

— Repetiția din după-amiaza aceasta a fost un eșec groaznic, zise el acid. Am fost nesigur pe mine, buimac, aerian. M-am simțit aiurea, nepregătit, pe jumătate gol...

— Oricum, arăți de milioane. Frizerul a făcut o...

— Frizerul e un măcelar, un amator, un...

— A făcut o treabă bună.

— Atunci de ce nu mă *simt* ca și cum ar fi așa?

Se ridică în picioare.

— Astăzi, nimic nu a mers cum trebuie. Tot programul e dat peste cap. Și niciodată în viața mea, nici măcar o singură dată, nu am avut nici cea mai mică urmă de neliniște în privința unui recital. Nici măcar o singură dată!

— Ei bine, am spus ezitând, poate că niște vești bune ți-ar fi de folos. Ieri la prânz m-am întâlnit cu Ellen Sparks și mi-a zis că...

Larry pocni din degete.

— Asta-i! Asta-i! Bineînțeles, Ellen aia, ea m-a otrăvit!

Începu să măsoare podeaua la pas.

— Nu îndeajuns cât să mă omoare, doar cât să-mi dea peste cap recitalul de mâine-seară. M-a urmărit în tot timpul ăsta.

— Nu cred că te-a otrăvit, am zis eu zâmbind.

Speram să-i schimb dispoziția stând la palavre cu el. Dar m-am oprit, conștientizând dintr-odată semnificația îngrozitoare a ceea ce fusesem pe punctul de a-i spune.

— Larry, am zis eu încet, Ellen a plecat aseară spre Buffalo.

— Călătorie sprâncenată!

— S-a zis cu cărțile poștale de rupt la micul dejun, am zis eu ca fapt divers.

Nici un efect.

— S-a zis cu claxoanele înainte de repetiții.

Iarăși nici un efect.

— S-a zis cu apelurile pe telefonul de la frizerie, s-a zis cu zdrăngănitul pubelei de gunoi la ora de culcare.

M-a înșfăcat de braț și m-a scuturat:

— Nu!
— Ba da, ce naiba!
Am început să râd fără motiv.
— E-atât de infiltrată în viața ta, că nu poți face nici o mișcare fără să ai un semn din partea ei.
— Termita aia mică, zise Larry cu glas răgușit. Termita aia băgăcioasă, distrugătoare, perfidă, agasantă...
Lovi cu pumnul în polița de deasupra căminului.
— O să renunț la acest obicei!
— La aceste obiceiuri! l-am corectat eu. Dacă faci asta, ar fi primele la care ai renunțat vreodată. Poți să-ncepi să faci asta de mâine?
— De mâine? gemu el. Of, de mâine.
— Luminile din sală se sting și...
— Nu-i nici o lanternă.
— Te pregătești pentru primul tău număr.
— Unde sunt accesele de tuse? întrebă el disperat. O să explodez precum Texas City!
Tremurând, ridică receptorul telefonului.
— Operator, fă-mi legătura cu orașul Buffalo. Cum ai zis că o cheamă?
— Sparks, *Ellen* Sparks.

Am fost invitat la nuntă, dar aș fi preferat mai degrabă să particip la o execuție publică prin decapitare. Am trimis cadou o furculiță din argint de bună calitate și regretele mele că nu puteam veni la ceremonie.
Spre surprinderea mea, Ellen mi s-a alăturat la prânz în ziua imediat următoare nunții. Era singură, trăgând după ea un pachet imens.
— Ce faci aici în ziua asta cu totul și cu totul specială? am întrebat eu.
— Îmi petrec luna de miere.

Își comandă veselă un sendviș.
— Ahaaa. Și mirele?
— Își petrece luna de miere la el în apartament.
— Am înțeles.
Nu înțelesesem, dar ajunsesem într-un punct în care ar fi fost total lipsit de delicatețe din partea mea să fac cercetări mai amănunțite.
— Mi-am petrecut acolo cele două ore de azi, îndrăzni ea că spună. Și mi-am agățat o rochie la el în șifonier.
— Și mâine?
— Mâine două ore și jumătate și mai adaug o pereche de pantofi.
— *Picături mici de apă, firicele de nisip*, am început eu să recit, *din asta e făcut oceanul puternic și pământul frumos.*
Apoi am arătat spre pachet.
— Asta face parte din zestrea ta?
Ea zâmbi.
— Într-un fel, da. E un capac de pubelă de pus lângă pat.

FURNICILE PIETRIFICATE

I

— Frumoasă groapă mai aveți aici, zise Josef Broznik cu entuziasm, prinzându-se de balustrada de protecție și uitându-se în întunecimea cu ecou de dedesubt.

Gâfâia din pricina urcușului lung pe coasta muntelui, iar capul său pleșuv lucea de transpirație.

— O groapă impresionantă, zise Peter, fratele de douăzeci și cinci de ani al lui Josef, cu trupul său înalt, cu articulații mari, simțindu-se incomod în hainele jilave din pricina ceții. Căută prin gândurile sale un comentariu mai profund, dar nu găsi nimic. Era o groapă nemaipomenit de impresionantă, nu încăpea nici o îndoială în privința asta. Borgorov, administratorul minei, un tip băgăcios, spusese că se săpase la o adâncime de o jumătate de milă deasupra unui izvor de apă minerală radioactivă. Entuziasmul lui Borgorov față de groapă nu părea afectat în nici un fel de faptul că aceasta nu scosese la iveală nici un pic de uraniu care să poată fi exploatat.

Peter îl studie pe Borgorov cu interes. Părea un tinerel înfumurat, dar cu toate astea numele său inspira teamă și respect ori de câte ori era pomenit la

întrunirile minerilor. Umbla vorba, nu fără înfiorare, că era vărul preferat de gradul al treilea al lui Stalin însuși și că își făcea ucenicia pentru niște treburi cu mult mai importante.

Peter și fratele său, cei mai buni mirmecologi ai Rusiei, fuseseră trimiși de la Universitatea din Dnipropetrovsk ca să vadă groapa sau, mai degrabă, să vadă fosilele care ieșiseră la iveală odată cu aceasta. Mirmecologia, așa cum le explicaseră ei celor o sută de paznici suspicioși care îi opriseră să pătrundă în zona cu pricina, este acea ramură a științei care se ocupă cu studiul furnicilor. Din câte se pare, groapa atinsese un filon bogat de furnici pietrificate.

Peter împinse o piatră de mărimea capului său și îi dădu drumul în groapă. Ridică din umeri și se îndepărtă puțin, fluierând fals. Își aducea aminte din nou de umilința din urmă cu o lună, când fusese forțat să-și ceară public scuze pentru articolul său despre *Raptiformica sanguinea*, furnicile războinice, invadatoare, descoperite sub gardurile vii. Peter prezentase articolul lumii întregi drept o capodoperă a metodei științifice și umaniste, doar pentru a fi recompensat pentru asta cu o mustrare usturătoare din partea Moscovei. Anumiți oameni, care nu erau în stare să facă diferența dintre *Raptiformica sanguinea* și miriapode, îl catalogaseră drept un recidivist ideologic cu tendințe periculoase spre decadența occidentală. Peter strânse din pumni, apoi le dădu drumul furios, frustrat. De fapt, fusese nevoit să-și ceară scuze pentru faptul că furnicile pe care le studiase el refuzau să se comporte așa cum doreau oficialitățile științifice comuniste.

— Dacă sunt conduși cum trebuie, zise Borgorov, oamenii pot să realizeze orice își pun de gând. Groapa asta a fost finalizată într-o lună de zile de la data când

au sosit ordinele de la Moscova. Cineva foarte sus-pus a sperat că vom descoperi uraniu exact în locul ăsta, zise el misterios.

— O să fii decorat, zise Peter absent, încercând un capăt de sârmă ghimpată din jurul gropii.

Bănuia că reputația lui ajunsese în zonă înaintea lui. În orice caz, Borgorov îi evita privirea și își adresa replicile de fiecare dată lui Josef – Josef cel tare ca piatra, cel demn de încredere, cel impecabil din punct de vedere ideologic. Josef fusese cel care îl sfătuise să nu publice articolul acela controversat, Josef fusese cel care îi scrisese scuzele. Acum, Josef compara groapa cu voce tare cu piramidele, cu grădinile suspendate din Babilon, cu colosul din Rodos.

Borgorov bătea câmpii mai departe exasperant, Josef îi dădea călduros dreptate și Peter își lăsa privirea și gândurile să cutreiere peste ținutul acela rural, necunoscut și straniu.

Sub picioarele sale se aflau munții Erzgebirge – munții mineralieri care despărțeau Germania aflată sub ocupație rusească de Cehoslovacia. Râuri cenușii de bărbați curgeau spre și dinspre balastierele și cavernele săpate în coastele munților înverziți: o hoardă murdară, cu ochii înroșiți care scormonea pământul în căutarea uraniului...

— Când ați vrea să vedeți furnicile fosilizate pe care le-am găsit? întrebă Borgorov, întrerupându-i brutal gândurile. Acum sunt sub lacăt, dar putem să le vedem mâine oricând. Am pus să le aranjeze pe toate în ordinea straturilor în care le-am găsit.

— Ei bine, spuse Josef, cea mai mare parte a zilei am folosit-o lămurind lucrurile ca să putem ajunge aici, așa că oricum nu putem face mare lucru până mâine-dimineață.

— Și ieri, și alaltăieri, și răs-alaltăieri stând pe o bancă tare în așteptarea autorizației de a intra, zise Peter plictisit.

Brusc, își dădu seama că iarăși spusese ceva nelalocul lui. Sprâncenele negre ale lui Borgorov se ridicaseră, iar Josef se uita încruntat la el. Încălcase fără să-și dea seama una din maximele fundamentale ale lui Josef: *Niciodată să nu te plângi de nimic în public.* Peter scoase un oftat. Pe câmpul de bătălie, dovedise de o mie de ori că era un patriot rus înfocat. Cu toate astea, acum își vedea compatrioții dornici să citească în fiecare cuvânt și gest al său semnele trădării. Se uită abătut la Josef și văzu în ochii săi același vechi mesaj: *Zâmbește și fii de acord cu toate.*

— Măsurile de securitate sunt extraordinare, zise Peter zâmbind forțat. E minunat că au reușit să ne dea drumul să intrăm în numai trei zile, când te gândești ce misiune grea au de îndeplinit.

Pocni din degete.

— Asta da eficiență!

— La ce adâncime ați găsit fosilele? zise Josef din senin, schimbând subiectul.

Sprâncenele lui Borgorov stăteau arcuite în continuare. Fără îndoială, Peter nu reușise decât să-l facă să devină încă și mai bănuitor.

— Am dat de ele perforând stratul inferior de calcar, înainte să ajungem la stratul de gresie și de granit, spuse el hotărât adresându-i-se lui Josef.

— Perioada de mijloc a mezozoicului, probabil, zise Josef. Noi speram să fi găsit furnici fosilizate la o adâncime mai mare decât atât.

Ridică mâinile în aer.

— Să nu ne înțelegeți greșit. Suntem foarte încântați că ați găsit furnicile acestea, dar chestia e că

furnicile din era mezozoicului de mijloc nu sunt la fel de interesante cum ar fi cele dintr-o perioadă mai timpurie.

— Nimeni n-a văzut vreodată o fosilă de furnică dintr-o eră mai îndepărtată, zise Peter încercând fără prea mare tragere de inimă să intre din nou în discuție.

Borgorov îl ignoră.

— Furnicile mezozoice sunt aproape identice cu furnicile din ziua de azi, spuse Josef, dându-i de înțeles pe furiș lui Peter să-și țină gura. Acestea trăiau în colonii mari și erau specializate ca soldați și muncitori și așa mai departe. Mirmecologul din mine și-ar da și brațul drept să știe cum trăiau furnicile înainte să se grupeze în colonii și cum au ajuns să fie așa cum sunt acum. Asta *ar fi* ceva.

— Ar fi încă o descoperire științifică fără precedent făcută în Rusia, zise Peter.

Din nou, nu primi nici un răspuns.

Se holbă indispus la o pereche de furnici vii care trăgeau neobosit în direcții diferite de picioarele unui scarabeu mort.

— Ați *văzut* furnicile pe care le-am găsit? zise Borgorov defensiv.

Flutură o cutie mică de tablă pe sub nasul lui Josef. Scoase capacul cu ajutorul unghiei.

— Astea-s chestii străvechi, nu?

— Dumnezeule mare, murmură Josef.

Luă cutia cu grijă și o întinse spre Peter, astfel încât acesta să vadă furnica pietrificată în fragmentul de calcar.

Emoția puternică a descoperirii îi alungă lui Peter amărăciunea.

— Lungă de doi centimetri și jumătate! Uită-te la capul ei nobil, Josef! N-am crezut c-am să apuc vreodată ziua când am să spun că o furnică este frumoasă. Poate că tocmai din pricina mandibulelor mari sunt considerate dizgrațioase furnicile.

Arătă spre locul unde se află de obicei cleștii.

— Furnica asta aproape că nu are nici unul, Josef. Chiar *este* o furnică din era pre-mezozoică!

Borgorov luă o poziție eroică, cu picioarele depărtate, cu brațele groase așezate în cruce. Radia de bucurie. Minunea asta ieșise la iveală din groapa *lui*.

— Privește, privește, zise Peter entuziasmat. Ce este fragmentul ăla de lângă ea?

Scoase o lupă din buzunarul de la piept și se uită prin ea. Înghiți în sec.

— Josef, zise el cu glas răgușit, uită-te și tu și spune-mi ce vezi.

Josef ridică nedumerit din umeri.

— Probabil un parazit micuț și interesant sau poate o plantă. Ridică fragmentul mai aproape de lupă.

— Sau poate un cristal sau...

Se făcu alb la față. Tremurând, îi întinse lui Borgorov lupa și fosila.

— Tovarășe, spune-ne dumneata ce vezi.

— Văd... zise Borgorov, schimonosindu-și fața într-o concentrare intensă și înflăcărată.

Își drese glasul și o luă de la capăt.

— Văd ceva care seamănă cu un băț gros.

— Privește mai de aproape, spuseră Peter și Josef la unison.

— Ei bine, stați să mă gândesc, zise Borgorov, arată ca un... Dumnezeule mare... ca un...

Lăsă propoziția neterminată și-și ridică privirea perplexă spre Josef.

— Ca un contrabas, tovarăşe? zise Josef.

— Ca un contrabas, spuse Borgorov copleşit de emoţie.

II

În capătul îndepărtat al barăcilor de mineri unde fuseseră cazaţi Peter şi Josef, era în toi un joc de cărţi la beţie, cu certuri. Afară furtuna bubuia şi lovea cu putere în toate părţile. Cei doi fraţi mirmecologi stăteau faţă în faţă pe paturile lor de campanie, trecându-şi de la unul la altul fosila uimitoare şi dându-şi cu presupusul despre ceea ce avea să le aducă Borgorov de la depozit a doua zi de dimineaţă.

Peter încercă salteaua de pe patul său cu mâna – paie, un strat subţire de paie înghesuite într-un sac alb şi murdar, fixat pe scânduri. Peter respira pe gură, evitând să inspire cu nasul lui lung şi sensibil aerul care puţea.

— Oare ar putea fi vorba despre contrabasul de jucărie al vreunui copil, care să fi ajuns într-un fel sau altul în stratul acela împreună cu furnica? zise el. Ştii că aici a fost cândva o fabrică de jucării.

— Ai mai auzit vreodată de-un contrabas de jucărie, asta ca să nu mai punem la socoteală unul de mărimea aceea? Ar fi nevoie de cel mai iscusit bijutier din lume ca să facă aşa ceva. Iar Borgorov jură că nu a existat nici o posibilitate de a ajunge la o asemenea adâncime, nu în ultimul milion de ani, în orice caz.

— Ceea ce ne face să ajungem la o singură concluzie, zise Peter.

— Una singură.

Josef îşi tamponă sudoarea de pe frunte cu o batistă imensă, de culoare roşie.

— Oare există ceva mai rău decât cocina *asta* de porci? întrebă Peter.

Josef îl înghionti zdravăn, în timp ce câteva capete se ridicară de la jocul de cărţi din celălalt capăt al încăperii.

— Cocină de porci, se amuză un bărbat mic de statură în timp ce azvârlea cărţile pe masă şi se îndrepta spre patul său. Scotoci sub saltea şi scoase la iveală o sticlă de coniac.

— Vrei să bei, tovarăşe?

— Peter! spuse Josef cu fermitate. Ne-am lăsat câteva lucruri în sat. Ar fi bine să mergem imediat după ele.

Posomorât, Peter îşi urmă fratele afară, în furtună. De îndată ce se treziră afară, Josef îl înşfăcă de braţ şi îl împinse spre adăpostul îngust al streşinii.

— Peter, băiete, Peter, când ai de gând să-ţi vină mintea la cap?

Oftă din toţi rărunchii şi îl imploră cu palmele întoarse cu faţa în sus.

— Când? Individul ăla e de la miliţie.

Îşi trecu degetele butucănoase peste suprafaţa lucioasă unde avusese cândva păr.

— Ei bine, chiar este o cocină de porci, zise Peter cu încăpăţânare.

Josef ridică mâinile în aer cu disperare.

— Bineînţeles că este. Dar nu trebuie să le spui celor de la miliţie care-i părerea ta.

Îşi puse mâna pe umărul lui Peter.

— De când cu mustrarea ta, tot ce spui poate să te facă să dai de încurcături mari. Poate să ne facă pe amândoi să intrăm în încurcături mari.

Se cutremură de teamă.

— Mari de tot.

Fulgerele luminau intens tot ținutul acela de țară. Într-o clipă de lumină orbitoare, Peter băgă de seamă că povârnișurile munților colcăiau în continuare de hoarda care săpa.

— Poate c-ar trebui să renunț pentru totdeauna să mai vorbesc, Josef.

— Nu-ți cer decât să te gândești mai bine la ceea ce spui. E spre binele tău, Peter. Te rog, stai și analizează.

— Toate vorbele pentru care mă muștruluiești au fost adevărate. În articolul pentru care am fost nevoit să-mi cer scuze a fost adevărul adevărat.

Peter așteptă ca bubuitul năvalnic al unui tunet să se domolească.

— Nu am voie să spun adevărul?

Josef își aruncă privirea după colț cu teamă și iscodi întunericul de sub streșini.

— Nu trebuie să rostești anumite feluri de adevăr, șopti el, asta dacă ții la viața ta.

Își afundă mâinile în buzunare și își vârî capul între umeri.

— Mai lasă un pic de la tine, Peter. Învață să nu dai atenție anumitor lucruri. E singura cale.

Fără să mai schimbe un cuvințel, frații se întoarseră împreună la căutăturile feroce și la aerul irespirabil din barăci, cu picioarele ude în pantofii și șosetele îmbibate cu apă.

— Peter, ce păcat că toate lucrurile noastre sunt încuiate până mâine-dimineață, zise Josef cu voce tare.

Peter își agăță haina într-un cui ca să se usuce, se trânti greoi pe patul său tare de campanie și-și scoase pantofii din picioare. Mișcările lui erau lipsite de îndemânare, iar nervii, uzați de o senzație acută și dureroasă de milă, de pierdere. Aidoma fulgerului care-i

dezvăluise pentru o fracțiune de secundă oamenii mohorâți și povârnișurile scobite ale muntelui, la fel și discuția aceasta îi dezvăluise brusc într-o lumină nemiloasă sufletul dezgolit și înspăimântat al fratelui său. De data asta, Peter îl privea pe Josef ca pe o ființă fragilă aflată într-un vârtej de ape, agățându-se cu disperare de o plută a compromisurilor. Peter privi în jos la mâinile sale tremurânde.

— E singura cale, spusese Josef, iar Josef avea dreptate.

Josef își trase o pătură subțire peste cap ca să evite lumina. Peter încercă să se piardă din nou în contemplarea fosilei de furnică. Fără să vrea, degetele lui puternice strânseră tare fragmentul alb. Fragmentul și furnica inestimabilă plesniră pe din două. Mâhnit, Peter examină laturile fisurii, sperând să le poată lipi împreună la loc. Pe una dintre laturi, zări un punct mic, cenușiu, cel mai probabil o depunere de minerale. Fără vreun scop anume, potrivi lupa deasupra acesteia.

— Josef!

Somnoros, Josef își dădu pătura la o parte de pe față.

— Da, Peter!

— Josef, privește!

Josef se holbă prin lupă mai bine de un minut fără să vorbească. Iar când vorbi, vocea lui era înaltă, inegală.

— Nu știu dacă să râd sau să plâng, sau să rămân încremenit de uimire.

— E ceea ce cred eu că este?

Josef dădu din cap aprobator.

— E o carte, Peter, e o carte.

III

Josef și Peter căscară o dată și încă o dată și dârdâiră de frig în întunericul rece al zorilor din munți. Nici unul dintre ei nu pusese geană pe geană, dar ochii lor înroșiți de nesomn erau ageri și luminoși, nerăbdători, plini de entuziasm. Borgorov se legăna în față și în spate pe tălpile groase ale bocancilor săi, dojenind aspru un soldat care nu nimerea gaura cheii de la lacătul unui magazii lungi de unelte.

— Ați dormit bine unde ați fost cazat? îl întrebă nerăbdător Borgorov pe Josef.

— Perfect. E ca și cum aș fi dormit pe-un nor, zise Josef.

— Eu am dormit buștean, zise Peter cu vioiciune.

— Da? spuse întrebător Borgorov. Așadar, nu mai credeți că e o cocină de porci, la urma urmei?

Nu schiță nici un zâmbet atunci când spuse asta.

Ușa se deschise cu putere și doi muncitori nemți cu o înfățișare foarte comună începură să scoată târâș afară din magazie mai multe lăzi cu calcar spart. Peter observă că fiecare ladă era marcată cu un număr, iar muncitorii le așezară în ordine de-a lungul unei linii trasate de Borgorov în praf cu ajutorul tocului său placat cu metal.

— Așa! zise Borgorov. Ăsta e lotul.

Arătă spre el cu un deget bont.

— Unu, doi și trei. Numărul unu e din stratul cel mai adânc, exact din interiorul calcarului, iar celelalte erau deasupra lui în ordinea numerelor lor.

Își scutură mâinile de praf și oftă cu satisfacție, ca și cum el însuși ar fi mutat lăzile.

— Acum vă rog să mă scuzați, vă las să vă faceți treaba.

Pocni din degete, iar soldatul îi conduse pe cei doi nemți până la baza muntelui. Borgorov îi urmă, săltând de două ori pe-un picior pentru a ajunge să meargă în aceeași cadență.

Peter și Josef începură să scotocească febril în cutia cu numărul unu, cea care conținea fosilele cele mai vechi, făcând mormane de fragmente de rocă pe pământ. Fiecare construi un morman de pietre albe, se așeză lângă el turcește și începu să le sorteze cu încântare. Discuția tristă din seara de dinainte, decăderea lui Peter din grațiile politice, frigul plin de umezeală, micul dejun alcătuit din terci călduț de orz și ceai rece, toate acestea erau date uitării. Pentru moment, conștiințele lor erau reduse la cel mai mic numitor comun al oamenilor de știință de pretutindeni: curiozitatea copleșitoare, oarbă și surdă la orice, cu excepția adevărurilor care ar fi putut-o satisface.

După toate aparențele, un fel de catastrofă surprinsese furnicile uriașe, fără clești, în timpul vieții lor de zi cu zi, făcându-le să rămână captive în piatră exact așa cum erau ele, până când minerii lui Borgorov pătrunseseră în mormântul lor, milioane de ani mai târziu. Acum, Josef și Peter se uitau fără să-și creadă ochilor la dovezile că furnicile trăiseră cândva ca indivizi – niște indivizi cu o cultură ce rivaliza cu aceea a noilor stăpâni infatuați ai Pământului, oamenii.

— Ai dat peste ceva? întrebă Peter.

— Am mai găsit câteva furnici mari și frumoase, răspunse Josef. Nu par să fie firi foarte sociabile. Sunt întotdeauna pe cont propriu. Cel mai mare grup e alcătuit din trei. Ai spart vreo piatră?

— Nu, le-am examinat numai la suprafață.

Peter întoarse pe partea cealaltă o piatră de mărimea unui pepene frumușel și cercetă cu grijă partea de dedesubt a acesteia cu ajutorul lupei.

— Bun, ia stai așa, poate că avem ceva aici.

Își trecu degetele peste ridicătura în formă de dom cu o nuanță ușor diferită de cea a pietrei. Bătu în jurul ei cu un ciocan, îndepărtând ușurel bucățile desprinse prin lovire. În cele din urmă, întregul dom ieși la iveală, mai mare decât pumnul său – cu ferestre, uși, hornuri și tot ce mai are o casă.

— Josef, zise Peter.

Vocea i se întrerupse de câteva ori până să apuce să termine propoziția.

— Josef... furnicile astea locuiau în case.

Se ridică în picioare, ținând piatra în brațe ca pe un copil, un act inconștient de reverență.

De data asta, Josef se uită peste umărul lui Peter, respirându-i în ceafă.

— Ce casă frumoasă!

— Mult mai frumoasă decât a noastră, spuse Peter.

— Peter! îl preveni Josef.

Privi în jurul lui cu teamă. Prezentul hidos năvăli din nou asupra lui Peter. Brațele i se înmuiară din pricina neliniștii și a disprețului. Piatra se prăbuși peste celelalte. Casa în formă de dom, cu interiorul său solid format din depuneri de calcar, se fărâmiță într-o duzină de așchii.

Din nou, curiozitatea de nestăvilit a fraților puse stăpânire pe ei. Se lăsară în genunchi ca să strângă fragmentele. Elementele mai solide ale casei stătuseră ferecate în piatră ere întregi, intrând abia acum în contact cu aerul și cu lumina soarelui. Din obiectele de mobilier mai puțin trainice rămăseseră doar urme.

— Cărți, o mulțime de cărți, spuse Peter, întorcând un fragment de piatră pe toate părțile ca să numere particulele dreptunghiulare bine cunoscute de-acum.

— Și-aici avem o pictură. Jur că e o pictură! strigă Josef.

— Descoperiseră roata! Uită-te la căruța asta, Josef! Peter scoase un hohot triumfător de râs.

— Josef, zise el cu respirația tăiată, îți dai seama că am făcut cea mai senzațională descoperire din istorie? Furnicile din preistorie aveau o cultură la fel de vastă și de înfloritoare ca și a noastră. Muzică! Pictură! Literatură! Ia gândește-te la asta!

— În plus, locuiau în case construite pe pământ, spațioase, aerisite și pline de lumină, zise Josef, fascinat de-a dreptul. Cunoșteau focul și își pregăteau mâncarea. Ce altceva ar putea fi asta decât o sobă?

— Josef, cu milioane de ani înainte de primul om, înainte de prima gorilă, de primul cimpanzeu sau de primul urangutan sau chiar înainte de prima maimuță, furnicile aveau totul, *totul*.

Peter rămase extaziat, cu privirea ațintită în gol, micșorându-se în imaginația lui până la mărimea articulației unui deget, trăind o viață intensă și bogată într-un dom maiestuos, numai al lui.

Se făcuse deja amiază când Peter și Josef terminaseră de făcut o examinare superficială a pietrelor din lada cu numărul unu. În total, descoperiră cincizeci și trei de case, toate diferite între ele: unele mari, altele mici, cu forme variind de la domuri până la cuburi, fiecare dintre ele o capodoperă a personalității și a imaginației. Casele păreau să se fi aflat la distanță mare una de alta și rareori fuseseră ocupate de mai mult decât de un mascul, o femelă și un pui.

Josef zâmbea prosteşte, nevenindu-i să creadă.

— Peter, suntem beţi sau nebuni?

Rămase fără să mai scoată un cuvânt, trăgând dintr-o ţigară şi clătinând periodic din cap.

— Îţi dai seama că e ora prânzului? Parcă suntem aici de vreo zece minute. Ţi-e foame?

Peter scutură nervos din cap şi începu să scotocească în cea de-a doua cutie cu fosile din următorul strat de deasupra, arzând de nerăbdare să rezolve enigma felului în care uimitoarea civilizaţie a furnicilor decăzuse până la modul de viaţă instinctiv şi jalnic din prezent.

— Peste ce noroc am dat, Josef: zece furnici aflate atât de aproape una de cealaltă, încât pot să le acopăr cu degetul cel mare de la mână.

Peter luă piatră cu piatră şi, oriunde descoperea câte o furnică, mai găsea încă cel puţin o jumătate de duzină în apropierea ei.

— Încep să devină mai sociabile.

— Există vreo schimbare fizică?

Peter privi încruntat prin lupă.

— E aceeaşi specie, în regulă. Nu, ia să vedem, stai, există o diferenţă, cleştii sunt mai dezvoltaţi, cu mult mai dezvoltaţi. Încep să arate ca nişte muncitori şi soldaţi moderni.

Îi întinse o piatră lui Josef.

— Mmmm, aici nu există nici o carte, zise Josef. Ai găsit vreuna?

Peter clătină din cap şi-şi dădu seama că era nespus de mâhnit de lipsa cărţilor, căutându-le cu înflăcărare.

— Încă mai au case, dar acum sunt înţesate cu oameni.

Îşi drese glasul.

— Cu furnici, vreau să spun.

Dintr-odată, scoase un strigăt de bucurie.

— Josef! Uite o furnică fără cleşti mari, asemenea celor din stratul de dedesubt!

Răsuci specimenul pe toate părţile în lumina soarelui.

— E singură, Josef! În propria ei casă, cu familia ei, cu cărţile şi cu tot ce trebuie! Unele dintre furnici se diferenţiază în muncitori şi soldaţi, altele nu!

Josef examinase din nou câteva dintre rămăşiţele furnicilor cu cleşti.

— Se prea poate ca furnicile sociabile să nu fi manifestat interes faţă de cărţi, spuse el. Dar pretutindeni unde dai de ele, găseşti şi tablouri.

Se încruntă nevenindu-i să creadă.

— E o răsturnare de situaţie ciudată, Peter: indivizii iubitori de pictură se detaşează de indivizii iubitori de cărţi.

— Iubitorii de companie separat de iubitorii de intimitate, zise Peter gânditor. Cele cu cleşti mari separat de cele fără cleşti.

Ca să-şi mai odihnească ochii, îşi lăsă privirea să rătăcească spre magazia de unelte şi spre un afiş şters de vreme, din care sclipeau ochii lui Stalin. Îşi lăsă privirea să hoinărească din nou, de data asta în depărtare, spre gura supraaglomerată a celui mai apropiat puţ minier, unde un portret al lui Stalin veghea părinteşte deasupra tuturor, în timp ce minerii îşi târşâiau picioarele înăuntru şi afară, spre un grup de barăci din carton de mai jos, unde un portret al lui Stalin privea fix şi aspru, protejat de intemperii cu ajutorul unui geam, spre closetele abominabile.

— Josef, începu Peter nesigur de el, pun pariu pe raţia de tutun de mâine că picturile acelea pe care

furnicile cu clești le îndrăgesc atât de mult sunt tot afișe politice.

— Dacă-i pe-așa, minunatele noastre furnici se îndreaptă spre o civilizație chiar mai avansată, zise Josef misterios.

Își scutură praful de piatră de pe haine.

— Vrei să ne uităm ce este în lada cu numărul trei?

Peter se trezi uitându-se la cea de-a treia ladă cu teamă și cu silă.

— Uită-te *tu*, Josef, zise el în cele din urmă.

Josef ridică din umeri.

— Bine.

Cercetă pietrele în liniște preț de câteva minute.

— Ei bine, după cum te-ai putea aștepta, cleștii sunt chiar mai pronunțați și...

— Și comunitățile sunt mai mari și mai aglomerate și nu există cărți, iar afișele sunt la fel de numeroase ca și furnicile! izbucni Peter dintr-odată.

— Să știi că ai dreptate, spuse Josef.

— Iar minunatele furnici fără clești au dispărut, nu-i așa, Josef? zise Peter cu glas răgușit.

— Liniștește-te, zise Josef. Te pierzi cu firea pentru ceva care s-a întâmplat cu sute de milioane de ani în urmă sau poate chiar mai demult.

Se trase gânditor de lobul urechii.

— La drept vorbind, furnicile fără clești chiar par să fi dispărut.

Ridică din sprâncene.

— Din câte știu eu, fenomenul acesta nu are precedent în paleontologie. Poate că furnicile fără clești erau sensibile la vreun fel de boală la care furnicile cu clești erau imune. În orice caz, cert este că au dispărut rapid. Selecția naturală la apogeul cruzimii sale: supraviețuirea celor mai adaptați.

— Supraviețuirea celor mai ratați, zise Peter cu amărăciune.

— Nu! Stai, Peter! Ne înșelăm amândoi. Uite o furnică din tipul vechi. Și încă una, și încă una! Pare-se că începeau și ele să se grupeze în comunități. Stau înghesuite toate într-o singură casă, precum chibriturile într-o cutie.

Peter îi luă fragmentul de rocă din mână, nevenindu-i să creadă spusele lui Josef. Piatra fusese despicată pe din două de minerii lui Borgorov astfel încât oferea o secțiune transversală clară a casei ticsite cu furnici. Sfărâmă bucată cu bucată piatra care conținea cealaltă parte a casei. Dădu la o parte învelișul de piatră.

— Oh, zise el încetișor. Văd.

Sfărâmăturile sale scoseseră la iveală ușa de la intrare a construcției micuțe unde stăteau de pază șapte furnici cu clești ascuțiți ca niște seceri.

— Un lagăr, zise el, un lagăr de concentrare.

Josef se albi la față la auzul cuvântului, așa cum ar fi procedat orice rus de bună-credință, dar își reveni în fire după ce înghiți în sec de câteva ori.

— Ce e obiectul ăsta sub formă de stea de aici? întrebă el evitând să atingă obiectul acela tulburător.

Peter cioplí cu dalta fragmentul în care stătea încastrat obiectul care nu avea nici o legătură cu restul pietrei și i-l întinse lui Josef ca să-l examineze. Era un fel de rozetă. În centrul acesteia se afla o furnică fără clești, iar petalele arătau ca niște războinici și lucrători cu armele îngropate și înfipte în trupul singurei supraviețuitoare a rasei vechi.

— Asta-i evoluția ta rapidă, Josef.

Privi cu luare-aminte la chipul fratelui său, tânjind după un semn că fratele lui îi împărtășea gândurile

învălmășite și viziunea neașteptată asupra propriilor lor vieți.

— O mare ciudățenie, zise Josef cu o voce fără inflexiuni.

Peter se uită repede în jurul său. Undeva, în depărtare, Borgorov se străduia să urce poteca.

— Nu-i nici o ciudățenie, și tu știi asta, Josef, spuse Peter. Ceea ce li s-a întâmplat furnicilor acelora ni se întâmplă și nouă.

— Taci! zise Josef disperat.

— Noi suntem cei fără clești, Josef. Suntem terminați. Nu suntem făcuți ca să muncim și să luptăm în cete mari, să trăim din instinct și nimic mai mult decât atât, perpetuând un mușuroi de furnici întunecos și umed fără să avem măcar puterea de judecată de a ne întreba de ce anume!

Cu fețele îmbujorate, tăcură amândoi în timp ce Borgorov străbătea ultimii o sută de metri.

— Ei, haideți, spuse Borgorov dând colțul magaziei de unelte, doar nu vreți să spuneți că mostrele noastre v-au dezamăgit chiar așa de tare.

— Suntem obosiți și nimic mai mult, spuse Josef afișând zâmbetul lui lingușitor. Fosilele sunt atât de senzaționale, încât am rămas cu gura căscată.

Peter așeză cu grijă pe ultimul morman de pietre fragmentul cu furnica asasinată și cu atacatorii săi încastrați în el.

— Am aranjat cele mai exemplificatoare mostre din fiecare strat în mormanele astea, zise el arătând cu degetul spre șirul de grămezi de piatră.

Era curios să vadă cam care ar putea fi reacția lui Borgorov. În ciuda obiecțiilor lui Josef, îi explică despre cele două tipuri diferite de furnici care evoluaseră în cadrul aceleiași specii, îi arătă casele, cărțile

și picturile din straturile inferioare și așezările aglomerate din straturile superioare. Mai apoi, fără să ofere nici cea mai mică interpretare, îi dădu lui Borgorov lupa și făcu un pas înapoi.

Borgorov își trecu privirea de mai multe ori deasupra șirului, în sus și în jos, luând în mână mostrele și plescăind aprobator din limbă.

— Nici c-ar putea fi mai grăitor decât atât, nu-i așa? spuse el într-un final.

Peter și Josef scuturară din cap.

— Cu siguranță, asta s-a întâmplat, zise Borgorov.

Ridică fragmentul care înfățișa basorelieful luptei pe viață și pe moarte a furnicii fără clești cu nenumărații ei inamici.

— E vorba de furnicile astea nelegiuite, cum e cea din mijloc, capitalistele, care atacau și exploatau muncitorimea, omorându-le fără milă cu zecile, așa cum vedem aici.

Lăsă din mână exponatul dezolant și luă de jos casa în care stăteau înghesuite furnicile fără clești.

— Iar aici avem o adunare conspirativă a furnicilor nelegiuite care complotează împotriva muncitorimii. Din fericire, zise el arătând spre furnicile soldați de pe partea exterioară a ușii, uneltirea lor a fost ascultată de muncitorii vigilenți. Drept urmare, continuă el cu vioiciune ridicând câteva mostre din următorul strat, aici avem o adunare a furnicilor cu clești și casa unei furnici singuratice. Muncitorimea a organizat câteva întruniri democratice pentru a-și exprima indignarea și i-a exclus din comunitate pe opresorii săi. Capitaliștii, lăsați pe dinafară, dar cu viețile crutate de poporul milostiv de rând, erau indivizi răzgâiați, incapabili să supraviețuiască fără masele care să trudească pentru ei. Singurul lucru la care se

pricepeau era să-şi piardă vremea cu artele. Prin urmare, fiind puşi în faţa acestei încercări, au dispărut ca specie.

Îşi încrucişă mâinile cu un aer hotărât şi mulţumit.

— Numai că lucrurile au stat exact invers, obiectă Peter. Civilizaţia furnicilor a fost dată peste cap atunci când unora dintre furnici au început să le crească cleştii şi să se organizeze în grupuri. Nu poţi contrazice geologia.

— Atunci a avut loc o inversiune în stratul de calcar, un fel de răsturnare de situaţie cu susul în jos. E limpede ca bună ziua.

Borgorov vorbea tăios ca gheaţa.

— Dispunem de cea mai convingătoare dovadă dintre toate, dovada logicii. Ordinea nu putea fi decât cea pe care am descris-o eu. Prin urmare, a existat o inversiune, nu-i aşa? spuse el uitându-se mai ales la Josef.

— Exact, o inversiune, spuse Josef.

— Nu-i aşa? zise Borgorov răsucindu-se cu faţa spre Peter.

Peter pufni, mai-mai să explodeze, stând pleoştit într-o atitudine de amarnică resemnare.

— Evident, tovarăşe.

Apoi zâmbi, ca pentru a-şi cere scuze.

— Evident, tovarăşe, repetă el...

Epilog

— Dumnezeule mare, ce frig e! zise Peter dând drumul capătului dinspre el al fierăstrăului şi întorcându-se cu spatele spre vântul siberian.

— Înapoi la muncă! Înapoi la muncă! urlă un gardian înfofolit atât de bine împotriva frigului, încât arăta ca o grămadă de rufe de sub care ieşea o puşcă-mitralieră.

— Oh, poate fi mai rău, cu mult mai rău, zise Josef ţinând de capătul celălalt al fierăstrăului.

Îşi şterse cu mâneca sprâncenele îngheţate.

— Josef, îmi pare rău că ai ajuns şi tu aici, zise Peter trist. Eu sunt cel care a ridicat tonul la Borgorov.

Îşi suflă în palme ca să le încălzească.

— Presupun că de asta suntem aici.

— Oh, nu face nimic, oftă Josef. Trebuie să nu ne mai gândim la treburile astea. Trebuie să nu mai gândim. E singura cale. Dacă locul nostru nu ar fi aici, atunci nu am fi aici.

Peter pipăi cu degetele un fragment de calcar aflat în buzunarul său. Încastrat în el, se afla ultima dintre furnicile fără cleşti, înconjurată de asasinii ei. Era singura fosilă din puţul lui Borgorov rămasă pe faţa pământului. Borgorov îi forţase pe cei doi fraţi să întocmească un raport despre furnici aşa cum îl vedea el, aruncase toate fosilele înapoi în caverna fără fund şi îi trimisese pe Josef şi pe Peter în Siberia. Era o operă desăvârşită, imposibil de criticat.

Josef dăduse la o parte un morman de rumeguş, iar acum se holba fascinat la bucata de pământ rămasă descoperită. O furnică ieşi în grabă dintr-o gaură, cărând un ou. Se învârti în cercuri stranii, după care se strecură rapid înapoi în întunecimea cuibului strâmt, din pământ.

— Furnicile s-au adaptat de minune, nu-i aşa, Peter? zise Josef cu invidie. Traiul bun: eficient şi fără complicaţii. Instinctul e cel care guvernează toate deciziile.

Strănută.

— Când o să mor, cred că mi-ar plăcea să mă reîncarnez într-o furnică. O furnică modernă, nu una capitalistă, adăugă el în grabă.

— Ce te face să fii atât de sigur că nu ești deja o furnică modernă? zise Peter.

Josef ridică din umeri.

— Peter, băiete, omenirea ar putea să învețe o mulțime de lucruri de la furnici.

— A învățat, Josef, a învățat, zise Peter plictisit. A învățat mai multe lucruri decât își dă seama.

ONOAREA VÂNZĂTORULUI DE ZIARE

Charley Howes era șeful de post dintr-un sat din Cape Cod. Avea patru polițiști în subordine pe timp de vară și unul pe timp de iarnă. Acum era iarnă de-o bună bucată de vreme. Singurul polițist rămas zăcea la pat din cauza gripei, iar Charley nu se simțea nici el prea bine. Colac peste pupăză, avusese loc o crimă. Cineva o omorâse în bătaie pe Estelle Fulmer, păcătoasa aia de chelneriță de la „Delfinul albastru". O găsiseră sâmbătă într-o baltă de sânge. Medicul legist spuse că fusese omorâtă miercuri-noapte.

Charley Howes bănuia că știe cine făcuse treaba asta. Îl bănuia pe Earl Hedlund. Earl era suficient de ticălos și avea și motive ca să facă una ca asta. Într-o seară, la „Delfinul albastru", Estelle îi spusese lui Earl să se ducă naibii și i-o retezase scurt, așa cum nu i-o mai retezase nimeni până atunci. Până atunci nimeni nu-l mai trimisese la plimbare astfel pe Earl, pentru că toată lumea știa că Earl era în stare să omoare pe oricine ar fi făcut asta.

Acum, nevasta lui Charley îl înfofolea bine, fiindcă urma să se ducă acasă la Earl și să-l interogheze.

— Dac-aș fi știut că o să se întâmple o crimă, spuse Charley, nu aș fi acceptat niciodată funcția de șef de post.

— Să ai grijă la câinele ăla mare, zise nevasta sa, înfășurându-i un fular în jurul gâtului.

— Nu mușcă, latră și nimic mai mult, zise Charley.

— Așa se zicea și despre Earl Hedlund, zise nevasta lui.

Satan era câinele despre care vorbeau. Satan era o corcitură între un dog german și un ciobănesc irlandez. Era la fel de mare ca un ponei. Satan nu era câinele lui Earl Hedlund, dar își petrecea cea mai mare parte a timpului în pădurea lui Earl, alungând oamenii de pe proprietatea lui. Earl îi mai dădea de mâncare când și când, având în felul ăsta un câine de pază care nu-l costa mult. În plus, câinele și Earl se înțelegeau de minune. La amândoi le plăcea la nebunie să facă gălăgie și să se poarte ca niște canibali.

Când Charley viră cu mașina de patrulă a poliției pe dealul înalt ce ducea spre casa lui Earl, aflată departe, în inima pădurii, se aștepta să-l găsească acasă pe Earl. Era sâmbătă după-amiază, dar Charley s-ar fi așteptat să-l găsească pe Earl acasă în oricare zi a săptămânii. Earl nu muncea ca să-și câștige existența. Moștenise suficient de mulți bani încât să nu fie nevoit să muncească dacă era băiat bun și chibzuit și dacă era atent la bursa de valori. Earl devenea cât se poate de ocupat când sosea ziarul. Dădea imediat la pagina financiară și făcea grafice care ilustrau ce se întâmpla cu toate valorile.

Când Charley ajunse în apropierea casei, îl auzi pe Satan lătrând undeva, departe. Nici Earl nu era prin preajmă. Casa era încuiată, iar ziarele se adunaseră teanc pe veranda din față.

Ziarele erau așezate sub o cărămidă, așa încât să nu le ia vântul. Charley numără ziarele. Erau patru la număr. Cel de deasupra era ziarul de vineri. Ziarul

de sâmbătă încă nu sosise. Începu să pară că Earl nu o omorâse pe Estelle, la urma urmei, oricât de mult i-ar fi plăcut lui să-și creadă teoria. Părea că Earl nu fusese prin preajmă ca să se ocupe de treaba asta.

Charley privi la datele ziarelor neatinse și descoperi ceva interesant. Lipsea ziarul de miercuri. De data asta, lătratul câinelui se apropia din ce în ce mai mult și cu repeziciune. Charley își spuse în sinea lui că animalul îl simțise. Trebuia să se țină cu firea, să nu se sperie. Charley avea despre Satan aceeași impresie pe care o aveau toți oamenii din sat. Câinele era turbat. Satan nu mușcase încă pe nimeni, dar dacă avea s-o facă vreodată, atunci avea să muște ca să ucidă.

Atunci Charley văzu la cine lătra Satan. Câinele alerga pe lângă un băiat care mergea pe bicicletă, arătându-și colții ca niște cuțite de măcelar. Își repezea capul dintr-o parte într-alta, lătrând și șfichiuind aerul cu colții aceia înfricoșători.

Băiatul privea drept înainte, prefăcându-se că animalul nu era acolo. Era cea mai curajoasă făptură omenească pe care o văzuse Charley. Eroul era Mark Crosby, vânzătorul de ziare în vârstă de zece ani.

— Mark, zise Charley.

De data asta, câinele se repezi la Charley străduindu-se din răsputeri să-l îngrozească pe Charley atât de tare cu colții aceia ca niște cuțite de măcelar, încât să-i albească tot părul rărit. Dacă băiatul nu ar fi dat dovadă de atâta curaj, probabil că Charley ar fi plonjat în adăpostul mașinii de patrulă a poliției.

— Mark, l-ai văzut cumva pe domnul Hedlund? întrebă Charley.

— Nu, domnule, zise Mark, cu respectul cuvenit față de uniforma lui Charley.

Așeză ziarul de sâmbătă în vârful teancului de pe pragul ușii, după care puse cărămida peste el.

— A fost plecat toată săptămâna, domnule.

În cele din urmă, Satan se plictisi de cele două ființe omenești ce nu puteau fi băgate în sperieți. Se așeză pe verandă cu o căzătură greoaie și mârâia cam fără chef din când în când.

— Unde s-o fi dus? Știi cumva? spuse Charley.

— Nu, domnule, zise Mark. N-a spus că pleacă și nici n-a întrerupt abonamentul la ziar.

— Miercuri i-ai adus ziarul? întrebă Charley.

Mark se simți ofensat că prietenul său, polițistul, punea o asemenea întrebare.

— Bineînțeles, spuse el. Asta e regula. Dacă ziarele se adună teanc și nu-ți spune nimeni să te oprești, le livrezi în continuare timp de șase zile.

Clătină aprobator din cap.

— Asta e *regula*, domnule Howes.

Seriozitatea cu care Mark vorbea despre reguli îi reaminti lui Charley ce vârstă minunată era cea de la zece ani. Și-atunci, Charley își spuse în sinea lui că mare păcat mai era că oamenii nu puteau să rămână la vârsta de zece ani pentru tot restul vieții lor. Dacă toată lumea ar fi avut zece ani, gândi Charley în sinea lui, atunci poate că regulile, bunul-simț și înțelepciunea ar fi avut o șansă cât de mică.

— Mark, ești... ești sigur că nu ai sărit peste ziua de miercuri? întrebă Charley. Nu te-ar învinui nimeni pentru asta: a fost lapoviță, ziarele se adunau teanc, aveai de urcat dealul înalt și de trecut de câinele ăsta mare.

Mark ridică mâna dreaptă în sus.

— Pe cuvânt de onoare că am livrat ziarul de miercuri, zise el.

Asta îi era de ajuns lui Charley. Cu siguranță, chestia asta lămurea lucrurile o dată pentru totdeauna.

Cam în același timp când lucrurile erau lămurite, își făcu apariția mașina veche a lui Earl Hedlund care urca șoseaua. Earl coborî din mașină zâmbind răutăcios, iar Satan scânci și se ridică în picioare lingându-i mâna. Earl era același bătăuș al satului care fusese în urmă cu treizeci și cinci de ani – doar că devenise gras și chel. Rânjetul lui era același rânjet de bătăuș care-i atrăgea antipatia oricui. Niciodată nu putuse să-l ducă de nas pe Charley, și îl ura pentru asta.

Rânjetul lui deveni și mai larg în clipa în care Charley își vârî capul în mașina lui și-i scoase cheia din contact, ca măsură de siguranță.

— Charley, ai văzut la televizor vreun polițist făcând treaba asta? spuse Earl.

— Drept să-ți spun, chiar am văzut, zise Charley.

Așa și era.

— Nu fug nicăieri, zise Earl. Am citit în ziarele din Providence despre biata Estelle și mi-am închipuit că o să vrei să vorbești cu mine, așa că m-am întors acasă. M-am gândit să te ajut să nu-ți mai pierzi timpul gândindu-te că eu am omorât-o.

— Mulțumesc, spuse Charley.

— Am fost acasă la fratele meu, în Providence, toată săptămâna, zise Earl. Fratele meu poate să depună mărturie. Pot să justific fiecare minut.

Făcu cu ochiul.

— E bine așa, Charley?

Charley îl cunoștea pe fratele lui Earl. Acesta avea și el o fire păcătoasă, dar era prea mic de statură ca să bată femeile, așa că se specializase în mințit. Chiar

așa stând lucrurile, mărturia lui ar fi putut fi admisă de curtea de judecată.

Earl se așeză pe pragul ușii, luă primul ziar de deasupra teancului și deschise la pagina financiară. Apoi își aduse aminte că era sâmbătă. Sâmbăta nu publicau cotații de piață. Era limpede ca lumina zilei că din pricina asta ura ziua de sâmbătă.

— Vin mulți vizitatori pe aici, Earl? zise Charley.

— Vizitatori? întrebă Earl în bătaie de joc.

Citea puținele informații financiare care erau în ziar.

— Ce treabă am eu cu vizitatorii?

— Meseriași? Străini ieșiți la plimbare? Copii? întrebă Charley. Vânători, poate?

Earl se umflă în pene înainte să răspundă. Îi plăcea cu adevărat ideea că tuturor le era frică să se apropie de casa lui.

— Îmi repar singur orice trebuie reparat, spuse el. Iar străinii, copiii, vânătorii și oricine altcineva află destul de repede de la câine că nu ne dorim vizitatori în zona asta.

— Atunci cine a luat ziarul în cursul nopții de miercuri? spuse Charley.

Earl lăsă ziarul să se îndoaie de la jumătate pentru o secundă, apoi îl îndreptă din nou și se prefăcu a citi ceva cu mult mai interesant decât oricare dintre spusele lui Charley.

— Ce-i cu toată tevatura asta legată de ziarul de miercuri? bombăni el.

Charley îi spuse ce era cu toată tevatura, explicându-i că asta ar putea dovedi faptul că Earl fusese în Cape Cod în noaptea în care fusese omorâtă Estelle.

— Dacă te-ai întors miercuri, spuse Charley, nu cred că ai ratat șansa să te uiți în ziar ca să vezi ce mai face piața.

Earl lăsă ziarul jos și se uită țintă la Mark.

— N-am primit nici un ziar de miercuri din cauză că puștiului ăla i-a fost prea lene ca să mi-l aducă, zise el.

— Și-a dat cuvântul de onoare că ți l-a adus, spuse Charley.

Earl se apucă să citească din nou.

— Nu numai că puștiul ăla e-un puturos, zise el, dar mai e și mincinos pe deasupra.

Charley era bucuros că nu-și adusese pistolul cu el. Dacă l-ar fi avut la el, se prea poate să-l fi împușcat pe Earl Hedlund. Charley uită complet de crimă. Exact sub ochii lui, avea de-a face cu o mârșăvie la fel de gravă ca și crima și nu exista nici un nume pentru asta și nici o lege care să pedepsească așa ceva.

Bietul Mark era terminat. Lucrul cel mai de preț pe care-l realizase în această vale a plângerii era cuvântul lui de onoare. Earl scuipase pe el.

— Și-a dat cuvântul de onoare! țipă Charley la Earl.

Earl trase o înjurătură fără să-și ridice privirea de pe ziar.

— Domnule Howes... spuse Mark.

— Da, Mark! zise Charley.

— Am ceva chiar mai de preț decât cuvântul meu de onoare, spuse Mark.

Charley nu-și putea imagina despre ce anume putea fi vorba. Earl murea de curiozitate și el. Până și Satan, câinele, părea că voia să știe ce putea fi mai preț decât cuvântul de onoare al unui băiat de zece ani.

Mark radia de bucurie, atât era de sigur că putea să dovedească faptul că ziarul de miercuri fusese livrat, spre marea nemulțumire a lui Earl.

— Miercuri am fost bolnav, spuse el, așa că ziarele au fost livrate de tatăl meu.

Din punctul de vedere al lui Mark, era ca și cum ar fi spus că Dumnezeu însuși bătuse drumul ăsta.

Charley Howes zâmbi stins. Mark tocmai îl privase de singurul său indiciu valoros. Poate că tatăl lui Mark era un om curajos în multe privințe, dar existau două lucruri în privința cărora era lipsit de curaj: toată viața lui se temuse de Earl Hedlund și de câini.

Earl Hedlund izbucni în hohote de râs.

Charley scoase un oftat.

— Mulțumesc, mulțumesc pentru informație, Mark, spuse el. Acum poți să pleci să-ți termini treaba.

Avea de gând să nu mai discute despre treaba asta.

Dar Earl nu se dădu bătut atât de ușor.

— Băiete, îi spuse el lui Mark, îmi pare rău că trebuie să-ți spun asta, dar taică-tău ăla e cel mai mare fricos din tot satul.

Puse ziarul deoparte și se ridică în picioare pentru ca Mark să poată vedea cum arăta un bărbat adevărat.

— Earl, taci din gură, spuse Charley.

— Să tac? zise Earl. Acum un minut puștiul ăsta se străduia din răsputeri să mă facă să ajung pe scaunul electric.

Mark rămase stupefiat.

— Scaunul electric? zise el. N-am spus decât că tatăl meu e cel care a adus ziarul.

Ochii ca de porc ai lui Earl licăriră. Felul în care licăriră ochii aceia și felul în care Earl se aplecă spre băiat îndepărtară orice urmă de îndoială din mintea

lui Charley cum că Earl era într-adevăr un criminal. Earl voia să-l omoare pe băiat. Nu putea să facă asta cu Charley acolo, de față, așa că recurgea la altă cruzime. Se folosea de cuvinte.

— Poate ți-o fi zis taică-tău că a adus ziarul, spuse Earl, dar te asigur eu că nu s-ar apropia de câinele ăsta nici pentru un milion de dolari, iar de mine nu s-ar apropia nici măcar pentru zece milioane!

Ridică mâna dreaptă în aer.

— Pe cuvântul meu de onoare, puștiule!

Dar nu se mulțumi cu atât. Îi spuse lui Mark poveste după poveste cum tatăl său fugise, cum se ascunsese, cum plânsese sau cum implorase milă pe vremea când era doar un băiețandru și cum fugise din fața pericolului și ca bărbat în toată firea. Și, în fiecare poveste, pericolul consta într-unul din două lucruri: un câine sau Earl Hedlund.

— Jur pe cuvânt de cercetaș, pe cuvânt de onoare, jur pe un morman de biblii, pe ce fel de cărți vrei tu, puștiule, jur că tot ce am spus este adevărat, zise Earl.

Lui Mark nu-i mai rămase de făcut decât singurul lucru pe care jurase să nu-l mai facă vreodată: începu să plângă. Se urcă pe bicicletă și-și luă tălpășița.

De data asta, câinele nu îl mai alergă. Satan înțelese că Mark era o pradă prea ușoară.

— Și-acum șterge-o și tu! îi zise Earl lui Charley.

Charley avea sufletul atât de împovărat din pricina lui Mark, încât se sprijini de casa lui Earl și închise ochii preț de un minut. Deschise ochii și-și văzu propria reflecție într-un ochi de geam. Văzu un bărbat bătrân și obosit și-și spuse în sinea lui că ajunsese bătrân și obosit tot încercând să facă lumea să fie așa cum o credea un copil de zece ani.

Şi-atunci văzu ziarul înăuntru, chiar pe scaunul de lângă fereastră, încuiat în casă, la loc sigur. Charley văzu data de pe el. Era ziarul de miercuri, deschis la pagina financiară. Era dovada suficientă că Earl fusese în Providence ca să-şi construiască un alibi şi că miercuri se întorsese pe furiş ca s-o omoare pe Estelle.

Dar lui Charley nu-i stătea gândul la Earl sau la Estelle. Se gândea la Mark şi la tatăl lui.

Earl îşi dădu seama ce văzuse Charley pe fereastră.

Se ridică în picioare, arătându-şi colţii, gata de luptă. Ţinea câinele de ceafă, asmuţindu-l şi pe el la luptă.

Dar Charley nu se apropie ca să se ia la bătaie. În schimb, se urcă în maşina de patrulă a poliţiei.

— Ai grijă să te găsesc aici când am să mă întorc, spuse el şi coborî dealul după Mark.

Îl ajunse din urmă pe Mark în capătul şoselei.

— Mark! strigă el. Tatăl tău a livrat ziarul! E-acolo! L-a livrat în ciuda lapoviţei, a câinelui şi a tuturor piedicilor!

— Bine, zise Mark.

Nu era nici o urmă de bucurie în felul în care o spusese. Îndurase prea mult ca să se mai poată bucura pentru o vreme.

— Chestiile pe care domnul Hedlund le-a spus despre tata, chiar dacă şi-a dat cuvântul de onoare, nu înseamnă că sunt neapărat şi adevărate, nu-i aşa, domnule Howes?

Existau două variante în care Charley îi putea răspunde. Putea să-l mintă şi să-i spună că nu, poveştile nu erau adevărate, sau putea să spună adevărul şi să spere că Mark avea să-şi dea seama că toate poveştile acelea făceau din faptul că tatăl lui livrase ziarul acasă la Earl Hedlund unul dintre cele mai glorioase capitole din istoria satului.

— Mark, absolut toate poveştile acelea sunt adevărate, zise Charley. Tatăl tău nu s-a putut abţine să nu-i fie frică din cauza faptului că aşa e el din naştere, aşa cum tot din naştere are ochii albaştri şi părul castaniu. Noi doi nu ne putem închipui cum e să fii împovărat de atâta frică. Numai un bărbat puternic şi curajos poate trăi cu toată povara asta. Aşa că gândeşte-te o clipă la cât de curajos a fost tatăl tău ca să aducă ziarul acasă la Earl Hedlund, mai degrabă decât să încalce o regulă.

Mark se gândi mai bine la cele auzite, apoi clătină aprobator din cap ca să-i arate că înţelegea.

Era mulţumit în sinea lui. Tatăl lui era exact aşa cum trebuia să fie tatăl unui copil de zece ani: un erou.

— Oare... oare domnul Hedlund a făptuit crima? întrebă Mark.

— Dumnezeule mare! spuse Charley.

Se lovi în tâmplă cu podul palmei ca să-şi impulsioneze mintea să funcţioneze mai bine.

— Am uitat complet de crimă.

Întoarse maşina de patrulă a poliţiei şi demară din nou în trombă spre casa lui Earl. Earl dispăruse, la fel şi câinele. O luaseră la fugă prin pădure.

Două ore mai târziu, o echipă de căutare îl găsi pe Earl. O luase spre calea ferată, iar Satan, câinele, îl omorâse. În timpul anchetei întreprinse de judecătorul de instrucţie, toată lumea veni cu tot soiul de teorii despre motivul pentru care câinele făcuse aşa ceva.

Cea mai plauzibilă teorie a fost probabil cea a lui Charley. Charley bănuia că animalul simţise panica lui Earl şi îl văzuse alergând, aşa că o luase la fugă după el.

— Iar Earl a fost prima persoană care i-a arătat câinelui cât de frică îi era, aşa că Satan l-a omorât, zise Charley în timpul anchetei.

ZÂMBIȚI, VĂ ROG!

Într-o noapte eram într-un bar, vorbind destul de tare despre o persoană pe care o uram, iar un bărbat cu barbă stătea pe scaun lângă mine și-mi spuse prietenos:

— De ce nu pui pe cineva să-l omoare?

— M-am gândit și la asta, am zis eu. Să nu crezi că nu m-am gândit.

— Lasă-mă să-ți dau o mână de ajutor să te gândești limpede la asta, spuse el.

Avea o voce profundă. Nasul îi era mare și coroiat. Era îmbrăcat cu un costum din mohair negru și avea o cravată neagră, subțire. Gura lui mică și roșie era respingătoare.

— Privești situația printr-o pâclă roșie de ură, spuse el. Ai nevoie de sfaturile discrete și profesioniste ale unui consilier în probleme de crimă care poate să planifice treaba asta în locul tău și care te poate scuti de un pas inutil spre scaunul electric.

— Unde găsesc o asemenea persoană? am spus eu.

— Tocmai ai găsit-o, zise el.

— Ești nebun, am spus eu.

— Ai dreptate, zise el. Mi-am petrecut toată viața internându-mă și externându-mă din sanatoriile de nebuni. Asta face ca serviciile mele să fie cu atât mai

atrăgătoare. Dac-aș fi nevoit vreodată să depun mărturie împotriva dumitale, avocatul dumitale nu ar întâmpina nici o dificultate în a demonstra că sunt un nebun notoriu și, în plus, și un infractor cu cazier.

— Ce infracțiune ai săvârșit? am întrebat eu.

— Un lucru de nimic, am practicat medicina fără autorizație, zise el.

— Atunci nu-i vorba de crimă? am zis eu.

— Nu, spuse el, dar asta nu înseamnă că *nu am omorât*. La drept vorbind, i-am omorât aproape pe toți care au avut ceva de-a face cu condamnarea mea pentru faptul că am practicat medicina fără autorizație.

Puse privirea în tavan și făcu un fel de calcul matematic.

— Douăzeci și doi, douăzeci și trei de oameni, poate chiar mai mulți, zise el. Poate chiar mai mulți. I-am omorât în decursul a câțiva ani, și nu am citit ziarele chiar în fiecare zi.

— Când omori îți pierzi cunoștința și te trezești a doua zi de dimineață și citești în ziar că ai mai comis o crimă, nu-i așa? am zis eu.

— Nu, nu, nu, nu, nu, spuse el. Nu, nu, nu, nu, nu. Pe mulți dintre oamenii aceia i-am omorât în timp ce stăteam bine mersi la închisoare. Vezi tu, spuse el, mă folosesc de tehnica pisicii aruncate peste gard, tehnică pe care ți-o recomand și ție.

— E o tehnică nouă sau ce? am întrebat eu.

— Îmi place să cred că da, spuse el.

Clătină din cap.

— Numai că e atât de evidentă, că nu-mi vine să cred că eu am fost primul care s-a gândit la treaba asta. La urma urmei, există crime de când e lumea și pământul.

— Folosești o pisică? am zis eu.

— Numai ca o analogie, spuse el. Vezi tu, zise el, atunci când o persoană, dintr-un motiv sau altul, aruncă o pisică peste gard, se naşte o întrebare juridică foarte interesantă. Dacă pisica aterizează în capul cuiva şi-i scoate ochii cu ghearele, oare cel care a aruncat pisica se face vinovat de treaba asta?

— Bineînţeles că da, am răspuns eu.

— Bun, zise el. Acuma, dacă pisica nu aterizează în capul nimănui, dar îşi înfige ghearele în cineva la zece minute după ce a fost aruncată, se face vinovat cel care a aruncat pisica?

— Nu, am zis eu.

— Asta este arta sublimă a tehnicii aruncatului pisicii peste gard în scopul unei crime lipsite de griji.

— Bombe cu efect întârziat? am spus eu.

— Nu, nu, nu, zise el compătimindu-mă pentru imaginaţia mea săracă.

— Otrăvire lentă? Bacterii? am întrebat eu.

— Nu, spuse el. Ştiu deja următoarea şi ultima ta bănuială: criminalii plătiţi din afara oraşului.

Îşi puse mâinile în cruce, mulţumit de sine.

— Poate că *într-adevăr* eu sunt cel care a inventat treaba asta.

— Mă dau bătut, am spus eu.

— Înainte să-ţi spun, zise el, trebuie să-i dai voie soţiei mele să-ţi facă o poză.

Mi-o arătă pe soţia lui. Era o femeie sfrijită, cu buzele subţiri, cu părul vopsit într-o culoare aprinsă şi cu dinţii stricaţi. Era aşezată la o masă, având în faţă o sticlă de bere de care nu se atinsese. Era limpede ca lumina zilei că şi ea era sărită de pe fix, căci se uita la noi cu drăgălăşenia aceea devastatoare a schizofrenicilor. Am observat că avea aşezat pe scaunul de lângă ea un aparat de fotografiat Rollieflex cu bliţ.

La un semnal al soţului său, se apropie de noi şi se pregăti să-mi facă o poză.

— Zâmbiţi, vă rog! zise ea.

— Nu vreau să-mi fac poză, am zis eu.

— Zâmbiţi! zise ea şi bliţul se declanşă.

Când ochii mi s-au obişnuit din nou cu întunericul din bar, am zărit-o pe femeie ieşind în grabă pe uşă.

— Ce dracului înseamnă asta? am zis eu ridicându-mă în picioare.

— Linişteşte-te! Ia loc! spuse el. Ţi-a făcut o poză. Atâta tot.

— Ce are de gând să facă cu ea? am întrebat eu.

— Să o developeze, spuse el.

— Şi după aia? am întrebat eu.

— O pune în albumul nostru cu fotografii, zise el, în tezaurul nostru cu amintiri de aur.

— Ăsta e un fel de şantaj sau ce? am întrebat eu.

— Te-a fotografiat în timp ce făceai ceva ce nu trebuie? spuse el.

— Vreau fotografia aceea, am zis eu.

— Doar nu eşti superstiţios, nu-i aşa? spuse el.

— Superstiţios? am zis eu.

— Dacă le faci poză, unii oameni cred că aparatul de fotografiat le răpeşte o frântură din suflet, spuse el.

— Vreau să ştiu ce se petrece, am zis eu.

— Ia loc şi am să-ţi explic, spuse el.

— Ai face bine să-mi dai o explicaţie bună, şi asta cât mai repede, am zis eu.

— Amice, o să-ţi dau o explicaţie plauzibilă şi am să fac asta cât se poate de repede, spuse el. Numele meu este Felix Koradubian. Îţi spune ceva?

— Nu, am zis eu.

— Am practicat psihiatria în oraşul ăsta timp de şapte ani, zise el. Specialitatea mea era psihiatria de

grup. Am practicat în sala de bal rotundă, îmbrăcată în oglinzi a unui castel situat între un centru de desfacere a mașinilor de ocazie și un birou de pompe funebre viu colorat.

— Acum îmi amintesc, am spus eu.

— Bun, zise el. Pentru liniștea ta, să știi că nu mi-ar plăcea deloc să crezi că sunt un mincinos.

— Ai fost arestat pentru escrocherie, am spus eu.

— Ești pe aproape, zise el.

— Nici măcar nu ai absolvit liceul, am spus eu.

— Să nu uiți, zise el, că Freud însuși a fost autodidact în acest domeniu. Iar unul dintre lucrurile pe care le-a spus Freud a fost acela că o intuiție strălucită e la fel de importantă precum orice informație dobândită în școala de medicină.

Scoase un râset sec. Cert e că gura lui mică și roșie nu afișă nici un semn de veselie odată cu râsul.

— Când m-au arestat, zise el, un reporter tinerel care *chiar absolvise* liceul, minunea-minunilor, poate că absolvise până și facultatea, mi-a cerut să-i spun ce e un paranoic. Îți poți imagina una ca asta? zise el. Șapte ani de zile avusesem de-a face cu nebunii și cu cei aproape săriți de pe fix din orașul acesta, iar filfizonul ăla tânăr, care poate că era student în anul întâi la Psihologie la Universitatea din Jerkwater, s-a gândit că mă poate încuia cu o întrebare de genul ăsta.

— Dar ce *este* un paranoic? am întrebat eu.

— Sper din tot sufletul că asta e o întrebare plină de respect, pusă de un om neștiutor aflat în căutarea adevărului, zise el.

— Așa este, am spus eu.

Dar lucrurile nu stăteau așa.

— Bine, zise el. Din momentul acesta, respectul dumitale pentru mine ar trebui să crească vertiginos.

— Așa și este, am spus eu.

Dar lucrurile nu stăteau așa.

— Amice, zise el, paranoicul e o persoană care a luat-o razna în modul cel mai inteligent și cel mai bine informat, având în vedere că lumea este așa cum este. Paranoicul crede că marile conspirații secrete pun la cale să-l distrugă.

— Dar dumneata crezi în asta? am spus eu.

— Prietene, zise el, pe mine *deja* m-au distrus. Dumnezeule mare, câștigam șaizeci de mii de dolari pe an: șase pacienți pe oră, cinci dolari de persoană, două mii de ore de muncă pe an. Eram un om bogat, mândru de mine și fericit. Iar amărâta aia de femeie care tocmai ți-a făcut poză era frumoasă, inteligentă și liniștită.

— Mare păcat, am spus eu.

— Prietene, mare păcat, într-adevăr, zise el. Și nu numai pentru noi. Ăsta e un oraș bolnav, bolnav rău de tot, cu mii și mii de oameni cu probleme mintale pentru care nu se face nimic. Oameni săraci, oameni singuri, cărora le este frică de doctori, aceștia sunt oamenii pe care i-am ajutat. Acum, nu-i mai ajută nimeni.

Ridică din umeri.

— Ei bine, zise el, având în vedere că m-au prins pescuind ilegal în apele mizeriei umane, am înapoiat întreaga mea captură fluviului plin de mâl.

— Nu ai predat nimănui înregistrările tale? am spus eu.

— Le-am ars, zise el. Singurul lucru pe care l-am păstrat e o listă cu paranoicii foarte periculoși de care numai eu aveam cunoștință, oameni extrem de nebuni strecurați în scheletul orașului, ca să spunem așa: o spălătoreasă, un instalator de telefoane, un ajutor de florar, un liftier și așa mai departe.

Koradubian făcu cu ochiul.

— O sută douăzeci și trei de nume pe lista mea fermecată, toți fiind oameni care auzeau voci, toți fiind oameni care credeau că anumite persoane necunoscute se aflau pe urmele lor, toți fiind oameni care, dacă se speriau suficient de tare, erau în stare să ucidă.

Se lăsă pe spate sprijinindu-se de spătarul scaunului și cântări lucrurile mai bine.

— Văd că începi să înțelegi, zise el. După ce m-au arestat și după ce am fost eliberat pe cauțiune, am cumpărat un aparat de fotografiat, același aparat de fotografiat cu ai fost fotografiat adineauri. Împreună cu soția mea, le-am făcut poze în ascuns procurorului districtual, președintelui Asociației medicale regionale, unui editorialist care ceruse să fiu condamnat. Mai târziu, soția mea le-a făcut fotografii judecătorului și juriului, procurorului și tuturor martorilor care erau împotriva noastră. I-am adunat pe toți paranoicii mei și mi-am cerut scuze față de ei. Le-am spus că m-am înșelat amarnic atunci când le-am spus că nu există nici un complot împotriva lor. Le-am spus că descoperisem un complot monstruos și că dețineam fotografii ale uneltitorilor. Le-am spus că ar trebui să studieze fotografiile și că trebuie tot timpul să fie înarmați și în stare de alertă. Și le-am promis să le mai trimit fotografii din când în când.

Mi se făcu rău de frică, închipuindu-mi orașul colcăind de nebuni ce păreau nevinovați la prima vedere, dar care erau în stare să te omoare din senin și să o ia la sănătoasa.

— Poza aia... poza aia cu mine... am spus eu răvășit cu totul.

— O să o ținem încuiată la loc sigur, zise Koradubian, cu condiția să nu sufli o vorbă despre discuția noastră și să-mi dai bani.

— Cât vrei? am spus eu.

— Mă mulțumesc cu cât ai acum la tine, zise el.

Aveam la mine doisprezece dolari. I-am dat banii.

— Acum îmi dai fotografia înapoi? am întrebat eu.

— Nu, spuse el. Îmi pare rău, dar tare mă tem că treaba asta merge la nesfârșit. Trebuie să trăiesc și eu, înțelegi ce vreau să spun.

Oftă și puse banii în portofel.

— Ce zile de toată rușinea am apucat, ce zile de toată rușinea am apucat, murmură el. Și când te gândești că am fost cândva un profesionist respectat!

REGELE ŞI REGINA UNIVERSULUI

Vă deranjează dacă ne întoarcem preţ de câteva minute la Marea Criză, mai exact în anul o mie nouă sute treizeci şi doi? Au fost vremuri grele, ştiu, dar există o groază de poveşti minunate din timpul Marii Crize.

În anul o mie nouă treizeci şi doi Henry şi Anne aveau şaptesprezece ani.

La vârsta de şaptesprezece ani, Henry şi Anne erau îndrăgostiţi unul de celălalt într-un fel cât se poate de decorativ. Ştiau bine amândoi cât de bine arăta dragostea dintre ei doi. Ştiau cât de bine arătau ei doi. Se vedea în ochii părinţilor lor cât de potriviţi erau unul pentru celălalt, cât de potriviţi erau pentru societatea în care se născuseră.

Henry era Henry Davidson Merrill, fiul preşedintelui Băncii Naţionale a Comercianţilor, nepotul regretatului George Mills Davidson, primar începând cu o mie nouă sute şaisprezece până la o mie nouă sute douăzeci şi doi, nepotul doctorului Rossiter Merrill, fondatorul Secţiei de pediatrie a Spitalului Municipal...

Anne era Anne Lawson Heiler, fiica preşedintelui Companiei orăşeneşti de distribuţie a gazelor, nepoata regretatului judecător federal Franklin Pace Heiler, nepoata arhitectului D. Dwight Lawson,

un fel de Christopher Wren[1] al oraşului din Vestul Mijlociu...

Reputaţiile şi averile lor erau aşa cum trebuie şi se prezentaseră în acest fel din prima clipă a naşterii lor. O dragoste ca a lor nu avea de la ei decât pretenţia să se ferchezuiască, să stea pe iahturi, să joace mult tenis, să joace mult golf. Erau la fel de nepăsători la aspectele profunde ale dragostei ca şi Winnie-the-Pooh, ursuleţul din poveste.

Totul era atât de luminos şi de uşor, atât de natural şi de curat.

Şi, într-o dispoziţie ca aceea a lui Winnie-the-Pooh, convinşi că lucrurile dezgustătoare li se pot întâmpla numai oamenilor dezgustători, Henry Davidson Merrill şi Anne Lawson Heiler traversau un parc din oraş târziu într-o noapte, îmbrăcaţi în haine de seară.

Treceau pe acolo în timp ce se întorceau de la o petrecere de la Athletic Club, îndreptându-se spre garajul unde era parcată maşina lui Henry.

Noaptea era întunecoasă şi puţinele lumini din parc se aflau la distanţă mare unele de altele, bolnăvicios de palide.

Câţiva oameni fuseseră omorâţi în parcul acela. Un om fusese măcelărit pentru doisprezece cenţi, iar asasinul său încă se mai afla în libertate. Dar fusese vorba de un individ murdar şi fără adăpost deasupra capului, unul dintre oamenii aceia care se nasc, din câte se pare, ca să fie ucişi pentru mai puţin de un dolar.

1. Sir Christopher Wren (1632-1723) unul dintre cei mai renumiţi şi cei mai apreciaţi arhitecţi englezi, căruia i se datorează restaurarea a cincizeci şi unu de biserici din Londra după Marele Incendiu din 1666, inclusiv Catedrala Sfântul Paul, capodopera sa finalizată în anul 1710.

Henry își privea smochingul ca pe un permis de liberă trecere prin parc, costumație atât de diferită de cea a oamenilor din zonă, încât îl făcea imun la problemele pe care i le-ar fi putut face aceștia.

Henry se uită la Anne și-și dădu seama că era plictisită atât cât se cuvenea – o bombonică roz îmbrăcată în tul albastru care purta perlele mamei sale și orhideele de la Henry.

— Nu m-ar deranja să dorm pe o bancă în parc, zise Anne cu voce tare. Cred c-ar fi distractiv. Cred c-ar fi distractiv să fiu boschetar.

Își strecură palma într-a lui Henry. Mâna ei era rigidă, bronzată, tovărășească.

Nu exista nici o tresărire cât de ușoară în întâlnirea dintre palmele lor în parcul întunecos. Cum crescuseră împreună și cum știau că se vor căsători și că vor îmbătrâni împreună, nici unul dintre ei nu mai era în stare să-l surprindă sau să-l pună în încurcătură pe celălalt printr-o atingere, printr-o privire, printr-un cuvânt sau chiar printr-un sărut.

— Nu cred că-i prea distractiv să fii boschetar pe timp de iarnă, zise Henry.

Îi reținu mâna pentru o vreme, o legănă, apoi îi dădu drumul fără nici o părere de rău.

— Iarna m-aș duce în Florida, spuse Anne. Aș dormi pe plajă și aș fura portocale.

— Nu poți să trăiești numai cu portocale, zise Henry.

De data asta, se purta bărbătește, făcând-o să priceapă că el înțelegea mai mult din cruzimile lumii decât înțelegea ea.

— Portocale și pește, spuse Anne. Aș fura cârlige de zece cenți dintr-un magazin, aș improviza un fir de undiță dintr-un sac de rafie și aș pune o piatră pe

fir pe post de plumb. Sincer îți spun, zise Anne, cred c-ar fi raiul pe pământ. Cred că oamenii nu sunt în toate mințile când își fac griji în privința banilor.

Exact în mijlocul parcului, ceea ce părea să fie un ornament în forma unui animal fantastic pe marginea unei fântâni arteziene se desprinse de acolo. Se dovedi a fi un bărbat.

Mișcarea aceea transformă parcul în râul negru al Styxului, transformă luminile garajului din spate în porțile raiului, porți aflate la un milion de mile depărtare.

Henry deveni un băiețaș bicisnic, cu umerii încovoiați, la fel de nesigur ca o scară mobilă improvizată.

Pieptul cămășii sale albe deveni un far călăuzitor pentru hoți și pentru nebuni.

Henry își aruncă privirea spre Anne. Ea se transformase într-un cocoloș de unt topit. Mâinile ei se îndreptară spre gât, ascunzând colierul de la mama sa. Orhideele păreau să o tragă în jos ca niște ghiulele.

— Opriți-vă, opriți-vă, vă rog, suflă bărbatul ușor astmatic.

Tuși precum un om afumat bine și le făcu semn să se oprească fluturând din mâini.

— Așteptați, vă rog, numai o secundă.

Henry simți în piept freamătul dezgustător al instinctului de a sări la bătaie și-și ridică mâinile cu un gest ce oscila între a sări la bătaie și a se preda.

— Lasă mâinile jos, spuse bărbatul. Tot ce vreau e să vorbesc cu voi. Tâlharii la drumul mare s-au culcat cu toții la ora asta. Bețivanii, alde terchea-berchea și poeții sunt singurii care nu dorm la ora asta târzie din noapte.

Se apropie de Henry și de Anne, ținând mâinile ridicate la rândul său, cu o atitudine declarat inofensivă. Era mic de statură și sfrijit, iar hainele lui sărăcăcioase erau boțite și zdrențuite ca un ziar.

Își lăsă capul pe spate, întinzându-și gâtul subțire în întâmpinarea mâinilor lui Henry. Zâmbi subtil.

— Un bărbat atât de voinic și tânăr ca tine ar putea să mă omoare cu două degete, zise el.

Îi privea cu ochii ieșiți din orbite, asemenea unei broaște țestoase, așteptând un semn de încredere.

Henry lăsă mâinile ușor în jos, iar bărbatul procedă la fel.

— Ce vrei? întrebă Henry. Vrei bani?

— Tu nu? zise bărbatul. Nu asta vrea toată lumea? Pun pariu că până și lui taică-tău nu i-ar strica ceva mai mulți bani.

Râse satisfăcut și-l imită pe Henry.

— Vrei bani?

— Tata nu e bogat, spuse Henry.

— Perlele astea nu sunt adevărate, zise Anne.

Vocea ei sună ca o serie întreruptă de suspine înjositoare.

— Oh, sunt cât se poate de adevărate, așa cred, zise bărbatul.

Făcu o plecăciune ușoară în fața lui Henry.

— Iar taică-tău are ceva bani, îmi dau seama. Poate că nu suficient de mulți pentru următorii o mie de ani, dar în orice caz suficient de mulți pentru următorii cinci sute de ani.

Se clătină pe picioare. Fața lui era schimbătoare, afișând într-o succesiune rapidă expresie de rușine, dispreț, stranietate și în cele din urmă o tristețe fără seamăn. Chipul său arăta tristețe atunci când se prezentă.

— Numele meu este Stanley Karpinski, zise el. Nu am nevoie de banii voștri. Nu am nevoie de perlele voastre. Vreau să stau de vorbă cu voi.

Henry își dădu seama că nu putea să fugă de Karpinsky, că nu putea nici măcar să-i refuze mâna întinsă. Henry Davidson Merrill își dădu seama că Stanley Karpinski devenise de neprețuit pentru el, devenise un mic dumnezeu al parcului, o ființă supranaturală care era în stare să vadă în umbre, care știa ce se află în spatele fiecărei tufe și în spatele fiecărui copac.

Lui Henry i se păru că numai și numai Karpinski era în stare să-i conducă în siguranță până la marginea parcului, aflată atât de departe.

De data asta, teama lui Anne se transformă într-o atitudine prietenoasă, isterică, în clipa în care Henry dădu mâna cu Karpinski.

— Dumnezeule mare! strigă ea în noapte. Noi am crezut că ești vreun tâlhar sau cine știe ce!

Izbucni în râs.

Sigur acum de încrederea lor, Karpinsky deveni rezervat. Privi atent la hainele lor.

— Regele și regina universului, asta ar crede ea că sunteți, spuse el. Jur pe ce am mai sfânt dacă nu ar crede una ca asta!

— Poftim? zise Henry.

— Maică-mea asta ar crede, spuse Karpinsky. Ar zice că sunteți cele mai frumoase ființe pe care le-a văzut ea vreodată. O poloneză micuță și bătrână care a frecat podelele toată viața ei. Nu s-a ridicat niciodată de pe palme și de pe genunchi cât să poată învăța engleza. Ar crede că sunteți niște îngeri.

Își lăsă capul într-o parte și ridică dintr-o sprânceană.

— Nu vreți să-i faceți o vizită și s-o lăsați să vă privească? spuse el.

Cu prostia neputincioasă care-i urmase terorii, Henry și Anne acceptară invitația mai puțin obișnuită a lui Karpinskz - nu numai că o acceptară, ci făcură aceasta plini de entuziasm.

— Mama dumitale? bolborosi Anne. Mi-ar face plăcere, mi-ar face plăcere, mi-ar face plăcere.

— Bineînțeles, încotro? spuse Henry.

— La numai o stradă de aici, zise Karpinsky. Intrăm, vă vede și după aceea puteți pleca imediat. Nu durează mai mult de zece minute.

— Bine, zise Henry.

— Bine, zise Anne. E amuzant.

Karpinsky îi studie ceva vreme și scoase din buzunarul său o țigară desfăcută care se îndoise aproape în unghi drept. Karpinsky nu se deranjă să o îndrepte, ci o aprinse așa cum era.

— Haideți, zise el dintr-odată, aruncând scurt chibritul.

Iar Henry și Anne se treziră că îl urmau, mergând cu pași foarte grăbiți. Bărbatul îi conducea departe de luminile garajului, spre o străduță laterală care cu greu părea mai bine luminată decât parcul.

Henry și Anne nu se desprinseră de el. Având în vedere bizareria misiunii lor și înfățișarea parcului pe timp de noapte, Henry și Anne ar fi putut la fel de bine să străbată ca fulgerul vidul întunecos al spațiului în drum spre lună.

Ciudata expediție ajunse la marginea parcului și traversă strada, care părea un tunel întunecos printr-un

coșmar mărginit de o realitate luminoasă, caldă și sigură la fiecare dintre capete.

Orașul era nespus de tăcut. Undeva, departe, un tramvai gol scrâșni plin de rugină și sună din claxonul dogit. Un claxon de mașină behăi ca replică pe-un ton plângăreț.

În capătul străzii, un polițist se opri din rondul său de noapte ca să se uite la Henry, la Anne și la Karpinsky. Simțindu-i privirea ocrotitoare, Henry și Anne ezitară un moment, apoi iuțiră pasul mai departe. Erau hotărâți să ducă aventura până la capăt.

Dar nu teama era cea care îi forța să facă asta. De data asta, euforia era cea care îi mâna de la spate. Brusc, Henry Davidson Merrill și Anne Lawson Heiler își trăiau viețile pe cont propriu, într-un mod uluitor, periculos, romantic.

Din direcția opusă, se apropie un bătrân de culoare care vorbea cu sine însuși. Se opri și se sprijini de o clădire ca să se uite mai bine la ei cum treceau, continuând să vorbească de unul singur.

Henry și Anne îi întâlniră direct privirea. Tot niște străini rătăcitori în noapte erau și ei.

Și-atunci Karpinsky deschise o ușă. O scară povârnită pornea în sus direct de la ușă. Pe contratreapta aflată la nivelul ochilor unei persoane care stătea în stradă, era o tăbliță cu o inscripție. STANLEY KARPINSKY, DOCTOR ÎN ȘTIINTE, scria acolo, CHIMIST INDUSTRIAL, ETAJUL TREI.

Karpinsky îi privi pe Henry și pe Anne în timp ce citeau inscripția și păru să se învioreze. Se dezmetici din beție, deveni respectabil și grav, deveni doctorul în științe pe care-l proclama emblema. Își aranjă părul trecându-și degetele prin el și-și îndreptă haina.

Până în clipa aceea, Henry şi Anne îl crezuseră bătrân. Acum îşi dădeau seama că înfăţişarea sfrijită a lui Karpinsky nu era provocată de bătrâneţe, ci era rezultatul faptului că nu avusese deloc grijă de propria-i persoană.

Nu părea să aibă mai mult de treizeci de ani.

— O iau eu înainte, zise Karpinsky.

Pereţii de pe casa scării erau căptuşiţi cu un placaj aspru. Miroseau a varză. Clădirea era o casă veche care fusese împărţită în mai multe apartamente.

Era prima casă murdară şi şubredă în care Henry şi Anne intraseră vreodată.

În clipa în care Karpinsky ajunse la al doilea etaj, se deschise uşa de la unul dintre apartamente.

— George, tu eşti? zise o femeie cu o voce iritată.

Ieşi în hol, uitându-se chiorâş. Era o matahală proastă care-şi ţinea capotul închis cu nişte labe soioase.

— Oh, zise ea văzându-l pe Karpinsky, savantul nebun – beat din nou.

— Bună seara, doamnă Purdy, spuse Karpinsky.

Îi bloca vederea spre Henry şi Anne.

— L-ai văzut cumva pe George al meu? întrebă ea.

— Nu, spuse Karpinsky.

Ea îi zîmbi şui.

— Ai reuşit deja să faci rost de un milion de dolari? spuse ea.

— Nu, nu încă, doamnă Purdy, zise Karpinsky.

— Ai face bine faci rost de ei cât mai repede, zise doamna Purdy, mai ales acum când maică-ta e prea bolnavă ca să te mai poată întreţine.

— Aşa mă gândeam şi eu, zise Karpinsky stăpân pe sine.

Se dădu la o parte, lăsând-o să se uite la Henry şi la Anne care stăteau pe scări.

— Doamnă Purdy, aceştia sunt doi prieteni buni de-ai mei, zise el. Ei îmi apreciază munca extraordinar de mult.

Doamna Purdy rămase ca lovită de trăsnet.

— Au fost la o petrecere la Athletic Club, zise Karpinsky. Au auzit că mama e grav bolnavă şi s-au hotărât să treacă pe aici ca să-i spună cum vorbeau toţi oamenii cu greutate de la petrecere despre experimentele mele.

Doamna Purdy deschise gura şi o închise la loc, fără să scoată un sunet.

Femeia deveni un fel de oglindă pentru Henry şi Anne, arătându-le imagini care le aparţineau şi pe care nu le mai văzuseră niciodată până atunci. Le arăta cât de extraordinar de puternici erau sau cât de puternici aveau să devină. Ştiuseră dintotdeauna că aveau să ducă un trai mai bun şi că aveau să-şi permită plăceri mai costisitoare decât îşi permiteau majoritatea oamenilor, dar nu-şi imaginaseră niciodată că aveau să fie şi mai puternici decât alţii.

Aceea putea fi singura explicaţie a sentimentului de respect amestecat cu teamă şi uimire al doamnei Purdy: respectul faţă de puterea lor.

— Sunt încântată... sunt încântată să vă cunosc, spuse ea fără să-şi dezlipească ochii de la ei. Noapte bună.

Intră înapoi în apartamentul ei şi închise uşa.

Casa şi laboratorul chimistului industrial Stanley Karpinsky consta într-o singură încăpere la mansardă, în care te trăgea curentul din toate părţile, o cămăruţă cât o cutie de chibrituri. Avea două ferestre

mici, câte una la fiecare capăt al frontonului. Ferestrele zăngăneau în ramele lor.

Tavanul încăperii era din lemn, fiind alcătuit chiar din scândurile acoperișului, care se înălțau ca să se împreuneze în coamă. Stâlpii de consolidare ai peretelui erau goi. Între stâlpi fuseseră fixate în cuie câteva rafturi pe care se vedeau ceva provizii sărăcăcioase, un microscop, cărți, sticle pentru reactivi, eprubete, pahare de laborator...

Exact în centrul încăperii era o masă mare din lemn de nuc, cu picioare în formă de gheare de leu și cu un bec electric cu abajur deasupra ei. Aceasta era masa de laborator a lui Karpinsky. Un sistem complex de suporți de prindere, de baloane, de eprubete de sticlă și de biurete stătea instalat pe masă.

— Să vorbiți în șoaptă, zise Karpinsky când aprinse lumina de deasupra mesei.

Duse degetul la buze și clătină cu înțeles din cap spre un pat vârât sub partea înclinată a mansardei. Patul era atât de cufundat în întuneric, încât ar fi putut trece neobservat dacă nu s-ar fi pomenit nimic despre existența lui. Acolo dormea mama lui Karpinsky.

Femeia nu făcu nici o mișcare. Respirația ei era ușoară. De fiecare dată când expira, scotea un sunet ca un șuierat.

Karpinsky atinse dispozitivul de pe masa cu gheare de leu, îl atinse cu niște sentimente care pendulau între dragoste și ură.

— Asta-i chestia despre care vorbea toată lumea în seara asta la Athletic Club, șopti Karpinsky. Mai-marii finanțelor și ai industriei numai despre asta vorbeau.

Ridică întrebător din sprâncene.

— Tatăl dumitale a spus că o să ajung foarte bogat datorită acesteia, nu-i așa? îi spuse el lui Henry.

Henry izbuti să zâmbească.

— Spune că da, zise Karpinsky.

Henry și Anne nu spuseră nimic, de teamă să nu-și implice tații într-o afacere neprofitabilă.

— Nu-ți dai seama ce e chestia asta? șopti Karpinsky cu ochii măriți.

De data asta, o făcea pe magicianul.

— Vrei să spui că nu-i limpede ca lumina zilei?

Henry și Anne se uitară unul la altul și clătinară din cap.

— E vorba de visul mamei mele și al tatălui meu care devine realitate, spuse Karpinsky. E ceea ce l-a făcut pe fiul lor bogat și celebru. Ia gândește-te la asta, au fost niște țărani modești veniți pe pământ străin, care nici măcar nu știau să citească sau să scrie. Dar au muncit din greu pe acest tărâm al făgăduinței și fiecare cent udat cu sudoarea frunții pe care l-au câștigat l-au investit în educația fiului lor. Nu numai că l-au trimis la liceu, dar l-au trimis și la facultate! Și nu numai la facultate, ci și la cursurile postuniversitare! Acum uită-te la el ce succes uriaș are!

Henry și Anne erau prea tineri și prea inocenți ca să recunoască prestația artistică a lui Karpinsky drept ceea ce era de fapt: o satiră cutremurătoare. Priviră serioși la dispozitivul său și erau pregătiți chiar să creadă că acesta avea într-adevăr să valoreze o avere.

Karpinsky se uită la ei ca să le vadă reacția. Și atunci când nu văzu nici o reacție la ei, îi lăsă cu gura căscată izbucnind în plâns. Făcu un gest ca și cum ar fi vrut să înșface dispozitivul și să-l trântească pe jos. Se opri cu puțin înainte să facă asta, cu mâinile luptându-se între ele.

— Chiar trebuie să vă spun totul? șopti el. Tata a muncit pentru viitorul meu până a închis ochii. Mama e pe moarte, răpusă de aceeași boală. Iar eu, cu toate diplomele de la facultate și cu tot, nu pot să mă angajez nici măcar ca spălător de vase!

Își apropie din nou mâinile de dispozitiv, părând a fi încă o dată pe punctul de a-l distruge.

— Chestia asta? spuse el gânditor.

Clătină din cap.

— Nu știu. Poate că e ceva, poate că nu. E nevoie de ani de zile și de mii de dolari ca să aflu asta.

Își îndreptă privirea spre pat.

— Mama mea nu mai are atâția ani de trăit cât să mă vadă ajuns un om de succes, zise el. Probabil că nu i-au mai rămas prea multe zile. Mâine o duc la spital pentru o operație și mi-au spus că nu are șanse prea mari să se întoarcă acasă.

De data asta, femeia se trezi din somn. Nu făcu nici o mișcare, dar pronunță numele fiului ei.

— Așa că trebuie să obțin marele succes în seara asta sau niciodată, spuse Karpinsky. Stați acolo și admirați dispozitivul. Uitați-vă la el ca și cum ar fi cel mai minunat lucru pe care l-ați văzut vreodată, în timp ce eu am să-i spun că voi sunteți milionari și că ați venit să cumpărați dispozitivul în schimbul unei averi!

Se duse la mama lui, îngenunche lângă pat și-i dădu veștile bune într-o poloneză exaltată.

Henry și Anne se îndreptară timizi spre dispozitiv, cu brațele atârnându-le fără vlagă pe lângă corp.

În clipa aceea, mama lui Karpinsky se ridică în capul oaselor exclamând ceva.

Henry zâmbi fără vlagă spre dispozitiv.

— E foarte frumos, nu-i așa? zise el.

— Oh, da, nu-i așa? zise Anne.

— Zâmbește! spuse Henry.

— Poftim? întrebă Anne.

— Zâmbește, prefă-te că ești fericită! zise Henry.

Era primul ordin pe care i-l dădea.

Anne tresări de uimire, după care zâmbi.

— E un succes răsunător, zise Henry. E un lucru minunat.

— O să-l facă atât de bogat, spuse Anne.

— Mama lui trebuie să fie atât de mândră de el, zise Henry.

— Vrea să vă cunoască, spuse Karpinsky.

Henry și Anne merseră până la picioarele patului unde stătea bătrâna. Era mută de uimire și radia de bucurie.

Karpinsky era și el în culmea fericirii. Dezamăgirea lui fusese răsplătită în mod neașteptat. În mai puțin de un minut, mama lui își primise întreaga răsplată, o răsplată absolut nemaipomenită, pentru o viață plină de sacrificii cutremurătoare. Bucuria ei se răsfrângea cu viteza luminii asupra trecutului, iluminând fiecare moment nefericit al său cu o veselie nespus de mare.

— Spuneți-i cum vă cheamă, zise Karpinsky. Orice nume. Nu mai are nici o importanță.

Henry făcu o plecăciune.

— Sunt Henry Davidson Merrill, spuse el.

— Anne Lawson Heiler, zise Anne.

Ar fi fost mai mare rușinea să folosească oricare alt nume decât cele adevărate. Gestul pe care Henry și Anne tocmai îl făcuseră era, la urma urmei, nespus de frumos, fiind în același timp primul lucru săvârșit vreodată de ei care avea toate șansele de a fi consemnat în rai.

Karpinsky o convinse pe mama lui să se întindă în pat. Îi spuse încă o dată cu înflăcărare veştile fericite.

Ea închise ochii.

Cu ochii strălucind, Henry, Anne şi Karpinsky se îndepărtară în vârful picioarelor de ea, luând-o spre uşă.

Şi-atunci poliţia deschise uşa cu forţa.

Erau trei poliţişti: unul cu pistolul scos, ceilalţi doi cu bastoanele pregătite. Îl înşfăcară grabnic pe Karpinsky.

Imediat în spatele lor, veneau tatăl lui Henry şi al lui Anne îmbrăcaţi în smochinguri. Erau transfiguraţi de teamă, teama că un lucru oribil li se întâmplase sau era pe cale să li se întâmple odraslelor lor. Reclamaseră dispariţia lui Herny şi a lui Anne drept răpire.

Mama lui Karpinski se ridică în capul oaselor în pat şi-şi văzu fiul în mâinile poliţiei. Aceasta fu ultima imagine pe care o înregistra mintea ei încă vie. Mama lui Karpinsky scoase un geamăt şi-şi dădu ultima suflare.

Zece minute mai târziu, era imposibil să mai vorbeşti despre Henry, Anne şi Karpinsky în aceeaşi încăpere sau poate chiar, poetic vorbind, în acelaşi univers.

Karpinsky şi poliţia se străduiră până peste puteri, dar inutil, să o readucă la viaţă pe mama lui Karpinsky. Henry ieşi năucit din clădire, urmat de tatăl său îngrozit, care îl implora să se oprească şi să-l asculte. Anne izbucni în lacrimi, nefiind în stare să se mai gândească la nimic. Fu condusă cu uşurinţă de tatăl ei la maşina care îi aştepta.

Şase ore mai târziu, Henry încă se mai plimba. Ajunsese la marginea oraşului, iar soarele începuse să răsară. Se petrecuseră lucruri ciudate cu hainele

lui elegante de seară. Îşi aruncase cât colo cravata neagră, butonii de la manşete şi pe cei de la cămaşă. Îşi suflecase mânecile şi smulsese pieptarul alb şi scrobit al cămăşii, astfel încât aceasta arăta acum ca o cămaşă obişnuită desfăcută la gât. Pantofii lui, cândva de un negru lucios, aveau acum aceeaşi culoare ca şi noroiul din oraş.

Arăta ca un vagabond foarte tânăr, exact ceea ce se hotărâse să devină. În cele din urmă, o patrulă de poliţie îl găsi şi-l duse acasă. Nu avu nimic de discutat cu nimeni şi refuză să-i asculte. Nu mai era copil. Era un bărbat cu mintea destul de dusă.

Anne plânse până adormi. Şi-apoi, exact în clipa în care îl aduceau acasă pe Henry, se trezi din somn plângând.

În camera ei, lumina răsăritului era la fel de palidă precum laptele smântânit. În lumina aceea, Anne avu o vedenie. Vedenia lui Anne era o carte. Numele autorului era propriul ei nume. În carte, Anne Lawson Heiler mărturisea adevărul despre superficialitatea, laşitatea şi ipocrizia bogătaşilor din oraş.

Se gândi la primele două rânduri din carte: „Erau vremuri de criză. Marea majoritate a oamenilor din oraş erau săraci şi nefericiţi, dar la Athletic Club se organizau petreceri". Începu să se simtă cu mult mai bine. Adormi la loc.

Cam pe vremea când Anne adormi la loc, Stanley Karpinsky deschise una dintre ferestrele camerei sale aflate la mansardă. Luă dispozitivul de pe masa cu picioare în formă de gheare de leu şi-l aruncă pe fereastră afară, bucată cu bucată. Apoi îşi azvârli cărţile, microscopul şi toate celelalte echipamente. Făcu

toate astea pe îndelete, iar unele dintre obiecte făcură destul de mult zgomot când aterizară în stradă.

În cele din urmă, cineva sună la poliție și povesti că un nebun arunca niște obiecte pe geam. Când sosi poliția și când descoperiră cine era cel care arunca lucrurile pe geam, nu-i spuseră nimic lui Karpinsky despre asta. Nu făcură decât să strângă cât de bine putură gunoiul din stradă, mișcându-se cu sfială.

În ziua aceea, Henry dormi până la prânz. Când se trezi, ieși din casă înainte să-și dea cineva seama că se trezise. Mama lui, o femeie blândă, care dusese o viață la adăpost de orice griji, îi auzi mașina pornind, auzi cauciucurile împroșcând pietrișul și își dădu seama că fiul ei plecase.

Henry conducea cu o atenție sporită, dramatizând fiecare mișcare pe care o făcea ca să controleze mașina. Simțea că avea de îndeplinit o misiune teribil de importantă, dar nu era prea sigur care era misiunea cu pricina. Și-atunci, felul lui de a conduce mașina căpătă importanța misiunii fără nume.

Ajunse acasă la Anne în timp ce aceasta lua micul dejun.

Atitudinea servitoarei care-i deschise lui Henry să intre în casă lăsa să se creadă că Anne ar fi fost invalidă, într-o stare jalnică. Lucrurile nu stăteau nici pe departe așa. Anne mânca cu poftă, iar între două înghițituri scria într-un caiet de școală.

Își scria furioasă romanul.

Mama lui Anne stătea pe partea cealaltă a mesei în fața ei, respectând ritualurile necunoscute ale creativității. Sălbăticia cu care scria fiica sa o jignea, o înfricoșa. Cunoștea subiectul romanului. Anne îi dăduse voie să citească o parte din el.

Mama lui Anne fu încântată să-l vadă pe Henry. Îi plăcuse dintotdeauna de Henry și era sigură că Henry avea s-o ajute să o scoată pe Anne din starea ei de gravă indispoziție.

— Oh, Henry, dragule, zise ea. Ai auzit vestea cea bună? Ți-a spus mama ta?

— Nu m-am întâlnit cu mama, spuse Henry nepăsător.

Mama lui Anne își pierdu elanul.

— Oh, zise ea, am... am vorbit cu ea la telefon de trei ori în dimineața asta. Abia așteaptă să discute pe îndelete cu tine despre cele întâmplate.

— Hmm, spuse Henry. Care-i vestea cea bună, doamnă Heiler?

— I-au făcut rost de-o slujbă, zise Anne. Ce bombă, nu-i așa?

Expresia ei crispată lăsă să se înțeleagă că și ea era de aceeași părere că vestea nu era chiar o bombă. Își spuse în sinea ei că nici Henry nu era impresionat de treaba asta.

— Sărmanul om din seara trecută, domnul Karpinsky, zise mama lui Anne, acum are o slujbă, o slujbă foarte bună. Tatăl tău și tatăl lui Anne au vorbit la telefon în dimineața asta și l-au convins pe Ed Buchwalter să-l angajeze la Delta Chemical.

Ochii ei căprui și blânzi îl implorau înduioșător pe Henry să fie de acord cu ea că nu exista nici o nedreptate pe lumea asta care să nu poată fi reparată cu ușurință.

— E minunat, Henry, nu-i așa? zise ea.

— Cred... cred că e mai bine decât nimic, spuse Henry.

Nu se simțea cu mult mai bine decât înainte.

Apatia lui o zdrobi pe mama lui Anne.

— Ce altceva s-ar mai putea *face*, Henry? întrebă ea pe un ton rugător. Ce altceva vreţi să mai facem, copii? Ne simţim îngrozitor. Facem tot ce se poate pentru sărmanul om. Dacă am putea face ceva şi pentru biata femeie, am face. N-a fost decât un accident şi oricine în locul nostru ar fi procedat la fel, având în vedere toate răpirile, crimele şi ororile de prin ziare.

O podidi plânsul.

— Şi Anne scrie o carte ca şi cum noi am fi un fel de criminali, iar tu vii aici şi nici măcar nu poţi să zâmbeşti, indiferent de ce ţi se spune.

— Cartea nu vă face criminali câtuşi de puţin, zise Anne.

— Dar cu siguranţă nu este foarte *măgulitoare*, spuse mama lui Anne. O spui de parcă tatăl tău şi cu mine, tatăl şi mama lui Henry, familia Buchwalters, familia Wrightsons şi toată lumea nu ne încăpem în piele de bucurie datorită faptului că există atâţia oameni care nu au un loc de muncă.

Clătină dezaprobator din cap.

— Ei bine, nu mă bucur. Sunt de părere că toată criza asta este îngrozitoare, pur şi simplu îngrozitoare. Cum ai vrea să ne comportăm? întrebă ea pe-un ton ascuţit.

— Cartea nu vorbeşte despre voi, zise Anne. E vorba despre mine. Eu sunt cea mai îngrozitoare persoană din carte.

— Dar tu eşti o persoană *drăguţă*! zise mama lui Anne. O persoană *foarte* drăguţă.

De data asta se opri din plâns, zâmbi emoţionată şi coatele i se mişcară în sus şi în jos ca şi cum ar fi fost vârfurile aripilor unei păsări mici şi fericite.

— Chiar nu ne putem înveseli cu toţii, copii? Oare nu va reveni totul la normal?

Se întoarse cu faţa spre Henry.

— Henry, ce-ai zice de un zâmbet?

Henry cunoştea genul de zâmbet pe care îl aştepta ea şi, cu douăzeci şi patru de ore în urmă, i l-ar fi acordat în mod automat: era vorba de zâmbetul pe care un copil i-l adresează unui om mare care l-a alintat ca să-i treacă durerea. Dar el nu zâmbi.

Lucrul cel mai important pentru Henry era să-i demonstreze lui Anne că nu era prostănacul superficial care credea ea că este, după cum se părea. Faptul că nu zâmbea ajuta la treaba asta, dar era nevoie de ceva mai bărbătesc, mai decisiv. Dintr-odată, îşi dădu seama care era misiunea necunoscută pentru care plecase de acasă.

— Doamnă Heiler, zise el, cred că eu şi cu Anne ar trebui să-i facem o vizită domnului Karpinsky ca să-i spunem cât de rău ne pare.

— Nu! zise mama lui Anne.

Era o replică tăioasă şi pripită: prea tăioasă, prea pripită. Trăda panica din ea.

— Vreau să spun că deja ne-am ocupat noi de treaba asta, zise ea făcând nişte gesturi cu mâinile, care voiau să şteargă cuvintele rostite. Taţii voştri deja au trecut pe acolo ca să stea de vorbă cu el. Şi-au cerut scuze faţă de el şi i-au spus de slujbă şi despre...

Vocea ei se frânse. Până şi ei îi era limpede ca bună ziua ceea ce spunea de fapt.

De fapt, spunea că nu suporta ideea ca Henry şi Anne să se maturizeze, să mai aibă vreodată un contact strâns cu nenorocirea. Spunea că nici ea nu se maturizase vreodată şi că nu avusese niciodată vreun contact strâns cu nenorocirea. Spunea că cel mai frumos lucru pe care-l puteau cumpăra banii era o copilărie care să dureze o viaţă întreagă...

Mama lui Anne le întoarse spatele. Faptul acesta era cel mai potrivit lucru pe care-l putea face ca să le dea de înțeles lui Henry și lui Anne să se ducă la Karpinsky și să-i contemple nenorocirea, dacă așa simțeau ei că trebuie să procedeze.

Iar Henry și Anne se duseră să-l vadă.

*

Stanley Karpinsky era în camera lui. Stătea la masa mare cu picioare în formă de gheare de leu. Privea fix în gol, cu vârfurile degetelor încleștate strâns între dinți. În fața lui, așezate grămadă pe masă, se aflau puținele lucruri care supraviețuiseră aruncatului pe fereastră din zori. Karpinsky salvase ce mai putuse, în mare parte cărți cu coperte scorojite.

Karpinsky ascultă pașii a două persoane care urcau pe scări. Avea ușa deschisă, așa că nu era nevoie să bată la ușă. Henry și Anne își făcură pur și simplu apariția în cadrul ușii.

— Ia te uită, zise Karpinsky ridicându-se în picioare, Regele și Regina Universului. Nici că se putea surpriză mai mare ca asta. Intrați.

Henry făcu o plecăciune rigidă.

— Noi... noi voiam să-ți spunem cât de rău ne pare, spuse el.

Karpinsky făcu și el o plecăciune drept răspuns.

— Mulțumesc foarte mult, zise el.

— Ne pare foarte rău, spuse Anne.

— Mulțumesc, zise Karpinsky.

Urmă un moment de liniște stânjenitoare. Din câte se pare, Henry și Anne nu-și pregătiseră alte replici decât pe cele rostite, dar cu toate astea păreau să se aștepte la foarte mult de la această vizită.

Karpinsky rămăsese fără cuvinte, neștiind ce să mai spună. Dintre toți actorii tragediei, Henry și

Anne fuseseră cu siguranță cei mai nevinovați, cei mai discreți.

— Ei bine! zise Karpinsky. Ce-ați spune de-o cafea?

— De acord, spuse Henry.

Karpinsky se îndreptă spre aragaz, îl aprinse și puse ibricul cu apă la fiert.

— Acum am o slujbă bună, zise el. Presupun că ați auzit de treaba asta.

Se bucura la fel de puțin de norocul său tardiv pe cât o făcuseră Henry și Anne.

Nu primi nici un răspuns din partea lui Henry și a lui Anne.

Karpinsky se întoarse ca să se uite la ei și ca să ghicească, pe cât posibil, ce așteptau ei din partea lui. Cu mare dificultate, trecând peste propriile lui probleme, Karpinsky înțelese despre ce era vorba. Cei doi se apropiaseră la o distanță cutremurătoare de viață și de moarte, iar acum voiau să știe ce însemnase asta.

Scotocind prin minte în căutarea unei consolări prostești pe care să le-o ofere, Karpinsky fu uimit să descopere un lucru de o reală importanță.

— Știți, zise el, dac-am fi reușit să o păcălim noaptea trecută, atunci aș fi considerat că viața mea a ajuns într-un punct mulțumitor și că mi-am plătit toate datoriile. Aș fi apucat pe un drum greșit sau poate că m-aș fi sinucis.

Ridică din umeri și zâmbi trist.

— Acum, spuse el, dacă vreau să mă împac cu ea, trebuie să cred în lumea cealaltă, trebuie să cred că ea poate să se uite în jos spre mine și trebuie să ajung un om de succes pentru ca ea să poată vedea asta.

Cuvintele acelea erau nespus de îmbucurătoare pentru Henry și pentru Anne, dar și pentru Karpinsky.

Trei zile mai târziu, Henry îi spuse lui Anne că o iubește. Anne îi spuse că și ea îl iubește. Își mai spuseseră lucrul acesta până atunci, dar aceasta era prima dată când însemna într-adevăr ceva. În cele din urmă, învățaseră ceva despre viață.

OMUL CARE EXPLICA BINE

Cabinetul doctorului Leonard Abekian se afla într-o zonă sărăcăcioasă a orașului Chicago. Era în spatele unei fațade false din cărămidă galbenă și din sticlă, la primul etaj al unei case mari și înguste în stil victorian, cu acoperișul plin de paratrăsnete. Joe Cunnigham, directorul unei bănci dintr-un orășel situat aproape de Cincinatti, veni cu taxiul până la cabinetul doctorului Abekian. Își petrecuse noaptea într-un hotel. Joe bătuse drumul tocmai din Ohio, având convingerea că doctorul Abekian înregistrase succese fenomenale în tratarea sterilității. Joe avea treizeci și cinci de ani. Era căsătorit de zece ani, iar el și soția lui nu reușiseră să conceapă un copil.

Sala de așteptare nu făcea o impresie prea grozavă. Avea pereții zugrăviți cu modelaj de ipsos roz. Mobilierul era dintr-o imitație de piele plină de crăpături și din țevi cromate. Joe se văzu nevoit să lupte cu impresia pe care i-o produse de îndată cabinetul: aceea că doctorul Abekian era un șarlatan de doi bani. Atmosfera acelui loc era un pic mai impresionantă decât cea dintr-o frizerie. Joe își alungă gândul acesta și-și spuse în sinea lui că doctorul Abekian era prea absorbit de munca lui și prea puțin preocupat de bani ca să investească într-o sală de așteptare impunătoare.

Nu era nici o asistentă sau secretară la biroul din sala de așteptare. Singurul suflet de om din încăpere era un băiețel de vreo paisprezece ani. Avea brațul înfășurat într-un bandaj. Și vederea acestui pacient singuratic îl deranjă pe Joe. Se așteptase să găsească sala de așteptare plină de persoane ca el – oameni fără copii veniți de la distanțe mari ca să-l întâlnească pe renumitul doctor Abekian, pentru a obține diagnosticul final despre natura problemei lor.

— Doctorul e înăuntru? îl întrebă Joe pe băiat.

— Apăsați pe sonerie, zise băiatul.

— Unde-i soneria? spuse Joe.

— Pe birou, zise băiatul.

Joe se îndreptă spre birou, descoperi un buton de sonerie, apăsă pe el și auzi un bâzâit undeva, departe. Un moment mai târziu, o femeie cu un aer hărțuit, îmbrăcată cu un halat alb, își făcu apariția din partea din spate a clădirii și închise o ușă dincolo de care se auzea plânsul unui copil.

— Îmi pare rău, zise ea, copilul e bolnav. Sunt nevoită să mă împart între el și munca de birou. Vă pot ajuta cu ceva?

— Dumneavoastră sunteți doamna Abekian? întrebă Joe.

— Da, răspunse ea.

— Am vorbit la telefon cu dumneavoastră seara trecută, zise Joe.

— Oh, da, spuse ea. Ați făcut programare pentru dumneavoastră și soția dumneavoastră, nu-i așa?

— Exact, spuse Joe.

Femeia se uită pe un caiet cu programări.

— Domnul și doamna Joseph Cunningham?

— Da, răspunse Joe. Soția mea face niște cumpărături. Vine și ea numaidecât. O să intru eu primul.

— În regulă, zise ea.

Făcu un semn din cap spre băiatul cu brațul bandajat.

— Intrați imediat după Peter, băiatul de aici.

Luă un formular alb din sertarul biroului și încercă să nu bage în seamă scâncetul copilului care venea din spatele casei. Scrise numele lui Joe în partea de sus a formularului și zise:

— Vă rog să ne scuzați pentru gălăgie.

Joe schiță un zâmbet timid.

— Pentru mine, zise el, acesta este cel mai frumos sunet din toată lumea.

Ea râse, cu un aer obosit.

— Ați nimerit în locul potrivit ca să auziți sunete frumoase de felul acesta, spuse ea.

— Câți copii aveți? întrebă Joe.

— Patru, răspunse ea.

După care adăugă:

— Până acum.

— Sunteți foarte norocoasă, spuse Joe.

— Asta îmi tot spun și eu tot timpul, zise ea.

— Vedeți, zise Joe, eu și soția mea nu avem nici un copil.

— Îmi pare *atât* de rău, spuse ea.

— Tocmai de aceea eu și soția mea am venit la soțul dumneavoastră, zise Joe.

— Înțeleg, spuse ea.

— Am venit tocmai din Ohio, zise Joe.

— Din Ohio? spuse ea.

Părea uimită peste măsură.

— Vreți să spuneți că tocmai v-ați mutat din Ohio în Chicago?

— Locuim în continuare în Ohio, zise Joe. Am venit până aici doar ca să ne consulte soțul dumneavoastră.

De data asta păru atât de uimită, încât Joe se văzu nevoit să întrebe:

— Mai există vreun alt doctor Abekian?

— Nu, zise ea.

Apoi rosti foarte rapid, foarte atentă și foarte veselă, așa încât să-l facă pe Joe să creadă că într-adevăr venise unde trebuie:

— Nu, nu, e numai unul. Soțul meu e persoana pe care o căutați.

— Am auzit că a realizat minuni în cazurile de sterilitate, zise Joe.

— Oh, da, da, da, așa este, așa este, spuse ea. Pot să vă întreb cine vi l-a recomandat?

— Soția mea a auzit vorbindu-se mult despre el, spuse Joe.

— Am înțeles, zise ea.

— Am vrut să apelăm la cel mai bun doctor, zise Joe, și-atunci soția mea a întrebat printre cunoștințe și a hotărât că el este cel mai bun.

Femeia clătină aprobator din cap, încruntându-se ușor.

— Aha, spuse ea.

În clipa aceea, doctorul Abekian în persoană ieși din cabinet, conducând o bătrână tristă și foarte, foarte în vârstă. Era un bărbat înalt, izbitor de chipeș, datorită danturii albe, perfecte și a tenului închis la culoare. Avea mult din agerimea și strălucirea unui maestru de ceremonii dintr-un club de noapte. Dar, în același timp, doctorul Abekian lăsa să se vadă și o stânjeneală legată de înfățișarea lui. Joe avu impresia că ar fi preferat un aspect mai conservator, date fiind și împrejurările, în orice caz.

— Trebuie să existe vreo pastilă care să mă facă să mă simt mai bine decât mă simt acum, îi spuse femeia foarte, foarte în vârstă.

— Luați pastilele astea noi, îi spuse el cu blândețe. E posibil să fie exact ce căutați. În caz contrar, mai încercăm o dată și încă o dată și încă o dată.

Îi făcu semn băiatului cu brațul rupt să intre la el în cabinet.

— Len, spuse soția lui.

— Hm? zise el.

— Domnul acesta, spuse ea arătând spre Joe, domnul acesta și soția dumnealui au bătut drumul tocmai din Ohio ca să te întâlnească.

Fără să vrea, făcuse din călătoria lui Joe un lucru atât de ieșit din comun, încât Joe deveni cât se poate de sigur că făcuse o enormă greșeală, absolut prostească.

— Din Ohio? spuse doctorul Abekian.

Scepticismul lui era limpede ca lumina zilei. Își arcui sprâncenele groase și negre.

— Tocmai din Ohio? întrebă el.

— Am auzit că la dumneavoastră vin oameni din toată țara, spuse Joe.

— Cine v-a spus treaba asta? zise el.

— Soția mea, răspunse Joe.

— Mă cunoaște? întrebă doctorul Abekian.

— Nu, zise Joe. Pur și simplu a auzit de dumneavoastră.

— De la cine? întrebă doctorul.

— Discuții de-ale femeilor, spuse Joe.

— Sunt... sunt foarte măgulit, spuse doctorul Abekian. După cum puteți vedea, zise el desfăcându-și mâinile cu degete lungi, sunt medic generalist. Nu voi pretinde că sunt vreun specialist și nu voi pretinde că până acum a călătorit cineva vreodată de la distanțe mari ca să vină la mine.

— Atunci îmi cer scuze, spuse Joe. Nu știu cum de s-a întâmplat chestia asta.

— Ohio aţi spus? întrebă doctorul Abekian.
— Da, zise Joe.
— Cincinatti? întrebă doctorul.
— Nu, răspunse Joe şi spuse numele oraşului.
— Chiar dacă ar fi fost vorba de Cincinatti, zise doctorul, tot nu ar fi avut nici un sens. Cu ani buni în urmă, am fost student la medicină în Cincinatti, dar niciodată nu am practicat acolo.
— Soţia mea a făcut şcoala de asistente medicale în Cincinatti, spuse Joe.
— Oh, serios? spuse doctorul crezând că descoperise un indiciu.
Însă indiciul dispăru.
— Dar nu mă cunoaşte.
— Nu, spuse Joe.
Doctorul Abekian ridică din umeri.
— Prin urmare, misterul rămâne tot un mister, zise el. Având în vedere că aţi bătut atâta drum, dacă vă pot ajuta cu ceva...
— Vor copii, spuse nevasta doctorului. Nu au copii.
— Şi fără îndoială că aţi fost la mulţi specialişti până să veniţi aici, zise doctorul.
— Nu, spuse Joe.
— În orice caz, cel puţin aţi fost la medicul dumneavoastră de familie... zise doctorul Abekian.
Joe scutură din cap.
— Nu aţi discutat despre treaba asta cu doctorul dumneavoastră? spuse doctorul Abekian, nereuşind să înţeleagă.
— Nu, zise Joe.
— Pot să vă întreb de ce? spuse doctorul.
— Ar fi mai bine să o întrebaţi pe soţia mea atunci când o să sosească, zise Joe. Mă ţin de capul ei de ani de zile să mergem la un doctor. Nu numai că refuză

să meargă, dar mi-a cerut să-i promit că nici eu nu o să merg la doctor.
— E vorba de vreo chestiune religioasă? întrebă doctorul. E o adeptă a creştinismului scientologic?
— Nu, nu, zise Joe. Doar v-am mai spus, e asistentă.
— Bineînţeles, spuse doctorul. Am uitat.
Clătină din cap.
— Dar a fost de acord să vină la mine având impresia că sunt un specialist renumit.
— Da, spuse Joe.
— Uimitor, zise doctorul Abekian încetişor, frecându-şi locul dintre sprâncene. Ei bine, având în vedere că nu aţi fost la nici un doctor generalist, *există* o şansă să vă pot ajuta.
— Dumnezeu mi-e martor că sunt dispus să fac orice, spuse Joe.
— În regulă, foarte bine, zise doctorul. După Peter, intraţi dumneavoastră.

După ce Peter plecă, doctorul Abekian îl chemă pe Joe la el în cabinet. Avea o carte de telefoane deschisă pe birou. Îi explică ce căutase.
— Am încercat să găsesc pe cineva cu un nume cât de cât asemănător cu al meu, zise el, cineva care ar putea să fie într-adevăr renumit în tratarea cazurilor cum e al dumneavoastră.
— Şi aţi găsit ceva? întrebă Joe.
— *Există* doctorul Aarons care a reuşit multe printr-o abordare psihiatrică, zise doctorul Abekian. Numele lui se aseamănă vag cu al meu.
— Uitaţi cum stă treaba, zise Joe răbdător şi pe un ton serios, numele domnului pe care am venit să-l vedem, numele domnului care avea să facă atât de mult pentru noi, numele lui nu era Aarons şi nici nu era

vreun nume pe care l-am fi putut confunda uşor cu un alt nume, tocmai pentru că era un nume atât de neobişnuit. Soţia mea mi-a spus că trebuie să mergem la Chicago ca să ne întâlnim cu doctorul Abekian, A-b-e-k-i-a-n. Am venit la Chicago şi l-am căutat pe doctorul Abekian, A-b-e-k-i-a-n, în cartea de telefon. Şi l-am găsit, A-b-e-k-i-a-n, aşa că iată-mă aici.

Trăsăturile fine şi frumoase ale doctorului Abekian trădau nedumerirea şi dezorientarea.

— Ţţţ, zise el.

— Spuneţi că acest Aarons foloseşte o abordare psihiatrică? întrebă Joe.

Joe începuse să-şi scoată hainele de pe el pentru consult, scoţând la iveală un trup scund şi îndesat, cu muşchi care păreau puternici, dar păreau a se mişca cu o oarecare întârziere.

— Dacă există vreo neregulă din punct de vedere fiziologic, metoda psihiatrică e inutilă, bineînţeles, spuse doctorul Abekian.

Îşi aprinse o ţigară.

— Mă tot gândesc, spuse el, tot misterul ăsta trebuie să aibă ceva de-a face cu Cincinatti.

— Haideţi să vă mai spun ceva, zise Joe, ăsta nu-i singurul lucru ciudat care mi s-a întâmplat în ultima vreme. După felul în care au decurs lucrurile în ultima perioadă, poate că eu şi Barbara ar trebui să mergem la doctorul Aarons indiferent de rezultatul examenelor fiziologice.

— Barbara? zise doctorul Abekian lăsând capul într-o parte.

— Poftiţi? spuse Joe.

— Barbara? Aţi spus că pe soţia dumneavoastră o cheamă Barbara? întrebă doctorul Abekian.

— Aşa am spus? zise Joe.

— Cred că aşa aţi spus, răspunse doctorul.

Joe ridică din umeri.

— Înc-o promisiune nebunească dusă pe apa sâmbetei, zise el. Trebuia să ţin în secret numele ei.

— Nu înţeleg, spuse doctorul.

— Dar cine naiba înţelege? zise Joe trădând o oboseală şi o exasperare subite. Dacă aţi şti toate certurile pe care le-am avut în ultimii doi ani, dac-aţi şti prin câte a trebuit să trec înainte să o conving să meargă la doctor ca să vedem dacă putem face ceva...

Joe lăsă fraza neterminată şi continuă să se dezbrace. De data asta, se înroşise de-a binelea.

— Dacă aş şti toate astea? zise doctorul Abekian, de data asta el însuşi oarecum agitat.

— Dacă aţi şti toate astea, spuse Joe, atunci aţi înţelege de ce i-am promis tot ce-a vrut ea, indiferent dacă avea vreun sens sau nu. A zis că trebuie să venim în Chicago, am venit în Chicago. A zis că nu vrea să ştie lumea care e numele ei adevărat, aşa că i-am promis că nu o să spun asta. Dar am spus-o, nu-i aşa?

Doctorul Abekian dădu aprobator din cap. Fumul de la ţigara pe care o ţinea în gură îi făcu unul dintre ochi să lăcrimeze, dar el nu făcu nici un gest ca să remedieze situaţia.

— Ei bine, ce mama naibii, zise Joe. Dacă nu poţi să-i spui doctorului adevărul, ce sens mai are să vii la el? Cum să te poată ajuta?

Doctorul Abekian nu-i răspunse în nici un fel.

— Ani la rând, spuse Joe, Barbara şi cu mine am avut o căsnicie atât de fericită cât pot avea doi oameni, după părerea mea. Acolo unde locuim noi e un orăşel frumos, plin de oameni simpatici. Avem o casă mare şi frumoasă pe care am moştenit-o de la

tatăl meu. Îmi place meseria mea. Banii nu au fost niciodată o problemă.

Doctorul Abekian se întoarse cu spatele, uitându-se țintă la dreptunghiul unui ochi de sticlă care dădea spre stradă.

— Iar cât despre copii, zise Joe, oricât de mult ne dorim noi copii și faptul că nu-i avem n-ar fi de ajuns ca să ne despartă. E vorba de treaba asta cu doctorii sau *a fost* vorba de treaba asta. Știți că n-a fost la doctor pentru *nici* un fel de problemă? De zece ani de când suntem căsătoriți! Ascultă, draga mea, i-am spus, dacă nu putem face copii din cauza ta sau a mea, tot nu are nici o importanță. Nu o să te iubesc mai puțin dacă tu ești cea sterilă și sper că nici tu nu o să mă iubești mai puțin dacă eu sunt cel steril, lucru care probabil așa și este. Important e să vedem dacă putem face ceva în privința asta.

— Chiar n-ar avea nici o importanță? întrebă doctorul Abekian, stând în continuare cu spatele la Joe.

— Nu pot să spun asta decât din punctul meu de vedere, zise Joe. Din punctul meu de vedere, nu. Dragostea pe care i-o port soției mele este cu siguranță suficient de mare cât să se ridice deasupra unor chestii accidentale cum e aceasta.

— Accidentale? zise doctorul Abekian.

Dădu să-și întoarcă fața spre Joe, dar se răzgândi.

— La naiba, ce altceva decât un accident poate fi faptul că unii pot să aibă, iar alții nu pot să aibă copii? zise Joe.

Joe se apropie de doctorul Abekian și de peretele din cărămizi de sticlă și rămase surprins să vadă în fiecare o imagine mică a soției sale, Barbara, care cobora din taxi.

— Aceasta e soția mea, spuse Joe.

— Știu, zise doctorul Abekian.

— Știți? întrebă Joe.

— Puteți să vă îmbrăcați, domnule Cunningham, spuse doctorul.

— Să mă îmbrac? zise Joe. Dar nici măcar nu v-ați uitat la mine.

— Nici nu e nevoie, spuse doctorul Abekian. Nici nu trebuie să mă uit la dumneavoastră ca să vă spun că atâta vreme cât sunteți căsătorit cu femeia aceea, niciodată nu veți putea să faceți copii.

Se întoarse cu fața spre Joe cu o amărăciune surprinzătoare.

— Domnule Cunningham, sunteți un bun actor? întrebă el. Sau chiar sunteți atât de inocent pe cât păreți?

Joe bătu în retragere.

— Nu știu ce se întâmplă, dacă la asta vă referiți, spuse el.

— Ați venit la doctorul care trebuie, domnule Cunnigham, spuse doctorul Abekian.

Îi zâmbi trist.

— Atunci când v-am spus că nu sunt specialist, m-am înșelat foarte tare. În cazul dumneavoastră, sunt cât se poate de specializat.

Joe auzi tocurile ascuțite ale nevestei sale traversând sala de așteptare. O auzi întrebând o altă persoană aflată acolo dacă doctorul era înăuntru. O clipă mai târziu, răsună soneria din partea din spate.

— Doctorul e aici, înăuntru, zise doctorul Abekian.

Ridică mâinile cu o admirație batjocoritoare față de propria lui persoană.

— Sunt pregătit pentru orice, spuse el.

În sala de așteptare se deschise ușa care dădea spre partea din spate a casei. Copilul plângea în continuare. Soția doctorului Abekian era în continuare hărțuită.

Doctorul Abekian se îndreptă spre uşa cabinetului său şi o deschise spre sala de aşteptare unde se aflau Barbara şi soţia lui.

— Doctorul e aici, doamnă Cunningham, îi spuse el Barbarei. Poate să vă primească chiar acum.

Barbara, o femeie micuţă de statură, o brunetă strălucind ca o bijuterie de tinichea, intră în cabinet privind de jur împrejur cu foarte mare curiozitate.

— Ai terminat cu Joe aşa de repede? zise ea.

— Cu cât mai repede, cu atât mai bine, nu aşa spui tu? zise încordat doctorul Abekian.

Doctorul închise uşa.

— Văd că nu ai fost prea cinstită cu soţul tău, spuse el.

Ea dădu aprobator din cap.

— Ne cunoaştem, vedeţi? îi spuse doctorul Abekian lui Joe.

Joe îşi umezi buzele.

— Văd, spuse el.

— De data asta, vrei să fii cinstită întru totul cu soţul tău? o întrebă doctorul Abekian pe Barbara. Vrei să te ajut să ajungi la această onestitate? zise el.

Barbara ridică din umeri fără vlagă.

— Cum crede doctorul că e bine, spuse ea.

Doctorul Abekian închise ochii.

— Doctorul crede, zise el, că domnul Cunningham ar trebui să ştie că soţia lui a rămas însărcinată cu mine pe vremea când făcea şcoala de asistente. S-a pus la cale un avort, treaba a fost făcută de mântuială, iar pacienta a rămas sterilă pentru toată viaţa.

Joe nu scoase nici un cuvânt. Avea să treacă ceva vreme până când să reuşească să articuleze ceva coerent.

— Ai intrat în încurcături mari ca să ai parte de momentul acesta, îi spuse doctorul Abekian Barbarei.

— Da, zise ea nepăsătoare.

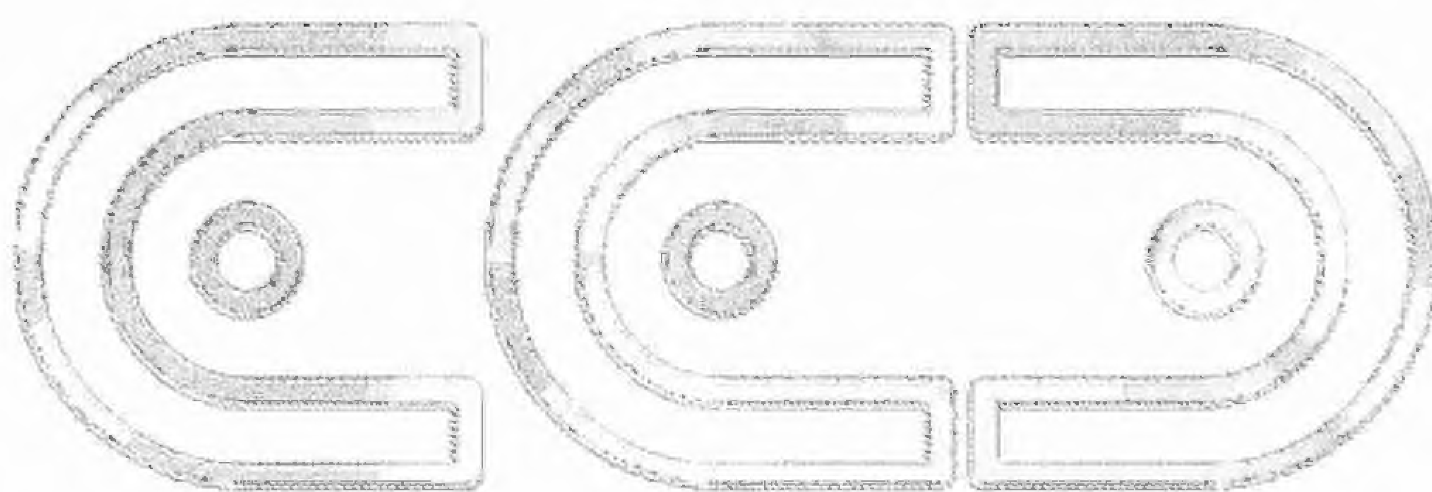
— Te-a satisfăcut răzbunarea? întrebă doctorul Abekian.

— Nu-i vorba de răzbunare, spuse ea şi se îndreptă spre fereastră ca să se uite la miile de imagini identice din peretele din cărămizi de sticlă.

— Atunci de ce te-ai băgat în încurcătura asta aşa de mare? întrebă doctorul.

— Pentru că tu te-ai priceput întotdeauna mai bine decât mine să explici de ce avortul a fost cea mai bună alegere şi de ce a meritat să procedăm aşa, zise ea.

Scanare și prelucrare digitală

de

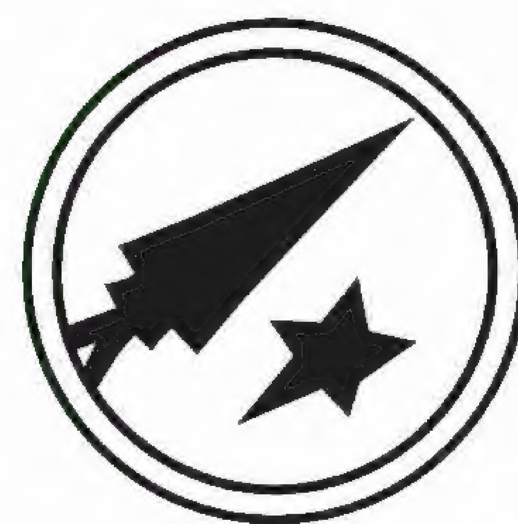
Anonim

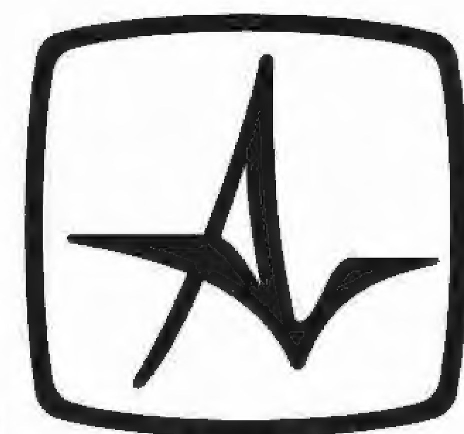
și

CAT Graur

Antwerpen

2024